NATIONAL SOCIALISM
SELECTED WRITINGS

Ազգային սոցիալիզմ

Ընտրված գրվածքներ

ԱՆԱԶԳԱՅԻՆ ՍՈՑԻԱԼԻՍՏԱԿԱՆ ՑԱՆՑԻ ԱՇԽԱՏԱՆՔ
ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹՅՈՒՆ
2020թ.

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈ ԹՅԱՆ ՑՈ ՑԱԿ

Ազգային սոցիալիզմ – Փիլիսոփայական գնահատական.......................................2 Սպիտակ
ուժ – Գլուխ XV Ազգային սոցիալիզմ ... .8 In Hoc Signo Vinces... ...

Ազգային սոցիալիզմ – Կենսաբանական աշխարհայացք...89
Ազգային սոցիալիզմ – Ձախակողմյան շարժում...................................114

Ազգային սոցիալիզմ

ՓԻԼԻՍՈՓԱՅԱԿԱՆ ԳՆԱՀԱՏՈՒՄ

Քոլին Ջորդան

Բոլշևիկ-դեմոկրատական դաշինքի կողմից նրա դեմ հավաքված մարդկանց և նյութերի ճնշող զանգվածի դեմ հերոսական պայքարի արդյունքում Ազգային սոցիալիստական Գերմանիայի ֆիզիկական պարտությունից մի քանի տասնամյակ անց այս վերագնահատման ի հայտ գալը արտացոլում է ազգային սոցիալիզմի վերածնունդը, որը այդ ժամանակների առանձնահատկությունն է:

Այն, որ հավատո հանգանակը պետք է շարունակի ապրել և դրսևորվել այնպես, ինչպես հիմա, տասնամյակներ շարունակ աշխարհի կողմից ճանաչված ամենամեծ զրպարտության արշավին ենթարկվելուց հետո, դրա շարունակական վավերականության, գրավչության և ապագայի համար իր արժեքի ապացույցն է: Այն դիմացել է պատերազմի բոցերին և զրպարտության փոթորկին, քանի որ, երբ պատերազմն արդեն իսկ իր ամենավատ դրսևորումներն է ունեցել, և զրպարտությունը տարածվել է իր ողջ սպեկտրով, ազգային սոցիալիզմը, վերջին հաշվով, մնում է հոմանիշ մարդու գոյատևման բարձրագույն կամքի, առողջության և ուժի բնազդի և կյանքում գեղեցկության ցանկության հետ. և քանի դեռ դա, այդ բնազդն ու ցանկությունը մնում են այս երկրի վրա, ազգային սոցիալիզմի հավատո հանգանակը կմնա անխորտակելի:

Քաղաքական իրականացման բոլոր մանրուքներից և ժամանակի ու վայրի առանձնահատկություններից այն կողմ և հետևում, ճիշտ հասկացված ազգային սոցիալիզմը ոչ այլ ինչ է, քան մտքի կողմնորոշում, որի գերիշխող ազդակը լիարժեք ապրելն է՝ սեփական ներուժի զարգացման և կարիքների բավարարման միջոցով, բնական մրցակցության և ընտրության պայմաններում, հաշտեցված համագործակցության հետ, ժողովրդի կազմակերպված համայնքի շրջանակներում:

Սրանից է, որ դրա արմատները հասնում են մինչև Պլատոնի Հունաստանը և նրա բնական կյանքի ընկալումը, որը բաղկացած էր մարդու իրական բնույթի լիարժեք գիտակցումից՝ նրա հայրենի համայնքում կառավարության նպաստավոր ուժի միջոցով:

Այն արտացոլում է հռոմեական՝ պարտաճանաչ քաղաքացիության գաղափարը. որ լավ և ազնիվ կյանքը կայանում է պետությանը ստոիկական ծառայելու մեջ:

Այն վերակենդանացնում է վաղ Եվրոպայի սկանդինավյան ցեղերի արյան զգացմունքներն ու համայնքի զգացումը. այն զգացումը, որ մարդը, ըստ էության, ժողովրդի անդամ է, և որ ժողովրդի բոլոր անդամները սերտորեն կապված են միմյանց հետ՝ փոխադարձ պարտականություններով և պարտավորություններով:

Ազգային սոցիալիզմը, այս կերպ, վերադառնում է կյանքի հին, առողջ, օրգանական արժեքներին՝ ապստամբելով լիբերալիզմի և ժողովրդավարության մտածողության ամբողջ կառուցվածքի դեմ՝ իր դրամական կապով, իր չափազանց անհատականությամբ, մարդուն որպես անմարդկային պատկերացմամբ, աշխարհի բնակչության փոխարինելի միավոր; դրա հոգևոր արդարացումը՝ հիվանդագին «մարդասիրություն» որդեգրող ստորացված քրիստոնեության մեջ, որը միշտ կհանդուրժի ավելի մեծ վնասը՝ ավելի փոքրից խուսափելու համար; և դրա խարդախ պնդումը, որ զանգվածի արհեստականորեն առաջացած և թվային կերպով որոշված ցանկությունները ամենակարևոր չափանիշներն են:

Պատմությունը սոցիալական քայքայման և վերականգնման սագա է: Ազգային սոցիալիզմը քսաներորդ դարի վերականգնման միջոցն է ժամանակակից ժամանակների մեծ դեգրադացիայի համար՝ քայքայվող, նվաստացնող և թուլացնող մտածողության և պրակտիկայի ներքո, որը ի հայտ եկավ կապիտալիզմի և արդյունաբերական հեղափոխության զարգացող ուժերի կողմից հին միջնադարյան կայունության կարգի խաթարման հետ մեկտեղ, ծաղկում ապրեց տասնութերորդ և տասնիններորդ դարերի laissez-faire լիբերալիզմի ներքո, գագաթնակետին հասավ տասնիններորդ և քսաներորդ դարերի ժողովրդավարության ներքո և կհանգեցնի կոմունիզմի համաշխարհային հաղթանակին այս քսաներորդ դարի վերջին, եթե ազգային սոցիալիզմը ժամանակին իշխանության չգա աշխարհի բավարար տարածքում:

Հետևաբար, ազգային սոցիալիզմը անհամեմատ ավելին է, քան պարզապես անցողիկ քաղաքական սխեմա: Այն վերածննդի պատմական միտում է՝ մեր դարաշրջանի վերածննդի շարժումը, հեղափոխական շարժում իր ծավալով և ոգով, որը չի ձգտում փոխզիջման ներկա կարգի, դրա վնասակար գործելակերպի և կեղծ արժեքների հետ, այլ ձգտում է դրանց լիակատար փոխարինմանը:

Որպես այդպիսին, այն համաշխարհային է և տարածվում է ամբողջ կյանքի վրա: Այն համաշխարհային է նրանով, որ իր էությամբ այն վավերական և կենսական է համընդհանուր առմամբ, որակավորվում է միայն այն փաստով, որ այն արիական է իր ծագմամբ և ավանդույթով, և պահպանում ու կախված է այնպիսի հատկանիշներից, որոնք բնորոշ են արիական ժողովրդին:

Այն ընդգրկում է ողջ կյանքը, քանի որ այն կյանքի մի կողմ չէ, այլ ամբողջ կյանքն է՝ դիտարկված մեկ տեսանկյունից: Այն մտքի վերաբերմունք է, որը կարող է արտահայտվել գրեթե ամեն ինչի և ամեն ինչի նկատմամբ: Ազգային սոցիալիզմը անողոք կերպով դեմ է մշակութային և հոգևոր, ոչ պակաս, քան քաղաքական և տնտեսական ոլորտներում վատառողջության, տգեղության և այլասերվածության յուրաքանչյուր դրսևորման: Իրականում, այն կյանքի ձև է: Մարդն իրեն ազգային սոցիալիստ չի անվանում պարզապես մտավոր հավանության պիտակ: Նա ծնվում է ազգային սոցիալիզմի հակումով, նրա միտքը գեղագիտականորեն ձգտում է տարբերակման և առողջ կյանքի ձևի իրականացմանը, և նա ոչ թե...

միայն մտածում և զգում է, այլ գործում է որպես ազգային սոցիալիստ, եթե նա իսկապես և ամբողջությամբ ազգային սոցիալիստ է:

Իր ծավալով և մտքով ամբողջական ազգային սոցիալիզմը հավասարազոր է փիլիսոփայության և հավատքի: Այն գնահատում է լավն ու վատը, ճիշտն ու սխալը որպես այն, ինչը օգուտ կամ վնաս է բերում ժողովրդին, և ժողովրդավարական մտքի սենտիմենտալ թուլության փոխարեն ընդունում է, որ նպատակը արդարացնում է միջոցները, եթե միջոցները չեն հակասում նպատակին: Այն կյանքին տալիս է տիեզերական չափման իմաստ և նպատակ՝ որպես անձնական իրացում, ժողովրդի շարունակականության և զարգացման շրջանակներում, ժողովրդի արյան տոհմից արգանդում բողբոջման և գերեզմանի կերպարանափոխության միջև՝ տիեզերքում դրա ֆիզիկական վերաբաշխմամբ:

Ազգային սոցիալիզմի հիմնական չափանիշն ու առաջնային արժեքը, որից բխում են մնացած ամեն ինչ, ինչպես Ադոլֆ Հիտլերն է հստակեցնում «Իմ պայքարը» աշխատության մեջ, ժողովրդի հասկացությունն է, որը դիտվում է որպես մարդու էական միջավայր և, ըստ էության, նրա անհատականության ընդլայնում:

Ժողովրդի նշանակությունը, առաջին հերթին, ռասսայական համայնքի նշանակությունն է: Այն ընտանիքի էթնիկական ընդլայնումն է: Մարդը ինքնուրույն միավոր և ինքնանպատակ չէ, ինչպես պնդում են լիբերալիզմի և ժողովրդավարության իմաստունները: Նա պատկանում է իր ժողովրդին: Նրա կյանքը, որպես մաս, միահյուսված է ամբողջի կյանքի հետ, ոչ միայն ներկայի, այլև անցյալի և ապագայի, քանի որ մինչ մարդիկ գալիս և գնում են, ժողովուրդը շարունակում է ապրել՝ շարունակական, հավերժական, եթե նրա անդամները կատարեն իրենց պարտականությունը դրա նկատմամբ: Այսպիսով, նույնականանալով իր ժողովրդի հետ, մարդը շարունակում է իրեն իր նախնիների և իր սերունդների բազմության միջոցով և դրանով իսկ հասնում է անմահության:

Ժողովուրդը գոյություն ունի փոքր ու մեծ ձևերով՝ սկսած ընտանիքից, տոհմից, ցեղից կամ տարածաշրջանային համայնքից, այնուհետև՝ ազգից և դրանից այն կողմ՝ ռասայից: Ժամանակակից ժամանակներում ժողովրդի հասկացությունը չափազանց լայնորեն նույնացվել է ժամանակակից պետությունների ազգերի հետ: Սակայն ազգակցության և համայնքի զգացումը, որը ճիշտ կերպով տարածվել էր ցեղից և մանր թագավորությունից մինչև ժամանակակից ազգային պետություն, չափազանց կենտրոնացել է այս մակարդակում: Ազգային պետության ներսում ստորին և փոքր, բայց նույնքան կարևոր համայնքները խաթարվել և զրկվել են կենսունակությունից, մինչդեռ ազգային գիտակցության ընդլայնումը ազգային պետության մակարդակից մինչև ամբողջ ռասայի մակարդակ զսպվել է: Այնուամենայնիվ, ժողովրդական զգացողությունը, որպեսզի լինի ամբողջական, պետք է բխի իր արմատներից՝ տեղական և նահանգային մակարդակների միջոցով:

համայնքները մինչև ռասայի սահմանները, քանի որ մասերի լիարժեք անվտանգությունն ու բարգավաճումը կարելի է գտնել միայն ամբողջի մեջ:

Այսօր և ապագայում ազգային սոցիալիզմը պետք է մարմնավորի ազգակցական կապի և համայնքի զգացողության այս էական ընդլայնումը ժամանակակից ազգային պետության և ավանդական ազգայնականության սահմաններից այն կողմ, որպեսզի ազգային պետությունը դառնա ժողովրդի կառուցվածքի միջանկյալ միավոր, իսկ նրա ազգայնականությունն ու ռասայականությունը՝ անբաժանելիորեն ենթարկվեն ամբողջ ռասայի ազգայնականությանը:

Միևնույն ժամանակ, տեղական համայնքները պետք է վերակենդանանան, նահանգային ենթաազգերը ճանաչվեն և հարգվեն, իսկ ժողովուրդները ենթարկվեն անցանկալի, օտար կառավարման, որին բաժանման միջոցով տրվի իրենց էթնիկ ազատությունը:

Ազգային սոցիալիզմի՝ ժողովրդին որպես հիմնական արժեքի հավատը և նրա աշխարհայացքի ամբողջականությունը, փոխաբերական իմաստով, հանգեցնում են բոլոր հարցերի շուրջ արյունով մտածելուն:

Սա անմիջապես և անխուսափելիորեն հանգեցնում է քաղաքացիության սահմանմանը՝ որպես ռասայի հարց. միայն նրանք, ովքեր ժողովրդի անդամներ են, ազգի անդամներ են, և միայն նրանք, ովքեր ազգի անդամներ են, կարող են լինել պետության քաղաքացիներ՝ վերաձևակերպելով Ադոլֆ Հիտլերի NSDAP-ի քսանհինգ կետերից չորրորդը:

Այն նաև առաջացնում է այն համոզմունքը, որ անհրաժեշտ է ոչ միայն պահպանել ժողովրդի ռասայական բնույթը, այլև, եվգենիկական միջոցառումների միջոցով, բարելավել ժողովրդի որակը: Ազգային սոցիալիզմի հեղափոխական պնդումն այն է, որ իրական առաջընթացի ճանապարհը ավելի լավ մարդկանց դաստիարակության մեջ է:

Քանի որ բոլոր քաղաքացիները նույն ռասայից են, նրանք ունեն ազգակցական մի գերբնական կապ, որը միավորում է նրանց որպես արյունակից եղբայրներ՝ բոլոր խավային և դասակարգային տարբերություններից և անձնական տարբերակումներից վեր: Ազգային միասնությունը, այսինքն՝ համախմբվածությունը և կորպորատիվ կյանքը՝ ձախերի և աջերի դասակարգային պատերազմի փոխարեն, ազգային սոցիալիզմի մեծ երկրորդական սկզբունքներից մեկն է: Բոլոր զբաղմունքներն ու զբաղմունքները, բոլոր տեսակի անձինք և գործունեության բոլոր ոլորտները պետք է ինտեգրվեն համայնքի կորպորատիվ կյանքի մեջ:

Միասնության սոցիալական զգացումը պետք է գործնական արտահայտություն գտնի սոցիալական և տնտեսական արդարության հանդեպ անկեղծ և խորը մտահոգության մեջ և, իր հերթին, խթանվի դրանով: Հարազատության գիտակցությունը և ժողովրդի կոլեկտիվ բարօրության հանդեպ հոգատարությունը պահանջում են, որ յուրաքանչյուր քաղաքացի ունենա հավասար հնարավորություն զարգացնելու և իրացնելու իր տաղանդներն ու կարողությունները:

բարձրանալ իր արժանիքներին համապատասխան, և որ յուրաքանչյուր քաղաքացի պետք է արդար վարձատրություն ստանա համայնքին մատուցած իր ծառայությունների համար, իսկ նույնիսկ ամենապարզ աշխատողը՝ կյանքի անհրաժեշտության երաշխիք:

Այսպիսով, մենք հասնում ենք ազգային սոցիալիզմի սոցիալիստական տարրին: Սա արտադրության և բաշխման միջոցների պետական սեփականության մարքսիստական սոցիալիզմ չէ, որը մրջյունների կույտի տնտեսական գերկառավարումն է և նույնքան անընդունելի է, որքան կապիտալիստական համակարգի գիշատիչ ինդիվիդուալիզմը, որը ջունգլիների տնտեսական թերկառավարումն է կամ անարխիան: Փոխարենը, սա ժողովրդական սոցիալիզմ է կամ մասնավոր ձեռնարկության կարգավորում՝ դրա պտուղների արդարացի բաշխման համար՝ արդար պայմաններում: Կապիտալիզմի տնտեսական անարդարություններն ու սոցիալական չարիքները խթանել են մարքսիզմը՝ տնտեսության վրա հանրային վերահսկողության իր վնասակար ձևով, և երկուսի այլընտրանքը գտնվում է ազգային սոցիալիզմի մեջ:

Ժողովրդական իդեալը, որը ենթադրում է ռասայի պաշտպանություն, ազգի միասնություն և ժողովրդի բարեկեցություն, ծնում է ազգային սոցիալիզմի առաջնորդության սկզբունքը և այս նպատակներին ծառայող էլիտան: Բնական կարգի նրա ընկալումը ոչ միայն սահմանում է, որ մարդիկ ծնվում են ժողովրդի մեջ՝ ժողովրդի մեջ ապրելու համար, այլև որ նրանք ունեն համայնքին ծառայելու ժառանգական տարբերություններ:

Հետևաբար, բոլորի բարօրության համար վերադասը պետք է առաջնորդի ստորադասին: Բնական առաջնորդները պետք է ընտրվեն, հաստատվեն որպես հիերարխիկ վերնախավ գերագույն առաջնորդի ղեկավարությամբ և լիազորվեն կատարելու իրենց գործառույթները:

Ի տարբերություն լիբերալիզմի, ազգային սոցիալիզմը պետության ուղղորդող իշխանությունը չի համարում էապես ճնշող մի բան, այլ՝ առաջնորդության և արբիտրաժի, խրախուսման և պաշտպանության մեծ, օգտակար ուժ: Այն պնդում է. «Ամեն ինչ ժողովրդի համար և ժողովուրդը՝ բոլորի համար»: Այն հաստատում է բոլոր անհրաժեշտ միջոցները, անկախ ոլորտներից, որպեսզի համայնքում բոլորը և ամեն ինչ ներդաշնակ լինեն դրա հետ:

Այն ազգային սոցիալիստական կառավարության պարտականությունը տեսնում է որպես ժողովրդի կամքի ներկայացում, որը ընկալվում է ոչ թե որպես որևէ ժողովրդավարական ամբոխի անցողիկ քմահաճույք, այլ որպես համայնքի բարձրագույն շահ, պատմական հեռանկարում դիտարկվող որպես նպատակի շարունակականություն, որը ընդգրկում է ոչ միայն ներկայի ընդհանուր բարիքը, այլև անցյալի ժառանգությունը և ապագայի կարիքները:

Սպիտակ ուժ

ԳԼՈՒԽ XV

Ազգային սոցիալիզմ

Ջորջ Լինքոլն Ռոքվել

Մինչև այժմ այս գիրքը հիմնականում քննադատական է եղել:

Հիմա ժամանակն է ներկայացնել կառուցման և ստեղծագործության կառուցողական ծրագրեր:

Ես մեկ տարի հետազոտությունների և հարյուրավոր էջերի գրվածքներ եմ ներդրել՝ ընթերցողին օգնելու տեսնել և հասկանալ, որ արևմտյան քաղաքակրթությունը շատ քիչ տարիներ է մնացել հռոմեական քաղաքակրթության ավարտից՝ մոռացությունից, և որ ինքը անձամբ կկրի այն միլիոնավոր մարդկանց ճակատագիրը, ովքեր արդեն ընկել են արևմտյան քաղաքակրթության հրեա մահկանացու թշնամիների ձեռքը՝ ստրկացնելով կամ, ավելի հավանական է, սպանելով, եթե մենք չկարողանանք գտնել կամք և իմաստություն՝ ինչ-որ կերպ դադարեցնել թշնամուց փախչելը և հարձակվել նրա վրա սպիտակ հեղափոխությամբ:

Ինչպե՞ս եք պատրաստվում հեղափոխություն իրականացնել:

Մենք բոլորս պետք է մորուք աճեցնենք, դուրս գանք փողոցներ և սկսենք գոռալ, ձեռքեր թափահարել, ռումբեր նետել և այլ կերպ խաղալ կարծրատիպային «հեղափոխականների» դերը: Ո՛Չ: Իհարկե՝ ոչ: Մեր հեղափոխությունը մեզ համար նախատեսված է:

Հիտլերը ոգեշնչեց, կազմակերպեց և իրականացրեց համեմատաբար խաղաղ հեղափոխություն, որը խլեց շատ ավելի քիչ կյանքեր, քան Ամերիկյան հեղափոխությունը, և աննշան թվով կյանքեր՝ համեմատած հրեա բոլշևիկների կողմից երբևէ իրականացված որևէ հեղափոխության հետ:

Ավելին, Հիտլերի հեղափոխությունը, ինչպես նա խոստացել էր «Իմ պայքարը» գրքում, 100% «օրինական» էր՝ օրինական՝ գերմանացի ժողովրդի մեծամասնության պաշտոնապես արտահայտված կամքը, որը հաստատվել էր ինչպես Գերմանիայի բարձրագույն գործադիր պաշտոնյա ֆոն Հինդենբուրգի, այնպես էլ գերմանական «կոնգրեսի»՝ Ռեյխստագի կողմից: Հիտլերը բազմաթիվ հնարավորություններ ուներ ուժով իշխանությունը զավթելու և կարող էր դա հեշտությամբ անել 1931 թվականին: Սակայն Հիտլերը կարծում էր, որ ժողովրդի կամքի դեմ ուղղված հեղափոխությունը, որը միայն ուժով է իշխանություն ձեռք բերում, չի կարող երկար տևել:

Հիտլերը, ինչպես ես, հավատում էր, որ առաջնորդը քաղաքակրթության թշնամի է եթե նրա ետևում իր ժողովրդի կամքն չէ:

Այդ դեպքում ինչպե՞ս կարող եմ կոչ անել «հեղափոխության»: Ինչպե՞ս կարող եմ գրել «սպանելու և սպանվելու»՞: Մի՞թե հեղափոխության էությունը բռնություն չէ:

Ոչ պարտադիր

Այո, կարող է բռնության տարր լինել: Երբ մարդասպանը հարձակվում է ձեզ վրա և կանգնած է մահվան կամ գործարքի ընտրության առաջ:

մահը ինքներդ ձեզ համար, ապա բռնությունը միակ հնարավորությունն է: Եվ Արևմտյան Քաղաքակրթությունն իսկապես հարձակման է ենթարկվում մի թշնամու կողմից, որը քաղաքականության տեսանկյունից պարբերաբար սպանում և կոտորում է ավելի անողոք կերպով, քան պատմության մեջ որևէ այլ խումբ:

Այսպիսով, մենք պետք է բավականաչափ բռնի լինենք՝ կոմունիստին կանգնեցնելու համար թշնամու սպանող և բավականաչափ անողոք՝ նրա իշխանությունը ջախջախելու համար:

1923 թվականին, երբ կարմիրները սպառնում էին զավթել իշխանությունը Բավարիայում, ազգայնականները, պահպանողականները և գեներալ Լյուդենդորֆը խնդրեցին Հիտլերին գլխավորել «Պուտչ»՝ ապստամբություն Մյունխենում: Այնուհետև թույլերը առաջնորդները վերջին պահին խաբեցին նրան: «Պուտչը» ջախջախվեց, և Հիտլերը բանտարկվեց: Սակայն սա ժողովրդի կամքի դեմ ուղղված հեղափոխություն չէր, ինչպես հետագայում ցույց տվեցին իրադարձությունները: Սակայն իրական հեղափոխության էությունը երբեք միայն արյունահեղությունն ու խռովությունն է: Իսկական և երկարատև հեղափոխության մեջ բռնությունն ու սպանությունները արմատական փոփոխության հասնելու միայն մեկ նպատակահարմար միջոց են:

ընդհանուր հոգևոր աշխարհայացք՝ մարդկային գերագույն կամքի արտաքին դրսևորում՝ հաստատելու ֆիզիկական գործերի նոր կարգուկանոն՝ համապատասխանեցնելով այն ներքին իդեալին:

Այսօր իշխանության գլուխ կանգնածների մեծ մասի կողմից իրականացվող իշխանությունը անարատ բռնապետություն է, չնայած այն երեսպաշտորեն քողարկվում է որպես «ժողովրդավարություն»: Այն բարեգործական, խելացի իշխանություն չէ՝ պահպանելու Հիմնադիր Հայրերի կողմից սպիտակամորթ տղամարդկանց օգտին հաստատված կարգուկանոնն ու արդարությունը:

Մեր հեղափոխությունը պետք է ամուր կերպով հիմնված լինի բռնակալների անօրինական իշխանությունը ոչնչացնելու և արդար հասարակական կարգը վերականգնելու իդեալին, որը հիմնված կլինի մեր ժողովրդից ուղիղ եկող անսասան իշխանության վրա:

և ազատորեն տրվում է առաջնորդին:

Հավատաք թե ոչ, սա հենց այն է, ինչ Ադոլֆ Հիտլերն արեց Գերմանիայի համար, և այն, ինչ մենք պետք է անենք Ամերիկայի համար:

Մեր հեղափոխությունը, կարճ ասած, պետք է որպես շարժիչ ուժ և նպատակ ունենա ոչ միայն թշնամու ատելությունն ու ոչնչացումը, այլև այն պետք է լցված լինի արդար հասարակական կարգ հաստատելու բացարձակ վճռականությամբ, որտեղ յուրաքանչյուր մարդ կարող է իրացնել իր առավելագույն ներուժը՝ որպես մեր մեծ սպիտակ ռասայի հաջողակ, երջանիկ և արդյունավետ մաս:

Ի՞նչ է հասարակության այդպիսի արդար կարգը:

Գիտական այս ըմբռնման կարիք չկա

առողջ մարդկանց շրջանում հաջողակ խմբային կյանքի սկզբունքները հասարակություններ, որտեղ բնական բնազդները անխաթար են: Օրինակ՝ կենդանիները ունեն կարգուկանոն, հաջողակ «հասարակություններ», քանի որ բնությունը յուրաքանչյուր սոցիալական արարածի տալիս է բոլոր այն բնազդները, որոնք նրան անհրաժեշտ են հաջողակ խմբային կյանքի համար:

Օրինակ՝ գայլերը, մրջյունները, մեղուները և մարդակեր կապիկները բարձր են կազմակերպված և լիովին առողջ, կարգուկանոն ունեցող հասարակություններ:

Վաղ շրջանի մարդիկ առողջ հասարակություններ ունեին: Այնուհետև մարդու՝ բնության նկատմամբ աճող վերահսկողությունը թույլ տվեց նրան փախչել իր բնական միջավայրից, շրջապատել իրեն արհեստականությամբ և շքեղությամբ, մինչև որ նա դարձավ անկումային և լի ամբարտավան ինքնահավանությամբ՝ ինքնահավանություն, որն այսօր կոչվում է «լիբերալիզմ»:

Միայն անմիտ և անքաղաքակիրթ կենդանական աշխարհի ավելի պարզ և պարզունակ կյանքին վերադառնալով և Արարչի կողմից նրանց տրված բնազդների աշխատանքը դիտարկելով, կարո՞ղ ենք մի փոքր տեսնել այն հրաշքները, որոնք մեզ նույնպես տրվել են, և որոնք մենք դեն ենք նետել:

Բնությունը ստեղծել է «տեսակներ», որոնցով կարող է փորձարկել և միշտ փնտրել ավելի լավ տեսակներ, ինչպես որ անում է լավ ֆերմերը: Արարիչը, լինելով անսահմանորեն ավելի իմաստուն ֆերմեր, քան ցանկացած մարդ, անվերապահորեն պնդում է յուրաքանչյուր խմբի մաքրության, սրբության՝ ԿԵՆՍԱԲԱՆԱԿԱՆ ԱՄԲՈՂՋՈ ԹՅԱՆ վրա:

Բայց բնությունը, ինչպես կով բուծող ֆերմերը, կարող է բարելավել ցեղատեսակը միայն ավելի լավ տեսակի բուծումը խթանելով և ավելի վատ տեսակը վերացնելով: Բնությունն այս խնդիրը կատարում է ամենաարդյունավետ կերպով: մեզ տրված հզոր բնազդներ՝ ՍԵՐ մեր սեփականի նկատմամբ և ԱՏԵԼՈ ԹՅՈ Ն նրանց նկատմամբ, ովքեր ներխուժում են կամ «դրսից եկածները»:

Այս երկու բնազդները հավասարապես կարևոր են. սերը «բարի» չէ, մինչդեռ ատելությունը «չար» է, ինչը այն կեղծիքն է, որն այդքան սիրում են հրեաները, լիբերալները, հիպիները, քվիրերը և կիսախելագարները:

Սերը իսկապես աներևակայելիորեն հզոր է և բարի, երբ այն ԲՆԱԿԱՆ է: ՍԵՐԸ՝ բնական, առողջ տեսակը, իսկապես այն է, ինչը պտտեցնում է աշխարհը, և այն ամենագեղեցիկ, սուրբ հրաշքն է, որ մենք երբևէ տեսել ենք այս երկրի վրա:

ԲԱՅՑ ԱՌԱՆՑ ՄԱՀԱՑՈ ԱՏԵԼՈ ՆՐԱ ՀԱՆԴԵՊ ԱՅՆԻ, ՈՐԸ
Սպառնում է այն, ինչ մենք սիրում ենք, սերը դատարկություն է
ԲԱՌ՝ ՀԻՊԻՆԵՐԻ, ՔՎԻՐՆԵՐԻ ԵՎ ՎԱԽԿՈՏՆԵՐԻ ՀԱՄԱՐ ԼՈԳԲԱ:

Ես կցանկանայի շատ ավելին գրել հասարակական կյանքի այս կոնկրետ օրենքի մասին, քանի որ, ինչպես կտեսնենք, ԿԵՆՍԱԲԱՆԱԿԱՆ ԱՄԲՈՂՋԱԿԱՆՈ ԹՅՈ ՆԸ ազգային սոցիալիզմի էությունն է, ամեն ինչ և վերջնակետը, երբ այն կիրառվում է արիական հասարակության և, իրոք, յուրաքանչյուր առողջ մարդկային հասարակության նկատմամբ:

Սակայն այս աշխատանքում պարզապես տեղ չկա միայն այս թեմայի շուրջ գրված գրքի համար: Ես կարող եմ ամփոփել միայն այն ասելով, որ սոցիալական արարածների բոլոր խմբային կյանքի առաջին օրենքը ԿԵՆՍԱԲԱՆԱԿԱՆ ԱՄԲՈՂՋԱԿԱՆՈ ԹՅՈ ՆՆ է՝ բացարձակ և անզիջում հավատարմություն սեփական ռասայական խմբին, որը հիմնված է...

կլանող սեր և բացարձակ, անզիջում ատելություն ցանկացած օտարականի նկատմամբ, որը ներխուժում է և սպառնում խառնել իրենց գեները սեփական խմբի էգերի գեների հետ:

Այս օրենքը դրսևորվում է ամեն օր՝ սեփական տեսակի սերը և ագրեսիվ ներխուժողների նկատմամբ ատելությունը (այդ պատճառով առողջ սպիտակամորթների մեծ մասը բնազդային զզվանք ունի «նեգրերի», հրեաների և այլ «օտարերկրացիների» նկատմամբ):

Երկրորդ ամենակարևոր օրենքը ՏԱՐԱԾՔԻ օրենքն է:

Օրինակ՝ «սրապոչավորներ» կոչվող փոքրիկ արևադարձային ձկների տասը կամ քսան արուները կպարզեն ակվարիումի մի հատվածը, հենց որ դրանք տեղավորվեն այնտեղ, և կհարձակվեն մեկ այլ արուի ցանկացած ներխուժման վրա:

Եթե էգերին ակվարիում բերեն, արուները, ինչպես և սպասվում էր, կկռվեն նրանց համար: Սակայն գիտության համար անակնկալն այն էր, որ սեքսը այս փոքրիկ ձկների կյանքում ամենաուժեղ դրդապատճառը չէ:

Եթե սկսեք սառեցնել նրանց ակվարիումի ջուրը, կարող եք հասնել այն կետին, երբ ջուրն այնքան սառը կլինի, որ արուները այլևս մեծ նշանակություն չեն տա էգերին բերելիս: Երբ ջուրն այնքան...

Սառնասրտորեն սառած՝ գրեթե սպանելով փոքրիկ ձկներին, նրանք ընդհանրապես ուշադրություն չեն դարձնում էգերին: Բայց նույնիսկ երբ նրանք գրեթե մահամերձ վիճակում են, նրանք միևնույն է, կատաղի կերպով դուրս կգան պաշտպանելու իրենց ՏԱՐԱԾՔԸ՝ իրենց անձնական սեփականությունը:

Ազգային սոցիալիզմը, ի թիվս այլ բաների, հիմնված է մասնավոր սեփականության այս հայեցակարգի վրա: ՏԱՐԱԾՔԻ օրենքը մարդկային հասարակության մեջ ի հայտ է գալիս որպես «Ազգայնականություն» և մասնավոր սեփականություն:

Կենդանական աշխարհում առաջնորդը երբեք չի ընտրվում քվեարկությամբ, այլ միշտ բնական ընտրության միջոցով, որը Բնության կողմից սահմանվել է որպես խմբին լավագույնների կողմից առաջնորդվելը ապահովելու միակ հուսալի միջոցը:

– մարտ: Սա ես անվանել եմ ԱՌԱՋՆՈՐԴՈՒԹՅԱՆ օրենք:

Երբ կենդանական հասարակության յուրաքանչյուր անդամ սովորում է իր տեղը կոփության, իմաստության և հմտության բնական կենսաբանական կարգում, յուրաքանչյուր անդամ հաստատվում է իր սեփական խորշում, և խումբը համեմատաբար խաղաղ և կարգուկանոն է տիրում: Միայն այն ժամանակ, երբ երիտասարդ արուները սկսում են հասունանալ և ստիպված են պայքարել իրենց ճանապարհով վեր կամ վար բարձրանալու աստիճաններով, սկսվում են լուրջ մարտեր: Եվ հետո, հենց որ յուրաքանչյուր արու սովորում է, թե ում կարող է մտրակել, և ով կարող է իրեն մտրակել, նա հաստատվում է և խաղաղ ու գոհունակ ապրում է իր համար գտած վայրում:

Այսպիսով, հաստատվում են խմբային կյանքի ևս երկու հիմնարար սկզբունքներ կամ օրենքներ՝ լավագույնների կողմից ԱՌԱՋՆՈՐԴՈՒԹՅՈՒՆ և խմբի մյուս բոլոր անդամների բնական հիերարխիա կամ առաջնորդության սանդղակ՝ ԿԱՐԳԱՎԻՃԱԿ:

Վերջապես, կենդանական աշխարհի ուսումնասիրությունը ցույց է տալիս, որ էգերը չեն միջամտում արուների գործերին և մասնագիտանում են ձագերի ծննդաբերության և դաստիարակության մեջ՝ կազմակերպելով առողջ ընտանիքներ: Ամփոփելով՝ կան բոլոր խմբային կյանքի հինգ հիմնական օրենքներ, որոնք ես անվանել եմ «ՑԵԽԻ ՕՐԵՆՔՆԵՐ»:

(1) ԿԵՆՍԱԲԱՆԱԿԱՆ ԱՄԲՈՂՋԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ օրենքը (սեր ներսում, ատում եմ դրսում);

(2) ՏԱՐԱԾՔԻ իրավունք (մասնավոր սեփականություն):

(3) ԱՌԱՋՆՈՐԴՈՒԹՅԱՆ օրենքը (լավագույնի կողմից):

(4) ԿԱՐԳԱՎԻՃԱԿԻ (կամ խմբում յուրաքանչյուր անհատի բնական տեղի) օրենքը. և

(5) ՄԱՅՐՈՒԹՅՈՒՆ կանանց համար:

Այս բնական սկզբունքների գործողության դեպքում, ինչպես որ դրանք տարածված են հասարակական կենդանիների ողջ աշխարհում, խմբում տիրում է հարաբերական խաղաղություն և կարգուկանոն:

Միայն այն դեպքում, երբ խումբը ինչ-որ կերպ ստիպված է լինում հայտնվել անբնական պայմաններում, ձախողվում են Բնության այս երկաթե օրենքներին հնազանդվելու Աստծո կողմից տրված բնազդները:

Այս ամենը ձեր մտքում գնահատելիս մտածեք ակնհայտի մասին անչափահասների հանցագործության «խելագար» օրինաչափություն: Մենք ունենք որդիներ և

Ամենա«արտոնյալ» և հարուստ մարդկանց դուստրերը հանկարծակի խելագարվում են, ծեծում են ծերերին, անիմաստ կերպով պատառոտում են իրերը, թունավոր դեղեր են ընդունում և դառնում ամբարտավան, հակասոցիալական հանցագործներ: Միևնույն ժամանակ, մենք տեսնում ենք, որ մեր հասարակության ամենաաղքատ խմբերի երեխաները գրեթե ոչ մի հանցագործ չեն ծնում:

Օրինակ՝ մինչև վերջերս երիտասարդ չինացիները երբեք հանցագործներ չէին եղել (և նրանց հանցագործության մակարդակը դեռևս շատ ավելի ցածր է, քան մյուս խմբերի մոտ): Խիստ կապված, չնայած շատ աղքատ խմբերի երիտասարդները հաճախ անմասն են մնում անչափահասների հանցագործության ժամանակակից խելագարությունից:

Ինչո՞ւ է սա այդպես: Ինչո՞ւ պետք է հարուստ երիտասարդ տղան կամ աղջիկը դառնա գող, վանդալ և լինի բռնի հակասոցիալական՝ չնայած բոլոր հնարավոր առավելություններին, մինչդեռ Ամերիկայի ամենաաղքատ մարդկանցից մի քանիսի երեխաները լավ հարմարվողական և կառուցողական են:

Պատասխանն այն է, որ երեխաները, որոնք մեծացել են մի խմբում, որը կարողացել է պահպանել բնական խմբային կյանքի օրենքների որոշակի նմանություն («Ցեղի օրենքները»), ովքեր զգում են, որ իրենք հավատարիմ են խմբի, «ցեղի» անդամները, որ նրանք «պատկանում են» ինչ-որ արժեքավոր բանի կամ ինչ-որ մեկի, և ովքեր, հետևաբար, գիտակցում են խմբային կյանքի հինգ հիմնական օրենքները, չեն հիասթափվում, չեն կորչում և չեն դատարկ

Հրեաները, լիբերալիզմի և կոմունիզմի տարածմամբ, գիտակցաբար և գիտականորեն սկսել են մեր ժողովրդի հոգիներից ջնջել սուրբ «Ցեղի օրենքների» մասին ամբողջ հիշողությունը, որոնք, միայնակ, կարող են մարդկությանը դարձնել առողջ, երջանիկ և խաղաղ:

Ոչ մի մարդ չի կարող ապրել խաղաղության և բեղմնավոր երջանկության մեջ Ինչ-որ «ՑԵԽԻ» ԴՈՒՐՍ, որին նա պատկանում է ԱՆՎԵՐՋ ՀԱՎԱՏԱՐԻՄ, և որն իր հերթին աջակցում է նրան ՀՈԳԵՎՈՐԵՆ:

Հրեաները տարածել են «ունիվերսալիզմի», «մեկ աշխարհիզմի»՝ ռասա, պետականություն չունեցող և ատոմացված անհատների մեկ ամբոխի անասելի կործանարար գաղափարը՝ որպես մարդկության գերագույն գաղափար: Նույնիսկ պահպանողականները խաբվել են՝ հասարակության այս նույն անբնական, մասնատված, գերանհատական, հրեական հիվանդությանը միայնակ ծառայելու համար:

Հրեաները մեզ ասում են, որ ԿԵՆՍԱԲԱՆԱԿԱՆ ԱՄԲՈՂՋԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ Օրենքը (սեր ներսում, ատելություն դրսում) «ռասիզմ» է՝ բոլոր ժամանակների «ամենաբարձր չարիքը»: Մեզ ասում են, որ եթե մենք չենք սիրում դեղին տղամարդկանց, սևամորթ տղամարդկանց և հատկապես հրեաներին՝ այնքան, որքան մեր սեփական ժողովրդին, ապա մենք չար ենք, այլասերված և դատապարտված՝ մենք «ռասիստներ» ենք: Միլիոնավոր խղճուկ սպիտակամորթներ հավատում են այդ հրեական ստին:

Մեզ ասում են, որ ՏԱՐԱԾՔԻ օրենքը (մասնավոր սեփականություն) անբնական ագահություն է, և որ պարկեշտ մարդիկ պետք է ցանկանան կիսվել ամեն ինչով և չունենան սեփական մասնավոր սեփականության ցանկություն: Նրանք սա անվանում են «մարքսիստական սոցիալիզմ», «կոմունիզմ» և տարբեր այլ անուններ, որոնք ցույց են տալիս «հասարակության» և «համայնքի» նկատմամբ հոգատարություն, բայց դրանք բոլորն էլ հարվածում են կենդանի արարածների մեջ կառուցելու, ստեղծելու և արտադրելու ամենահզոր և միակ դրդապատճառի սրտին: Միլիոնավոր մարդիկ հավատում են այս հրեա ստախոսներին:

Հրեաները մեզ ասում են, որ ԱՌԱՋՆՈՐԴՈՒԹՅԱՆ օրենքը (լավագույնների կառավարումը) «դիկտատուրա» է, և որ մենք պետք է ձգտենք «ժողովրդավարության» (ամբոխի կառավարում). Միլիոնավոր սպիտակ արիացիներ խեղդվել են... հավատալով «ժողովրդավարության» այս սիրենային երգին, մինչև մարդկային աղբի ամբոխը հիմա ահաբեկում է մեր ամբողջ ազգին:

Հրեաները մեզ ասում են, որ ԿԱՐԳԱՎԻՃԱԿԻ ՕՐԵՆՔԸ (որը Յուրաքանչյուր մարդու իր ճիշտ տեղում կարողությունների բնական կարգի հաստատումը) «դասակարգային շահագործում» է, և որ հասարակության բնական առաջնորդները՝ նրանք, ովքեր հաջողության են հասել, պետք է ջախջախվեն և սպանվեն նրանց կողմից, ովքեր հաջողության չեն հասել: Բարի սպիտակ արիացիներով լի ամբողջ ազգեր խեղդվել են այս նողկալի հրեական մեթոդով՝ բաժանելով և նվաճելով մեր ժողովրդին դասակարգային պատերազմի միջոցով:

Վերջապես, այս միշտ սիրող հրեաները մեզ ասում են, որ կանանց մասնագիտացումը երեխաների դաստիարակության մեջ մեր կանանց գազանային ստրկացում է, որ կանայք նախատեսված են դատավորներ, շոգեքարշերի մեքենավարներ, բանակի սպաներ և բիզնեսի ղեկավարներ լինելու համար: Արդյունքը, իհարկե, բոլոր առողջ քաղաքակրթությունների այդ սրբազան և գեղեցիկ ինստիտուտի՝ մայրության, և դրա հետ մեկտեղ՝ տան և ընտանիքի աճող ոչնչացումն է: Մեր ամբողջ արևմտյան աշխարհը ընկել է այս «դեմոկրատական» հրեական խաբեության մեջ, որը կանանց դարձրել է հրեական հիվանդության ամենաողբալի զոհերը: Միլիոնավոր «ժամանակակից» կանայք անհույս կորած են, հիասթափված և լիովին դժբախտ, նույնիսկ այն ժամանակ, երբ բարձրախոսներով և...

քայլելով դժոխք բարձրացնող, ռազմատենչ, քաղաքական կազմակերպություններում: Մինչդեռ, միլիոնավոր ընտանիքներ զուրկ են ջերմ, հրաշալի մայրերից, իսկ տները ավելի շատ նմանվում են շքեղ բանտերի, քան սիրո և ջերմության հրաշքների, որոնք մեկ դար առաջ տներն էին:

Երբևէ մտածե՞լ եք, թե ինչու են այդքան շատ անչափահաս հանցագործներ հավաքվում ավազակախմբերում: Տարիներ շարունակ, ինչպես մարդկանց մեծ մասը, ես ենթադրում էի, որ սա «վատ» տղաների անբնական այլասերվածություն է, քանի որ ես մեծացել էի մի տեսակ բուրժուական «բոժոժի» մեջ՝ քիչ բան իմանալով կյանքի դաժան իրականության մասին:

Բայց երբ մարդ հասկանում է բոլոր արարածների հասարակական կյանքի օրենքները՝ մարդու՝ «Ցեղի օրենքներով» ապրելու անհրաժեշտությունը, «Խմբակ» բառը դառնում է ավելի հասկանալի:

Սա ցույց է տալիս, որ մեր երեխաները, գոնե, դեռևս ունեն առողջ բնազդներ, նույնիսկ եթե այդ բնազդների արտաքին դրսևորումը դաժան և հակասոցիալական է՝ երեխաների վրա իրենց բացարձակապես անառողջ քաղաքային միջավայրի կողմից պարտադրված անբնական պայմանների արդյունքում:

Նկատի ունեցեք, որ խմբավորման առաջին բնութագիրը «բացառիկությունն» է: Նրանք մոլեռանդորեն «միասին են մնում»: Հարձակվեք մեկի վրա, և նրանք բոլորը կհարձակվեն ձեզ վրա: Խաղացեք ավազակախմբի կանանցից մեկի հետ, և դուք կմեռնեք: Նրանք կրքոտորեն նվիրված են միմյանց: Եվ նրանք ավելի կրքոտորեն ատում են օտարներին և հարձակվողներին:

Նրանք վերահաստատել են բնության կենսաբանական սուրբ օրենքները ԱՆԲԱՐԵՂՈ ԹՅՈ Ն, խմբային հավատարմություն, չնայած նրանք չգիտեն, թե ինչու:

Նկատի ունեցեք, որ հաջորդ բանը, որ անում է ավազակախումբը, «տարածք»՝ տարածք սահմանազատելն է: Վա՜յ նրան, ով խախտում է այդ «տարածքը», խախտում է ավազակախմբի «մասնավոր սեփականությունը»: Կարո՞ղ էր ավելին անել: ակնհայտորեն օրինակ են բերում ՏԱՐԱԾՔԻ օրենքը:

Խումբը երբեք չի առաջնորդվում «դեմոկրատական» ընտրություններով, այլ՝ ամենակոշտ, լավագույնով (խումբի չափանիշներով): Ահա ԱՌԱՋՆՈՐԴՈ ԹՅԱՆ օրենքի դասական օրինակ:

Դիտարկեք, թե ինչպես է ավազակախմբի յուրաքանչյուր անդամ խորապես գիտակցում իր ճշգրիտ տեղը ավազակախմբում՝ ով է իրենից վերև, և ով՝ ներքև: Թող որևէ մեկը փորձի մոտենալ նրան, և նա կջախջախվի: Թող նա փորձեք մեկ աստիճան բարձրանալ, և վերևում գտնվող տղան կջարդի նրան: Ահա ԿԱՐԳԱՎԻՃԱԿԻ օրենքը՝ ինչպես բնության մեջ:

Եվ վերջապես, դիտարկեք խմբի կանանց: Արդյո՞ք նրանք որևէ բան են տալիս:

Հրամաններ առաջնորդին՞: Ո՛չ: Նրանք վազվզո՞ւմ են և պահանջո՞ւմ «իրավունքներ»: Չէ՞ որ: Նրանք վարվում են այնպես, ինչպես մնացած կենդանական աշխարհում կան էգեր և չեն փորձում վարվել արուների պես: Նրանք հպարտանում են իրենց դերերով որպես էգեր, որպես հզոր արուին «պատկանողներ» և հպարտորեն օգնողներ: Եվ սա հենց կանանց դերն է առողջ և երջանիկ հասարակություններում:

(Հետաքրքիր է նշել, որ հրեա ֆրոյդյան հոգեբույժ կեղծավորներին ստիպում են վերադառնալ խմբի օրենքներին, ցեղի օրենքներին՝ թմրամոլների և ալկոհոլիկների «բուժումներ» իրականացնելու համար: Նրանք ձևավորել խումբ և այդ խմբին հավատարմության իրենց հզոր բնազդները երբեմն կարող է հաղթահարել միայնակ, անհատական թուլությունները)

Սևամորթները նույնպես, իրենց կույր ու հիմար պայքարում, նույնն են անում՝ բնազդաբար ձևավորելով սևամորթների հավատարմություն, գոռալով «Սևերի ուժ» և միմյանց անվանելով «հոգու եղբայրներ»:

Չնայած Նյու Յորքի Ստորին Իսթ Սայդում հրեական ներգաղթի վաղ տարիներին տիրող ծայրահեղ աղքատությանը, նույնիսկ Եվրոպայից եկած հրեական աղբի այս խղճուկ խմբերը միասին մնացին այնպիսի մոլեռանդ խմբային հավատարմությամբ՝ հնազանդվելով բոլոր «ցեղի օրենքներին», որ նրանց մեջ գրեթե ոչ մի հանցագործություն և միմյանց դեմ ոչ մի հանցագործություն չկար: Իրականում, այս հրեաների խմբային հավատարմությունը, թերևս, աշխարհի պատմության մեջ ամենահիասքանչն է: Այն նրանց մղել է գրեթե ամբողջ աշխարհի տիրապետության՝ ոչ թե այն պատճառով, որ նրանք ավելի քաջ են, ավելի աշխատասեր, ավելի խելացի կամ ավելի արժանի, քան մեզանից մնացածը, այլ այն պատճառով, որ նրանք պահպանում են բնության հիմնական օրենքները և պահպանում խմբային հավատարմությունը: Մինչ մենք բոլորս ընկել ենք նրանց փտած «մեկ աշխարհի», «մենք բոլորս եղբայրներ ենք» աղբի մեջ, որը քայքայում է մեր հասարակությունը, հրեաները պահպանում են իրենց հասարակությունը այնպիսի խմբային հավատարմությամբ, ինչպիսին պատմությունը երբեք չի տեսել, և այդպիսով նրանք անցնում են մեկ հաղթանակից մյուսը:

Միայն այն ժամանակ, երբ հիսուն տարի առաջ Ադոլֆ Հիտլերը սկսեց ինտուիտիվ կերպով այս ամենը տեսնել որպես նոր աշխարհայացք՝ ազգային սոցիալիզմի աշխարհայացք, ոչ հրեաները առաջին անգամ հասկացան ի հայտ եկող... մարդկային խմբային կյանքի գիտություն: Այն, ինչ մենք դարեր շարունակ արել ենք բնազդաբար, և հրեաները դեռևս անում են բնազդաբար, Ադոլֆ Հիտլերը սկսեց տեսնել և հասկանալ ինտուիտիվ կերպով:

Ազգային սոցիալիզմի էությունը ռասիզմն է, որը, ամենապարզ ասած, պարզապես այն համոզմունքն է, որ մարդիկ տարբերվում են իրենց գերազանցությամբ:

ցեղատեսակը բացարձակապես նույնն է, ինչ մյուս բոլոր կենդանի էակները, և որ սպիտակամորթ մարդը մինչ այժմ ի հայտ եկած լավագույն ցեղատեսակն է, մինչդեռ սևամորթները՝ ամենացածրը: Եվ, ինչպես ընթերցողը կհիշի, սա խմբային կյանքի առաջին օրենքն է՝ «ԿԵՆՍԱԲԱՆԱԿԱՆ ԱՄԲՈՂՋԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ», ինչպես ես այն անվանել եմ:

Հակառակ հրեաների (և «պահպանողականների») զզվելի ստերի՝ մասնավոր սեփականությունը հզորորեն պաշտպանված էր Ադոլֆ Հիտլերի կողմից, Կրուպը և մյուս խոշոր կամ փոքր սեփականատերերն ու գործարարները երբեք ոչ մի ցենտ չեն կորցրել Հիտլերի օրոք, ինչպես նաև գերմանացի իշխանները: (Մի ժամանակ նրա կուսակցության մոլեգին «ձախերը» ցանկանում էին զրկել գերմանացի իշխաններին, և Հիտլերը ստիպված էր ճնշել...)

ապստամբություն բարձրացրեց իր շարքերում՝ պաշտպանելու նրանց սեփականության իրավունքները, ինչը նա արեց: Հիտլերը ազգայնական էր, տարածքային, մասնավոր սեփականության կողմնակից:

Անհրաժեշտ չէ նշել, որ Հիտլերը իր ժողովրդին տվեց ԱՌԱՋՆՈՐԴՈՒԹՅՈՒՆ՝ ոչ թե քաղցրախոսություն կամ դեմագոգիա, և նրանք սիրում էին նրան դրա համար: Նրանք սիրով և պատրաստակամորեն հետևում էին նրան, ինչպես բոլոր երջանիկ, հաջողակ, առողջ սոցիալական խմբերի անդամները:

Հիտլերի ժողովրդի մեջ խաղաղություն և կարգուկանոն էր տիրում, քանի որ նա սովորեցնում էր, որ մարդը արժանի է և պետք է ստանա նույնքան հարգանք լավ փոս փորող լինելու համար (եթե դա էր իր ժողովրդին ծառայելու նրա կարողության սահմանը), որքան այն մարդը, ով կարողացել է հորինել նոր և հրաշալի մեքենա կամ լինել քաղաքական առաջնորդ:

Հիտլերի Գերմանիայում յուրաքանչյուր մարդ պատվում էր հասարակության մեջ իր տեղի համար, եթե նա այն զբաղեցնում էր իր լավագույն կարողություններով: Նրանց հավերժ չէին մղում (ինչպես մեր ժողովրդին հրեաները) պահանջել: աշխատանքներ միայն որպես նախագահներ, տնօրենների խորհրդի նախագահներ և գործադիր տնօրեններ, երբ որոշ մարդիկ չեն ծնվել այդ հատուկ տաղանդներով:

Ձախողվել այն բանում, ինչը կարող էիր անել, միաժամանակ դժոխք բարձրացնելով և ձգտելով անել այն, ինչ չես կարող անել, նշանակում է խաթարել կարգուկանոնը և երջանիկ հասարակությունը, չհաշված այն անհատի անհույս հիասթափությունը, ով հրաժարվում է անել դա: ճանաչել իր բնական տեղը աշխարհում:

Այսպիսով, Հիտլերի պետությունը ճանաչեց ԿԱՐԳԱՎԻՃԱԿԻ օրենքը: Յուրաքանչյուր մարդ պատվի էր արժանանում իր հավատարմորեն և իր լավագույն ջանքերով արածի համար, անկախ նրանից՝ նա գյուղացի էր, զինվոր, բանվոր, գործարանի աշխատող, թե ինչ-որ այլ բան:

Վերջապես Հիտլերը հոգ տարավ, որ կանայք վերականգնվեն իրենց հին անդրանիկության իրավունք և պատվված որպես կանայք և երջանիկ, առողջ տների ստեղծողներ՝ որպես լավ մարդկանց հիմնադիրներ:

Հիտլերի ժամանակների մասին ստերն այժմ այնքան հսկայական ու հզոր են, որ գրեթե անհնար է դրանց կասկածի տակ դնել: Բայց եթե հանդիպեք մի ազնիվ և քաջ գերմանացու, ով ապրել է այս մեծ ժամանակները (և նա պատրաստ է խոսել՝ չնայած այսօր տիրող սարսափին նրանց համար, ովքեր համարձակվում են ճշմարտությունն ասել), կիմանաք, որ գերմանացի ժողովուրդը հասկացավ, թե ինչ լավ ղեկավարություն և բնական...

Առողջ վիճակը նման է Հիտլերի օրոք եղածին:

Այդ գիտելիքի և հասարակության այդ բնական վիճակի տարածումը կանխելու համար (և այդպիսով հրեականության մակաբուծական գոյությունը ոչնչացնելու համար), այդ հրեական դևերը մեզ մնացածներին դրդեցին գնալ և

կոտորել և ջարդել սպիտակ արիական վերածննդի այս հրաշքը:

Բայց բնական օրենքը չի կարող կոտրվել, ինչպես որ դուք չեք կարող «կոտրել» այն փաստը, որ երկուսին գումարած երկու հավասար է չորսի: Դուք կարող եք մարդկանց ահաբեկել՝ ստիպելով նրանց դա չասել, և ստիպել նրանց բոլորին կրկնել «երկուսին գումարած երկու հավասար է» տասնյոթ» – բայց երկուսին գումարած երկուսը դեռ չորս է, և միշտ կգտնվի մեկը, ով կունենա համարձակություն և իմաստություն, վաղ թե ուշ, որպեսզի ջախջախի ահաբեկիչներին և ստախոսներին՝ վերականգնելու ճշմարտությունը:

Արդեն սա տեղի է ունենում ամբողջ աշխարհում:

Իմ նշած երիտասարդ «խմբակները» միայն մեկ նշան են այն բանի, թե իրականում ինչ է կատարվում: Մարդիկ կգտնեն իրենց ճանապարհը դեպի բնական «Ցեղի օրենքները»:

Այն, ինչ Հիտլերը տվեց աշխարհին որպես ազգային սոցիալիզմ, որոշ իմաստով հին, բնական «ցեղային օրենքի» ժամանակակից ձևն է միայն՝ երջանիկ և առողջ խմբային կյանքի դեղատոմս, որը Մեծ Հոգին տվել է բոլոր կենդանի արարածներին, այդ թվում՝ մարդուն:

Ազգային սոցիալիզմը ոչ այլ ինչ է, քան ԲՆԱԿԱՆ ԿԱՐԳ (անվանում, որը որոշ առումներով ավելի նկարագրող կլիներ իրականությունը, քան «Ազգային սոցիալիզմը»): Հիտլերը ստիպված էր մշակել իր շարժման անվանումը՝ որոշակի քաղաքական իրավիճակում հաջողության հասնելու համար, ուստի ստիպված էր օգտագործել անուններ և տերմիններ, որոնք կհասնեին իր նպատակներին: Գերմանիայում կային միլիոնավոր գերմանացիներ, որոնք իրենց համարում էին «սոցիալիստներ».

բայց գտնվում էին հրեաների մանիպուլյատոր ճիրաններում: Ավելի շատ մարտեր մղելու փոխարեն, քան պետք էր, Հիտլերը, ըստ էության, այս միլիոնավորներին ասաց. «Եթե դուք պետք է լինեք «սոցիալիստներ», ապա թույլ տվեք, որ մենք հրեա չլինենք»:

«սոցիալիստներ»՝ մարքսիստներ, եկեք լինենք «ԱԶԳԱՅԻՆ սոցիալիստներ», այսինքն՝ ազգային հասարակություն: Եկեք լինենք «սոցիալիստներ» Գերմանիայի համար, այլ ոչ թե հրեաների:

Եվ դա աշխատեց: Միլիոնավոր լավ տղամարդիկ և կանայք, որոնց հրեաները գայթակղել էին կոմունիզմի մեջ, Հիտլերի մեթոդներով վերադարձան իրենց ժողովրդին և առողջ խմբային կյանքի բնական կարգին:

Բնական կարգի հիմնարար տարրերից այն կողմ, որը ես վերը նշվածի համաձայն՝ ազգային սոցիալիզմը մարմնավորում է շատ ավելի բարձր և ազնիվ մի բան, քան պարզապես կանոնների կամ սկզբունքների ամբողջություն: Ազգային սոցիալիզմը, որպես ՓԻԼԻՍՈՓԱՅՈՒԹՅՈՒՆ, մարմնավորում է բոլոր կենդանի էակների՝ իրականում բոլոր արարչագործությունների մեջ հանդիպող հավերժական ձգտումը դեպի գոյության ավելի բարձր մակարդակ՝ դեպի կատարելություն՝ դեպի Աստված:
Ազգային սոցիալիզմի այս «արիստոկրատական» գաղափարը՝ մի գաղափարը Բնության մեջ անընդհատ ձգտումը դեպի ավելի ու ավելի բարձր, ավելի ու ավելի բարդ, ավելի ու ավելի կատարյալ գոյության՝ մեր իդեալի մետաֆիզիկական, գերբնական կողմն է:

Այլ կերպ ասած՝ սոցիալական արդարության և բնական կարգի հասկացությունները ազգային սոցիալիզմի օրգաններն ու նյարդերն են, բայց դրա ԱՆՀԱՏԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ, նրա «կրոնական» կողմը՝ այն, ինչը այն բարձրացնում է ցանկացած խիստ քաղաքական փիլիսոփայությունից՝ նրա երկրպագական վերաբերմունքը բնության նկատմամբ և Անհայտ Արարչի Մեծ պարգևների կրոնական սերը:

Քրիստոնեությունը, օրինակ, շատ ավելի բարձր բան է, քան իր ծեսերը, աղոթքների խոսքերը կամ որևէ հավատամք: Այն ՀՈԳԵՎՈՐ ՁԳՏՈՒՄ է դեպի հավատացյալի հոգևոր կատարելության իդեալները:
Ազգային սոցիալիզմը նույն տեսակի ձգտումն է դեպի ավելի ու ավելի բարձր մակարդակներ այստեղ՝ այս երկրի վրա, մինչդեռ քրիստոնեությունը ձգտում է դեպի ապագա և հետագա կյանք, որը չի պատկանում այս երկրին:

Մեր «բանակի» սովորական «զինվորի» համար, որը կառուցում և պայքարում է բնական կարգի՝ ազգային սոցիալիզմի համար, բավարար է, որ նրանք հարգեն և հնազանդվեն մեր փիլիսոփայության բարձր իդեալներով սահմանված օրենքներին և վարդապետություններին, պարզապես այդ իդեալների բնազդային սիրով, գուցե ոչ թե մեր փիլիսոփայության բարձրագույն ձևերի լիակատար ըմբռնմամբ:

Բայց ինչպես մեծագույն քրիստոնյա առաջնորդները եղել են նրանք, ովքեր չեն տարված մանրամասներով ու կանոններով, այլ նրանք, ովքեր «Աստված» են եղել

«Կրոնի բարձրագույն իդեալներով հարբած» մեր ազգային սոցիալիստական վերնախավի առաջնորդները պետք է կիսեն այս հիմնարար կրոնական մոտեցումը: Նրանց համար մեր ռասայական ուսմունքի իրական իմաստը պետք է լինի իրենց իդեալիստական «Աստծուն ձգտման» մի մասը:

Մեր մեծ ռասայի հետ մեզ լիովին նույնականացնելով՝ մենք մասնակից լինել նրա անցյալի և ապագայի փառքին: Երբ մենք որևէ կերպ նպաստում ենք, մասնավորապես՝ անձնազոհության միջոցով՝ օգնելով մեր ցեղին դեպի ավելի բարձր գոյություն տանող ճանապարհին, մենք դիմում ենք Աստծուն՝ Գերագույն ցեղի Արարչին:

Ամփոփելով՝ մինչդեռ ազգային սոցիալիզմի մեխանիկան և կանոնները, ինչպես դրանք այստեղ կոդավորված և ներկայացված են, բավարար են մեզանից շատերի համար, այն քիչ իդեալիստների համար, ովքեր պատրաստ են և ցանկանում են զոհաբերել իրենց կյանքը իրենց ժողովրդի համար, ազգային սոցիալիզմը պետք է լինի շատ իրական կրոնական իդեալ՝ ձգտել դեպի Աստված: Ազգային սոցիալիզմը միակ շարժումն է, որը ձեռք է բերել բավարար ինքնաճանաչողություն և հասկացողություն՝ այս շարժումը ազատական արհեստականությունից և կարճատեսությունից հեռու և դեպի Բնության հավերժական իմաստությունը հասկանալու համար: Մեր լիակատար հավատը ռասայի նկատմամբ, մեր պնդումը հասարակության, տնտեսության և մարդկային գործունեության մյուս բոլոր ոլորտներում բնական օրենքների նկատմամբ, ամեն դեպքում, Բնության երկաթե օրենքների գիտակցված, գիտական կիրառումն է, այլ ոչ թե օրենքների ինքնահավան և կարճատես աղավաղումները, որոնք հրահրվում են ամբարտավան, անմիտ լիբերալների և մարքսիստների կողմից:

Մեր լիբերալ և մարքսիստ հակառակորդները նույնքան կույր են իրենց արածների նկատմամբ: Բայց ամեն դեպքում կպարզվի, որ նրանք հիմնականում բնության օրենքները ատողներ են, ինքնահավան, անբարոյական կրթություն ստացած: «Մտավորականներ», որոնք զոհ են «մի փոքր գիտելիքի» մասին «վտանգավոր բան» լինելու մասին ճշմարտությունների: Քանի որ նրանք հասկացել են, որ կարող են Կոնգոյի սևամորթին սովորեցնել բանաստեղծություններ արտասանել կամ նույնիսկ փաստաբանի կամ բժշկի պես վարվել, նրանք ոգևորվում են Բնությունը իրենց հարմարեցնելու իրենց կարողությամբ և պատկերացնում, որ կարող են ցանկացած հոտենտոտից ստեղծել ինքնուրույն, արևմտյան սպիտակամորթ: Այն փաստը, որ Բնությունն արդեն իսկ նեգրին ստեղծել է այն, ինչ նա կա, և ոչ մի մարդկային գործակալություն չի կարող «մետաքսե քսակ պատրաստել խոզի ականջից», նրանք պարզապես հրաժարվում են ընդունել:

Ազգային սոցիալիզմը սիրո և...

հարգանք բնության, սիրող, գիտակից և գիտական մոտեցման նկատմամբ

Բնության հավերժական, արդար և գեղեցիկ օրենքների կիրառումը մարդու գոյության յուրաքանչյուր պահի վրա: Միևնույն ժամանակ, ազգային սոցիալիզմը ճանաչում է մարդու կարիքը ավելի բարձր մշակույթի, քան ջունգլիների անմիտ կենդանիների մշակույթն է, և այստեղ բնական օրենքի կիրառումը կենդանական աշխարհի մերկ, ատամներով և ժանիքներով մրցակցությունից բարձրացնում է, օրինակ, կարգավորված և կարգավորված մրցակցության՝ արդար կանոններով:

Մեր հակառակորդները ցանկանում են ընդհանրապես վերացնել մրցակցությունը բացարձակապես անբնական գաղափար:

Ազգային սոցիալիզմը պնդում է, որ մարդը կարող է կատարելագործել և հարստացնել կյանքի բնական օրենքների կիրառումը՝ մարդու օգտին, բայց նաև պնդում է, որ մարդը չի կարող խուսափել կամ չենթարկվել բնական օրենքին: Սոցիալական առողջության («ազգային սոցիալիզմ» կամ բնական կարգ) և սոցիալական հիվանդության (հրեական մարքսիզմ) վիճակների միջև ընկած է ոչնչության «ոչ մի մարդու տարածքները»՝ այն վայրը, որտեղ մարդիկ ո՛չ մեռած են, ո՛չ էլ իրականում... կենդանի

Ժողովրդավարությունը, «լիբերալիզմը» և «պահպանողականությունը» մաքուր, անարատ ոչնչության վիճակներ են: Դրանք չունեն կյանքի նկատմամբ որևէ հիմնարար, հիմնարար հայացք, որևէ հասկացողություն, որևէ կենսական ուժ իրենց խորքում: Դրանք գեղեցիկ բառերով ու արտահայտություններով հնարամիտ հնարքներ են, որոնք ոչինչ չեն նշանակում: Դրանք տանում են միայն դեպի քաոս և ճանապարհ են հարթում հրեաների և նրանց անպատշաճ, անբնական կոմունիզմի համար:

Այս հրեական խաբեությանը վերջ դնելու և մեր ժողովրդի մտքերն ու սրտերը գրավելու միակ միջոցը մեր ժողովրդին բնական կարգուկանոնը՝ ցեղի օրենքները վերականգնելն է, որոնք, միայն դա կհաստատեն:
մեզ ուժ և կամք տվեք՝ վերականգնելու մեր սպիտակ ռասայի բնական, կենսաբանական գերազանցությունը և այդպիսով փրկելու արևմտյան քաղաքակրթությունը:

Ոչնչացրեք Բնական Կարգի համախմբված ուժերը ցանկացած խմբում, և այդ խումբը կդառնա քաոսային, անհույս, հիասթափված, կորած, դատարկ, չար և, վերջապես, անօգնական ցանկացած այլ միասնական խմբի առջև:
և հնազանդվում է ցեղի օրենքներին:

Ահա թե ինչու են սևամորթները, այդքան շատ դեպքերում, սարսափեցնում ամբողջ քաղաքներ: Նրանք միասին են մնում: Հարվածիր մեկին, և միլիոնավոր սևամորթներ կհնչեն քո վրա:
Ահա թե ինչու ոստիկանությունը հաճախ այլևս չի համարձակվում ձերբակալել նրանց, նույնիսկ այն դեպքում, երբ ամենաանհավանական հանցագործությունները:

Եվ հրեաները մեզանում ավելի հզոր են, նույնի համար պատճառ: Նրանք միասին են մնում:

Ցեղի օրենքները ավելացնելով IX գլխում ավելի վաղ քննարկված ռասայի օրենքներին, կարող ենք սինթեզել ժամանակակից հասարակության նոր օրենք՝ խմբային գերիշխանության օրենքը:

Բնության վիճակում այդ կենդանիների կամ պարզունակ մարդկային խումբը, որը կենսաբանորեն գերազանց է, լավագույն անհատներից կազմված խումբը, որը կրում է լավագույն գեներն ու քրոմոսոմները, կգերիշխի բոլոր ստորադաս խմբերի վրա, քանի որ Բնության բոլոր խմբերը (գերազանց կամ ստորադաս) հավասարապես ենթարկվում են Ցեղի Օրենքներին:

Այսպիսով, կենդանական աշխարհում մրցակցային միակ գործոնը բուծման կենսաբանական գերազանցությունն է: Սակայն գիտական գործիքները, շքեղությունը և հրեական «լիբերալիզմը» այնքան մեծապես ոչնչացրել են ժամանակակից, քաղաքակիրթ սպիտակ մարդու՝ բնության «ցեղի օրենքներին» զգալու և հնազանդվելու կարողությունը, որ նա կորցրել է իր խմբային համախմբվածությունը, նա «անջատվել» է որպես սոցիալական կենդանի, նա մասնատված է և ատոմացված: միլիոնավոր մեկուսացված անհատների և հարյուր հազարավոր եսասեր «ճնշման խմբերի», դասերի և այլնի: Սպիտակ տղամարդկանց մեծ «ցեղի» այս գրեթե լիակատար մասնատումը մեզ՝ որպես խումբ, հասցրել է անզորության:

Մարդկանց շրջանում խմբային գերիշխանության օրենքը կանոն է, ըստ որի՝ ցանկացած խումբ, որը մոլեռանդորեն հետևում է ցեղի բնական օրենքներին, կկարողանա գերիշխել ցանկացած խմբի վրա, որը չի ենթարկվում այդ օրենքներին, անկախ նրանից, թե որքան ստորադաս կարող է լինել այն «ցեղը», որը ենթարկվում է օրենքներին:

Ահա թե ինչու են նեգրերն ու հրեաները տիրում սպիտակամորթ մարդուն սպիտակամորթների կողմից կառուցված և նրանց սեփականությունը հանդիսացող Ամերիկայում: Ահա թե ինչու ենք մենք տառապում «փոքրամասնության» բռնապետությունից: Ցանկացած կազմակերպված փոքրամասնություն՝ թափթփուկներ և մարդկային Աղբը իշխանություն ունի, մինչդեռ սպիտակամորթ, ոչ հրեա մեծամասնությունը ցրված, անօգնական, կաթվածահար հսկա է:

Հետևաբար, մեր ազգային-սոցիալիստական հեղափոխության նպատակը մեր ժողովրդի համար Ցեղի օրենքների վերականգնումն է, որպեսզի նրանց բնական կենսաբանական գերազանցությունը՝ բազմացման հարցում, կրկին հնարավորություն տա Սպիտակ մարդուն տիրապետություն տալ այն ամենին, ինչ նա կառուցել է և պետք է գերիշխի:

Սա հենց այն է, ինչ Հիտլերը և ազգային սոցիալիզմը արեցին Գերմանիայում միլիոնավոր ու միլիոնավոր մասնատված, ատոմացված մարդկանց համար, ովքեր խորտակվել էին անհույսության և քաոսի խորքում:

Հիտլերը նման զարմանալի հաջողությունների չհասավ իր ժողովրդի հետ որովհետև նա «կոշտ տղա» էր, որովհետև նա մեծ, հետաքրքիր հանրահավաքներ էր կազմակերպում, որովհետև գերմանացիները բնածին «գազաններ» են, և ոչ էլ որևէ այլ պատճառաբանություն, որը ներկայացնում էին ստախոս հրեաները և նրանց հիմար լիբերալ ու պահպանողական դաշնակիցները:

Հիտլերը կարողացավ սոցիալական հրաշք իրականացնել Գերմանիայում, քանի որ նա ինտուիտիվ կերպով հասկացավ իմ գրած ամեն ինչ և վերականգնեց իր ժողովրդի բնական հասարակական կարգը:

Հիտլերը սովորեցրեց իր ժողովրդին դադարեցնել միմյանց ատելությունը որպես մեկուսացված, միայնակ և վախեցած անհատների, և նրանց վերադարձրեց ազգային պատկանելության, «ցեղի» սուրբ զգացումը, այո՛, իրական եղբայրության (ոչ թե... արհեստական տեսակ, որը տարածվում է հրեաների կողմից): (Սեփական ժողովրդի հետ «եղբայրության» մեջ ոչ մի սխալ բան չկա և ամեն ինչ ճիշտ է: Երբ հրեաները խորամանկորեն և կեղծ կերպով փորձում են «եղբայրություն» տարածել՝ «եղբոր» գլխարկը ծածկելու և մեզ «եղբայրներ» դարձնելու զուլուների, պիգմեյների, չինացիների, բուշմենների և հրեաների հետ, այդ «եղբայրությունը» դառնում է ռասայական աղետի խորհրդանիշ, ինչպես որ եղել է):

Հիտլերը իր ժողովրդին տվեց նույն զոհաբերական ոգին՝ ջերմ սերը սեփական ընտանիքի և ժողովրդի (որը մեծ «ընտանիք» է) նկատմամբ, որը միավորում և օրհնում է արարածների յուրաքանչյուր բնական սոցիալական խումբ:
ստեղծումը:

Ինչպես ես բազմիցս նշել եմ, ոչ մի մարդ չի կարող ապրել երջանիկ, հաջողակ և արդյունավետ՝ որպես միայնակ, դառը անհատ, որը պատերազմում է իր բոլոր ընկերների հետ: Մեզանից յուրաքանչյուրը խորը կարիք ունի իր խմբի, իր կենսաբանական ընտանիքի անդամների ջերմության և սիրո: Ժամանակակից մարդը կորցրել է խմբային ջերմության, հավատարմության և սիրո այդ զգացումը, և արդյունքում քաոսն ու հոգևոր դատարկությունն է, որը մենք տեսնում ենք մեր շուրջը այս քայքայվող արևմտյան հասարակության մեջ:

Այս գրքի առաջին գլխում պատկերված սարսափները Ամերիկայի կողմից ցեղի օրենքներին գրեթե լիակատար անհնազանդության ուղղակի արդյունքն են: Այս սարսափները կշարունակվեին, նույնիսկ եթե բոլոր հրեաներն ու Սևամորթները պետք է մեկ գիշերվա ընթացքում անհետանային, եթե մենք մեր ժողովրդին չվերականգնեինք ԲՆԱԿԱՆ ԿԱՐԳԸ՝ «Ցեղի օրենքները», ինչպես Հիտլերն արեց:

Հետևաբար, մեր հեղափոխությունը նյութական և ֆիզիկական չէ, այլ... արմատական հոգևոր փոփոխություն մեր ժողովրդի զգացմունքներում.

Եսասիրական ատոմիզմի և ագահ, նեղ «անհատականության» վերացումը, անկախ նրանից՝ այն կոչվի «լիբերալիզմ», «պահպանողականություն» կամ «ժողովրդավարություն» և արևմտյան սպիտակամորթ տղամարդկանց սրտերում մեր տեսակի սիրո խորը բավարարող զգացմունքների վերականգնումը: Սեփական խմբի հանդեպ այս սերը դրսևորվում է սեփական ընտանիքի և սեփական ռասայի ավելի մեծ ընտանիքի համար զոհաբերելու և տալու պատրաստակամության մեջ:

Այս նշանի համաձայն

Ջորջ Լինքոլն Ռոքվել

Մարդկային որևէ ձեռնարկման մեջ երկարատև հաջողությունը երբեք կույր բախտի արդյունք չէ: Հստակ սահմանված նպատակի հասնելը, լինի դա «X» կետից «Y» կետ քայլելը, տուն կառուցելը, թե բիզնեսի կազմակերպումը, միշտ երեք բանի արդյունք է.

1. Մտավոր ունակություն՝ ընկալելու առկա խնդիրը, սպասվող դիմադրությունը և այդ դիմադրությունը հաղթահարելու լավագույն միջոցը՝ նպատակին հասնելու համար:

2. Ցանկալի նպատակին հասնելու համար անհրաժեշտ ամեն ինչ անելու կամք և վճռականություն՝ անկախ դիմադրությունից:

3. Ֆիզիկական միջոցներ, ուժ և քաջություն՝ մտքի կողմից մտածված և կամքի կողմից որոշված ծրագիրը կամ պայքարը կիրառելու և իրականացնելու համար:

Եթե այս երեք տարրերից որևէ մեկը բացակայում է մարդու նպատակին հասնելու համար, ապա ձախողումը... անխուսափելի, կանխատեսելի արդյունք է:

Մի մարդ, ով չափազանց հիմար է «X» կետից «Y» կետ քայլելու փորձի հետ կապված տարբեր գործոնները հասկանալու համար, որտեղ մեր միջև ընկած ճանապարհը ջունգլի է՝ լի օձերով, վտանգավոր մսակերներով և տենդով, և ով չի կարողանում զինվել զենքերով, քարտեզներով, դեղորայքով և այլ սարքավորումներով, երբեք չի հասնի «Y»-ին՝ անկախ նրանից, թե որքան համառ է նրա վճռականությունը կամ որքան հզոր են նրա մկանները: Նույն ճանապարհորդությունը փորձող մեկ այլ մարդ, չնայած նա հստակորեն գիտակցում է վտանգները և պատրաստվում է դրանց, և չնայած նա հզոր մկանուտ է, միևնույն է, չի կարողանա հասնել «Y»-ին, եթե այնքան անվճռական է և թույլ կամքով, որ չի համառում պայքարում և անողոք կերպով կիրառում է ցանկացած անհրաժեշտ ուժ՝ ջախջախել և ոչնչացնել իրեն հակառակորդ ուժերը: Եվ երրորդ մարդ, որն ունի վտանգները ընկալելու և դրանց պատրաստվելու ինտելեկտ, ինչպես նաև կամք ու վճռականություն՝ պայքարելու իր ճանապարհով, նույնիսկ ամենամեծ հերոսությամբ, բայց որը մարմնով թույլ է և ֆիզիկապես թույլ:

թույլ է, որ չի կարող կատարել իր մտքի հրամանները, և նրա կամքը չի կարող չտրվել այն ավելի ուժեղ հակառակորդներին, որոնց հետ կհանդիպի:

Այդպես է քաղաքակրթությունների հետ, ինչպես որ անհատ մարդկանց պայքարների: Տասնյակ մեծ քաղաքակրթություններ կործանվել են գոյատևման պայքարում անհրաժեշտ այս երեք տարրերից մեկի կամ մի քանիսի ձախողման պատճառով:

Վայրի հասարակությունները սովորաբար կործանվում են ոչ այնքան եռանդուն կամքի կամ ֆիզիկական ուժի պակասից, որքան իրական իրավիճակը ընկալելու անկարողությունից: Սնահավատության մեջ խեղդվելով և անգիտության խավարում գայթակղվելով՝ նրանք ճնշվում են բռնի բնական երևույթների, աղետների և հիվանդությունների ֆիզիկական ուժերով, որոնց ավելի քաղաքակիրթ հասարակությունները սովորել են դիմակայել:

հաղթահարել:

Մյուս կողմից, քաղաքակրթությունները, իրենց բոլոր մտավոր նվաճումներով և գիտություններով հանդերձ, ամենից հաճախ կործանվում են կամքի ձախողման, գոյատևման և գերիշխանության վայրենի և անողոք ձգտման նվազման պատճառով, որն ի սկզբանե ստեղծել էր հասարակությունը: Նրանք դառնում են «մարդասիրական», եսասեր և մեղմ: Նրանք դառնում են ֆիզիկապես թույլ և կախված են վարձատրվող բանակներից և ոստիկանությունից՝ իրենց մարտերը մղելու համար: Նախնիների պատվի, անձնազոհության և հերոսության մարտական ոգին իր տեղը զիջում է հեշտության, շքեղության և «մարդասիրության» քողարկված վախկոտության աճող սիրուն:

Երբ քաղաքակրթությունը հասնում է իր քայքայման այս փուլին, միայն շատ հազվագյուտ պատմական իրադարձություն կարող է կանգնեցնել հասարակության վերջնական փլուզումը, քանի որ անկումը օրեցօր ավելի ակնհայտ է դառնում: Միայն այն դեպքում, երբ մեռնող հասարակությունը դեռ ունի բավարար կենսական էներգիա՝ հոգևոր հսկա ստեղծելու համար, իր ժողովրդի հին հերոսության աստվածային վերադարձ, որը կարող է ցնցել և դուրս մղել քաղաքակրթությունը իր բնականոն վիճակից:

Պատմական քնի և մահվան գիշերը, չնայած միայն «խաղաղության» և մահվան քնի կարոտով մեռնող ժողովուրդների ինքնասպանական դիմադրությանը, հասարակությունը կարող է որոշ ժամանակով կրկին ոտքի կանգնել:

Արևմտյան, արիական քաղաքակրթությունը տասնիններորդ դարում անցավ անդարձելի պատմական կետը իր անորոշ ճանապարհորդության ընթացքում, ինչպես պատշաճ կերպով նշել են Շպենգլերը, Չեմբերլենը և ուրիշներ: Եթե վերջին պահին Ադոլֆ Հիտլերի անհավանական, հրաշալի ժամանումը չլիներ:

Հնարավոր պահին, զզվելի և ինքնասպանության հակված քաղաքակրթությամբ շրջապատված խելացի, ընկալունակ և զգայուն մարդու համար միակ տանելի ուղին կլիներ այնպիսի պահի հաճույքներից հրաժարվելը, որոնք հնարավորություն կտային խուսափելու հրեականացված, մարդակեր և կուրծք ունեցող քաղաքակրթության հոգեճաշակ իրականությունից, որը գլխապտույտ շտապում է դեպի ջունգլիներ՝ «հումանիտարության» անվան տակ:

Սակայն Ադոլֆ Հիտլերի պատմության մեջ հայտնվելը վկայում է այն մասին, որ սպիտակամորթ, արևմտյան քաղաքակրթության մեջ դեռևս մնում է ինքնազոհաբերման, ստեղծագործական եռանդի բավարար կայծ, որը, հնարավոր է, թույլ կտա սպիտակամորթ մարդուն գոյատևել ևս հազար տարի: Այս անսահման թանկարժեք կայծը, սակայն, կմնա հենց այդպես և արագ կմարի խավարի մեջ, քանի դեռ մարդկության այն փոքրիկ էլիտար փոքրամասնությունը, որն ունի Հիտլերի արածը տեսնելու խելք, չափազանց եսասեր, վախկոտ և կարճատես է պատմության դասերը կիրառելու համար, նախքան չափազանց ուշ լինի ընդմիշտ, և Հիտլերի տված կայծը բորբոքելու ստեղծագործական բոցերի մեջ:

քաղաքակրթություն, որը հիմնադրվել է մեր քաջարի նախնիների կողմից:

Մինչ օրս Ադոլֆ Հիտլերի քաղաքակրթության մարտնչող հերոսներին հրեական քայքայման և ոչնչացման ուժերի կողմից հասցված սարսափելի պատիժն այնքան է անհանգստացրել և սարսափեցրել աշխարհը, որ նույնիսկ նրանք, ովքեր կարող են տեսնել և հասկանալ մարդկությանը սպառնացող վտանգը և Ադոլֆ Հիտլերի ցույց տված փրկության ուղին, այնքան խղճալիորեն կապված են իրենց կյանքին, ազատություններին և հարմարավետությանը, որ չեն համարձակվում վերցնել սպիտակամորթների գոյատևման սրբազան կայծը և այն վառել իրենց սեփական կյանքի շնչով, որը այն շուտով պետք է ունենա, կամ ընդմիշտ մարի:

Արիական, սպիտակ մարդկությունը գտնվում է խավարի և մոռացության անդունդի վրա: Ներքևում հավերժական մթության մեջ ժայռերի վրա ցրված են այլ ամենագետ, ամբարտավան քաղաքակրթությունների ոսկորները, որոնք...

անկասկած, անկարող էին պատկերացնել իրենց սեփական կործանումը հենց այն ժամանակ, երբ շրջապատված էին կայսրության արտաքին ուժով և շքեղությամբ: Նրանք անկարող էին գիտակցել կամ դիմակայել աճող թուլության և «մարդասիրության» ԸՆԴՀԱՆՈ Ր սպառնալիքին, անկարող էին հավաքագրել մահվան և մոռացության պատմական երթը հետ շրջելու համար անհրաժեշտ ԸՆԴՀԱՆՈ Ր կամքը: Նրանք չափազանց ծույլ ու եսասեր, ագահ ու վախկոտ էին ուշադրություն դարձնելու այն փոքրիկ քչերին, որոնց այրել, խաչել, քարկոծել, առյուծներին կերակրել կամ Աստծո գավաթը տվել:

Այս նշանի համաձայն

մոլախոտ

Եթե հազար տարի անց գոյություն ունի որևէ պատմություն և որևէ ժողովուրդ, որը կարող է այն ուսումնասիրել, ապա նրանք անհավատությամբ կզարմանան սպիտակամորթի համառ հրաժարումից՝ օգտագործելու իր ճնշող ուժը, գիտելիքները և Ադոլֆ Հիտլերի առաջնորդության նախախնամական պարգևը՝ իրեն փրկելու ամենաանհավանական և զզվելի ստրկությունից՝ զզվելի, պաթոլոգիկորեն անհավասարակշիռ, ֆիզիկապես թույլ և վախկոտ, ամբարտավան, բռնակալ հրեաների համեմատաբար փոքր խմբի ձեռքում:

Մեր այսօրվա խնդիրները «ամերիկյան», «բրիտանական», «ֆրանսիական», «գերմանական», «եվրոպական» կամ «աֆրիկյան» խնդիրներ չեն՝ դրանք բոլոր սպիտակամորթ տղամարդկանց գոյատևման խնդիրներ են:

Ի՞նչ տարբերություն կա, ամենատարրական պատճառի անունով, թե արդյոք Բարթոլոմյու Բուքինգհեմը ծնվել է Թեմզայի մոտ, Հանս Շմիդտը Հռենոսի վրա, թե՞ Պիեռ Դյուբուան...
Սենը, Պեր Օլաֆսոնը Ստոկհոլմում, Էրիկ Էրազմուսը Դուրբանում, Ջո Դոաքսը Պոդանկում, Օհայո կամ Ջոն Սմիթը Օքլենդում, Նոր Զելանդիա, համեմատած «Արդյո՞ք դեռ կլինեն» հարցի հետ:
Բարթոլոմյուսը, Հանսեսը, Պիեռը, Պերսը, Էրիկսը, Ջոե՞սը, թե՞ Ջոնսը:

Մեր մոլորակը լի է գունավոր արարածներով, որոնք թվաքանակով գերազանցում են մեզ ՉՈՐՍԻՑ ՄԵԿԻ հարաբերակցությամբ, և մեր բոլոր ազգերում այս ստորադաս արարածները, մեզ ասում են, մեր «հավասարներն» են, որոնք կարող են քվեարկել մեր փողի օգտին, մեր ազատությունները, մեր կյանքը և մեր պատիվը: Ազգայնականության և ժողովրդավարության հին ոճի պատկերացումներով ես՝ Լինքոլն Ռոքվելը, պետք է գնահատեմ, հոգ տանեմ և հավատարիմ լինեմ ամենացածր սերնդից մի քանիսին: ջունգլիներից, միայն այն պայմանով, որ նրանց Սև ամբարտակը նրանց աշխարհին է տվել որևէ ամերիկյան առվի կամ կեղտոտ մսուրում, որովհետև այդ դեպքում, իհարկե, նրանք «ամերիկացիներ» են, և մի՞թե մենք բոլորս «Ամերիկայի» կողմնակից չենք:

Կամ պետք է հավատարիմ լինեմ և մեռնեմ այս դժբախտ ու խղճալի կիսակենդանիների՝ իմ «ամերիկացիների» համար՝ կոտորելով իմ սեփական ռասայի միլիոնավոր լավագույն կենսաբանական նմուշներ, որովհետև Հոլիվուդյան հրեաների մի խումբ մեզ սովորեցնում է, որ ամերիկացիները պետք է ատեն գերմանացիներին:

Կամ կրկին, դա աշխարհագրության որոշակի հատված է, որտեղ ես պետք է լինեմ հավատարիմ, և որի համար ես պետք է սպանեմ իմ սեփական ժողովրդին և գուցե մեռնեմ ինքս ինձ: Արդյո՞ք իմ հավատարմությունը աշխարհագրության այս կտորի նկատմամբ ավարտվում է դրանով: Կանադական սահմանը՞

Բայց գուցե հենց «ամերիկանիզմն» է, որին ես պետք է հավատարիմ լինեմ, և որի համար պետք է պատերազմեմ գերմանացի տղամարդկանց, կանանց և երեխաների դեմ: Սակայն, երբ ես ուսումնասիրում եմ այն, ինչ նրանք ինձ ասում են «ամերիկանիզմ», ես հասկանում եմ, որ այն հիմնականում կայանում է իմ մշակույթի, կառավարության, կրոնի, զվարճանքի և նույնիսկ սեռական կյանքի հրեական ղեկավարությանը հնազանդորեն ենթարկվելու պատրաստակամության մեջ:

Ոչ, այս ամենը անհեթեթություն է:

Միակ բանը, որին ես կարող եմ հավատարիմ լինել խորը համոզմամբ՝ միակ հավատարմությունը, որն իմաստ ունի, իմ ՌԱՍԱՅԱԿԱՆ, և, հետևաբար, մշակութային եղբայրությունն է իմ սեփական ժողովրդի հետ, անկախ նրանից, թե որտեղ են նրանք ծնվել: Երբ այդ հավատարմությունը մարտահրավեր է նետվում, և իմ ժողովուրդը վտանգի տակ է, հրեշավոր է ձևացնել, թե մենք պետք է կասկածանքով վերաբերվենք միմյանց միայն այն պատճառով, որ ապրում ենք երևակայական աշխարհագրական սահմանների միջև, և որ միջազգային հրեաների խմբի պատշաճ նախապատրաստման և ագիտացիայի դեպքում մենք՝ սպիտակամորթ տղամարդիկ, պետք է շարժվենք միմյանց սպանելու, միմյանց ռմբակոծելու և միմյանց հավերժ ատելու համար, որովհետև մենք «առևտրային մրցակիցներ» ենք կամ «ամերիկյան ժողովրդավարության», կամ «Բրիտանական կայսրության» կամ աշխարհում որևէ այլ բանի համար:

Ես ՍՊԻՏԱԿ ՄԱՐԴ եմ և եղբայր մյուս բոլոր սպիտակամորթ տղամարդկանց, և ես մտադիր եմ կանգնել նրանց բոլորի կողքին և, անհրաժեշտության դեպքում, առաջնորդել նրանց պայքարում՝ գոյատևելու երկրի գունավոր բնակչության անասելի սպառնալիքի դեմ, որը ապստամբում է սպիտակամորթ տղամարդկանց դեմ կոտորածի և բռնության՝ խորամանկ հրեայի գլխավորությամբ:

Բայց ինչպես օձերով լի ջունգլիներով զբոսանքի անալոգիայի առաջին մարդը, մեր սպիտակ «առաջնորդներից» շատերը չեն կարողանում ընկալել խնդրի տիեզերական մասշտաբները և պատկերացնում են, որ դա մի բան է, որը կարող է լուծվել «իրենց» երկրում, և կեսով...

միջոցառումները:

Սպիտակամորթ մարդու իրավիճակի սարսափելի և բացարձակ հրատապությունը տեսնող չնչին քչերը, մինչև մեր դեպքի վայր հասնելը, փորձել են կռվել գոյատևման համար ամբողջական պայքարի համար անհրաժեշտ ընդհանուր զենքից պակաս զենքով: Լավագույն առաջնորդների մեծ մասը պատկերացրել է, որ պաշարված սպիտակամորթ տղամարդկանց փոքր խմբերը հավաքվել են փոքրիկ...

աշխարհագրական կույտերը, որոնք հավաքվում են երևակայական գծերի ետևում և քամու մեջ քաջաբար թափահարում տարբեր գույների կտորներ, կարող են գոյատևել ինքնուրույն, և դժոխք գնան մյուս սպիտակամորթ տղամարդիկ, ովքեր ունեն տարբեր գույների կտորներ:

Հրեաները ԵՐԲԵՔ չեն սխալվել՝ լրջորեն բաժանվելով այս կեղծ աշխարհագրական «թիմերի»: Ընդհակառակը, հրեաները՝ իրենց բոլշևիզմով, սիոնիզմով և խառնածիններով, հարձակվում են ԲՈԼՈՐ սպիտակամորթ տղամարդկանց վրա՝ ԱՄԵՆՈՒՐԵՔ և ԱՄԵՆ ԺԱՄԱՆԱԿ: Նրանք իրենց սև բանակներն են ուղարկում մեր բոլոր ազգերի մեջ՝ համընդհանուր հարձակման ենթարկելով աշխարհի սպիտակ վերնախավին՝ բացարձակապես առանց «ազգային» սահմանների, դրոշների, լեզուների կամ մշակույթների հաշվի առնելու: Ռասայի կողմից ոչնչացման այս լիակատար միջազգային սպառնալիքի առջև, միլիոնավոր մարդիկ, ովքեր արդեն տեսնում են վտանգը, կարելի է գտնել մռայլորեն բամբասելով «յանկիական իմպերիալիզմի», «Բրիտանական կայսրության», «կեղտոտ կաթոլիկների», «անբարոյական աթեիստների», «հանրապետականների», «լեյբորիստների», «անիծյալ յանկիների», «Գերմանիան նախ» և այլնի մասին, և այլն, մինչև սրտխառնոց:

Ինչպես առևանգողների և մարդասպանների ամբոխի կողմից պաշարված փոքրիկ տղաներ, նրանք չեն կարողանում դիմադրել վիճաբանությանը, թե ով ունի ամենաշատ գնդիկները մահացու վտանգի առջև, որը նրանք ժամանակավորապես մոռանում են: Մեր ժամանակների պայքարը, եթե որևէ պայքար պետք է լինի, սպիտակ ռասայի գոյատևման համար է:

Եվ գոյատևելու համար սպիտակամորթ մարդը ստիպված կլինի ՎԵՐԱՆՎԱՃԱՌԵԼ երկիրը, որը մի ժամանակ նվաճվել և քաղաքակիրթ էր իր նախնիների կողմից այդքան արյան գնով: Միջազգային հրեականության դրոշի ներքո գունավոր զանգվածները սպառնում են քաղաքակրթությունը վերադարձնել վայրենության: Ադոլֆ Հիտլերի սվաստիկայի դրոշի ներքո աշխարհի սպիտակամորթ տղամարդիկ կտիրեն մոլորակին՝ քաղաքակրթությունը փրկելու համար:

Հրեաների պատերազմը քաղաքակրթության դեմ իրականում համաշխարհային, հսկայական ՀԵՂԱՓՈԽՈՒԹՅՈՒՆ է եղել, որի ընթացքում նրանք միլիոնավոր մարդկանց ստիպել են միմյանց սպանել՝ գոռալով «Ժողովրդավարություն», «Gott mit uns!», «Ազատագրե՛ք ստրուկներին!», «Ազատություն, հավասարություն, եղբայրություն!»: Եվ հիմա նրանք պատրաստվում են վերջնական արյունահեղությանը, որի ընթացքում մենք համապատասխանաբար կգոռանք «Կապիտալիզմ» և «Կոմունիզմ!», մինչ սպիտակամորթ տղամարդկանց երկու թիմերը միմյանց կկոտորեն հրեաների կողմից ֆինանսավորվող ջրածնային ռումբերով:

Այս եղբայրասպան և ինքնասպան պատերազմների ընթացքում հրեաները չեն վախեցել զոհաբերել իրենց հազարավոր եղբայրներին իրենց դիվային գործի համար, ինչպես դա արեցին վերջին հրեշավոր կոտորածի ժամանակ: 1940-ականներին: Հրեաները գիտակցում են այն, ինչ ՄԵՆՔ պետք է գիտակցենք. որ նրանք խաղում են մարդկության գիտելիքների ամենաբարձր խաղադրույքների համար՝ ամբողջ երկրի տիրապետությունը, և նրանք չեն խորշում ռազմավարության և մարտավարության անխուսափելի եզրակացություններից, որոնք թելադրվում են նման խաղադրույքների իմացությամբ: Եթե մենք ուզում ենք գոյատևել, ապա մենք նույնպես պետք է ունենանք խելք և մտքի ուժ՝ դիմակայելու իրավիճակի մահացու փաստերին և գործելու ԱՆԽԱՂԱՂ, ԱՐԱԳ և ԱՐԴՅՈՒՆԱՎԵՏ:

Հրեաները գրեթե հաղթանակ են տարել իրենց 4000-ամյա հեղափոխության վերջին քայլում՝ դառնալով ԲԱՑ համաշխարհային տերություն: Նրանք այժմ ունեն լիակատար գաղտնի ուժ՝ մանիպուլյացիայի ենթարկելու և վերահսկելու համաշխարհային բոլոր գործունեությունը, և նրանց պակասում է միայն մի փոքր ավելի ուղեղի լվացում և զանգվածների կամքի կոտրում՝ իրենց համաշխարհային գերիշխանությունը ճանաչված և պաշտոնական ուժ դարձնելու համար: Նրանք պայքարել և նվաճել են այս անհավանական ուժը՝ անգերազանցելի վճռականությամբ և երկաթե կամքով քառասուն դար շարունակ, և միայն հրաշքը կարող է կանխել նման մոլեռանդ զինվորների վերջնական հաղթանակը, որքան էլ ողբերգականորեն և չարագործորեն սխալ լիներ նման հաղթանակը մարդկության համար:

Նույնիսկ աթեիստ հրեաները, որոնք նրանց մեծ մասն են կազմում, անհասկանալիորեն հավատում են հին հրեական մարգարեություններին, որ երբ «օրենքը դուրս գա Սիոնի բլուրներից» և Երուսաղեմից, դա կլինի հրեաների հազարամյակի սկիզբը, և նրանք կտիրանան ու կկառավարեն երկիրը: ՆՐԱՆՔ ԱՅԺՄ ԵՐՈՒՍԱՂԵՄՈՒՄ ԵՆ, և նրանց ընդամենը մի քանի թաղամաս է պակասում լիակատար տիրանալու համար: [ՆՇՈՒՄ. Հրամանատար Ռոքվելը գրում էր 1967 թվականի պատերազմից առաջ, երբ հրեաները գրավեցին քաղաքի մնացած մասը]: Նրանք համաշխարհային խելագարություն են ապրում, քանի որ արդեն զգում են լիակատար հաղթանակը, որը մենք պատրաստվում ենք նրանց տալ, և նրանք նույնիսկ հիմա պատրաստում են իրենց հաղթանակի զոհաբերական խրախճանքը Թել Ավիվում:

Այս անբացատրելի սպառնալիքի առջև, որ ամբողջ աշխարհը և մենք բոլորս կընկնենք հանցավոր պարանոյիկների ավազակախմբի բռնակալության տակ, աջակողմյան առաջնորդների մեծ մասի նեղ շովինիզմը, պահպանողականությունը և տարածաշրջանայինությունը ծայրահեղ հիմարություն են: Տերերի հետ խառնածին հրեաներ, որոնք միլիոնավոր վայրենիների առաջնորդում են քաղաքակրթության սպիտակ էլիտայի կրողների դեմ համաշխարհային հարձակման մեջ, և պատմության առումով ավարտին ընդամենը մի քանի րոպե է մնացել, միայն ամենակարճատես առաջնորդները կարող են շարունակել մեր երեխաներին բաժանված և անօգնական պահել ամերիկացիների, դիքսիոկրատների, կաթոլիկների, գերմանացիների, յանկիների, աթեիստների, հոլանդացիների, պահպանողականների, իռլանդացիների և այլնի «թիմերում»՝ ամբողջ խղճալի, սրտաճմլիկ ցանկի միջոցով:

Հրեան կարող է լինել այս ամենը, բայց ԱՌԱՋԻՆ ԴՐԱՆՔ ՆԱ ՀՐԵԱ է:

Քաղաքակրթությունը փրկելու նրա առաջին խնդիրն է՝ սպիտակամորթ մարդու փրկությունը՝ սպիտակամորթներին դարձնել ՌԱՍԱՅԻ նկատմամբ գերակա և լիովին գիտակցված՝ բոլոր մյուս պատկանելություններից վեր: Մեր ժողովուրդը կարող է լինել դեմոկրատ, գերմանացի, կաթոլիկ կամ անգլիացի, եթե ցանկանա, և եթե դա համապատասխանում է նրանց նպատակներին, բայց ԱՌԱՋԻՆԸ ՆՐԱՆՔ ՊԵՏՔ Է ԼԻՆԵՆ ՍՊԻՏԱԿԱՄ ՄԱՐԴԻԿ: Հակառակ դեպքում հրեան մեզ կպահի բաժանված, անօգնական և անգիտակից մեր ռասայական միասնության և ուժի նկատմամբ, մինչդեռ նրանք մոլեռանդորեն կպայքարեն որպես հրեաներ, անկախ նրանից, թե որտեղ են գտնվում, մինչև ամեն ինչ ավարտվի:

Հեռուստատեսության, հրթիռների և ռեակտիվ տրանսպորտային միջոցների աշխարհը չափազանց փոքր է դարձել, որպեսզի սպիտակամորթ տղամարդկանց որևէ խումբ ցանկացած վայրում կարողանա վայելել ինքնասպանական շքեղությունը՝ հրեայի անունից միմյանց դեմ կռվելով, անկախ քարոզչության մեջ առաջ քաշվող պատճառից: Մենք պարզապես չենք կարող թույլ տալ միմյանց դեմ կռվել, երբ գտնվում ենք անվերջանալի հորդաների կողմից այդպիսի ճնշող և մահացու հարձակման տակ, որոնք գլխավորում է այնպիսի մոլեռանդ և դիվային թշնամի, ինչպիսին է մարքսիստ, սիոնիստ հրեան: Սպիտակամորթ մարդու այդքան երկար պարտվելու պատճառն այն է, որ նա չի կարողացել կամ հրաժարվել է տեսնել իր խնդրի հսկայականությունն ու հրատապությունը: Նա թույլ է տվել իրեն շեղվել մանրուքների շուրջ միլիոնավոր փոքրիկ վեճերի մեջ, մինչդեռ իր ռասան գրեթե ոչնչացման է մատնվել:

Ինչպես համեմատության առաջին մարդը, մենք նույնպես չենք հասկացել ճանապարհը, խոչընդոտների բնույթը, և ամենավատն այն է, որ մենք նույնիսկ չենք գիտակցել այն նպատակը, որը պետք է հաղթենք, կամ մեռնենք: Այդ նպատակը պետք է լինի «ԵՐԿՐԻ ՎՐԱ ՏԻՐԱՊԵՏՈ ԹՅՈ ՆԸ ՍՊԻՏԱԿ ՄԱՐԴՈ ԿՈՂՄԻՑ», քանի որ քաղաքակրթությունը կախված է բացառապես այդպիսի սպիտակ վարպետությունից: Ցանկացած ցածր նպատակ բացարձակապես անարժեք է, ինչպես որ անարժեք կլիներ այն մարդու համար, ով նախատեսված է կախվածության մեջ մնալ՝ վիտամիններ ընդունելու և կատարյալ առողջություն ձեռք բերելու համար

Եվ այնպիսի ֆանտաստիկորեն դժվար և տիեզերական նպատակ, ինչպիսին է աշխարհը Գերիշխանությունը չի կարող նվաճվել բախտի, գաղտնիության, կիսատ-պռատ միջոցառումների, աղոթքների, հույսերի, գեղեցիկ ելույթների, թռուցիկների կամ պատահական բռնության միջոցով: Մենք պետք է ձգտենք և հասնենք համաշխարհային հակահեղափոխության՝ հրեական մարքսիստական-սիոնիստական հեղափոխության դեմ:

Եվ հեղափոխությունները երբեք, երբեք, ԵՐԲԵՔ ինքնաբուխ և պատահական ապստամբությունների արդյունք չեն, այլ ՄԻՇՏ՝ անողոք, գիտական պլանավորման և պայքարի արդյունք, որը հիմնված է մեծ սոցիալական ցնցումների անփոփոխ օրենքների վրա: Եղանների և բարիկադների հետևում միշտ թաքնված է պլանավորողների կողմից մոմավառված դավադրությունների պատմությունը, հակառակ դեպքում հեղափոխությունը կավարտվեր մի ակնթարթում:

Մեր մի քանի առաջնորդները ոչ միայն չեն կարողացել գիտակցել այն նպատակի անհավանական չափերը, որին մենք պետք է ձգտենք, այլև նրանք բացառիկ կերպով չեն կարողացել դիմակայել իրենց սարսափելի պատասխանատվությանը պլանավորման հարցում: Անընդհատ, ապագա առաջնորդներ են ի հայտ եկել և մեզ առաջնորդել են վագրի պոչի ծայրը կտրելու խղճուկ ջանքերով՝ միայն թե մեր ունեցվածքը, արյունը և հերոսությունը վատնելու անպտուղ պայքարում, որը միշտ ավարտվում է գազանի թաթից մեկ ջախջախիչ հարվածով ջախջախվելով:

Հրեական համաշխարհային հեղափոխությունը կարող է կոտրվել և պարտվել միայն... հակահամաշխարհային հեղափոխություն:

Ցանկացած հեղափոխություն պետք է պլանավորվի զգուշությամբ և ճշգրտությամբ՝ համաձայն զանգվածային մարդկային վարքագիծը կարգավորող երկաթե օրենքների: Համաշխարհային հեղափոխությունը, հրեականության միջազգային և ցնցող ուժի դեմ առ դեմ, պետք է պլանավորվի և իրականացվի աշխարհի պատմության մեջ աննախադեպ հանճարեղությամբ և անողոքությամբ:

Հեղափոխության նման աղետալի սոցիալական ցնցման ամենահիմնարար կանոնն է. «Նահատակների արյունը եկեղեցու սերմն է»: Գուցե դա դաժան ու կոպիտ է հնչում, բայց այնուամենայնիվ ճիշտ է, որ որքան մեծ է մարդկային ցնցման նպատակը, այնքան մեծ է արյան և արցունքների հեղեղների քանակը, որոնք պետք է թափվեն հսկայական քանակությամբ՝ նպատակին հասնելու համար:

Աննախադեպ, հսկայական շարժումը, որը միայնակ կարող է շրջել արևմտյան աշխարհի ինքնասպանության միտումը և սպիտակամորթ մարդու համար նույնիսկ ևս հազար տարվա գոյատևում ապահովել, երբեք չի կարող...

մեկնարկել՝ առավել ևս հաղթել՝ ցանկացած անվտանգ, անցավ կամ հեշտ եղանակով: Նույնիսկ սովորական տառապանքներն ու նահատակությունը չափազանց չնչին են այն տեսակի շարժման համար, որը մենք պետք է բոցավառենք, որպեսզի գոյատևի: Աշխարհի տիրապետության համար ներկայիս մահացու պայքարի ամեն ինչ կա և պետք է լինի... Օլիմպիական, և մենք չենք կարող խուսափել օլիմպիական տանջանքներից, եթե ուզում ենք հաղթելու հույս ունենալ:

Հզոր շարժումները միշտ պահանջում են միլիոնավոր մարդկանցից ինքնազոհաբերության և նվիրվածության կրքով զոհաբերվող կիրքով: Եվ այս հսկայական զանգվածները երբեք չեն կարող մղվել նետվելու հեղափոխության բոցերի մեջ՝ «Առևտրային բարենպաստ հաշվեկշիռ» կամ «Պետությունների իրավունքներ» և այլն գոռալով: Միայն մարդկային հոգեբանության խորքից եկող ՀԻՄՆԱԿԱՆ մղումները կարող են դանդաղաշարժ զանգվածներին բարձրացնել իրենց անգիտակից անտարբերությունից դեպի զգացմունքների վայրի խորքը, որը նրանց ամբողջությամբ տանում է հեղափոխության մակընթացային ալիքով: Ոչինչ այնքան չի ազդում զանգվածների այս հիմնարար զգացմունքների վրա, որքան ՀԵՐՈՍՈ ԹՅՈ ՆԸ, և միայն ծայրահեղ հերոսությունը կարող է այժմ փրկել սպիտակամորթ մարդուն իր անտարբերությունից և հրեաների նկատմամբ կաթվածահար անող վախից:

Եվ չկա սվաստիկայից բացի այլ խորհրդանիշ և Ադոլֆ Հիտլերից բացի այլ անուն, որը այդքան գեղեցիկ կերպով հաշվարկված լինի հալածանք և հետևանքային հերոսություն առաջացնելու համար, որը միայն կարող է միավորել և սպիտակամորթ մարդուն բորբոքել հակահրեական մարքսիստական-սիոնիստական հեղափոխության անդիմադրելի ալիքի մեջ: Մինչև Ադոլֆ Հիտլերի գալուստը աշխարհի սպիտակամորթ տղամարդիկ ոչինչ չունեին, բացարձակապես ՈՉԻՆՉ՝ ընդհանուր գործի, ընդհանուր հերոսների, ընդհանուր նահատակների, սրբազան սրբավայրերի, անունների և խորհրդանիշների տեսքով: Բայց հիմա, երբ միլիոնավոր երիտասարդ գերմանացի սպիտակամորթ տղամարդիկ հերոսաբար զոհաբերեցին իրենց թանկարժեք կյանքը սպիտակ էլիտայի համար պատմության մեջ առաջին իրական պայքարում, մենք վերջապես ունենք արյունով ներծծված սրբավայրեր, խորհրդանիշներ և նահատակներ, որոնք հեղափոխության ամենատարրական իրերն են

Հակառակ կողմում գտնվող միլիոնավոր նույնքան թանկարժեք երիտասարդ սպիտակամորթ տղամարդիկ, որոնք պայքարում են դիվային կոմունիստ-սիոնիստ հրեաների համար, կկորցնեն իրենց կյանքը բացարձակապես ոչնչի համար, եթե մենք չընդունենք սա: ահռելի արյան զոհաբերություն և օգտագործել այն՝ ապահովելու համար, որ այլևս երբեք թանկարժեք սպիտակ արյուն չի թափվի հրեաների և սևամորթների համար կռվելիս:

Այնուամենայնիվ, և անհավատալիորեն, այս ամբողջ անձնազոհության և հերոսության բախտավոր ժառանգները՝ այս թանկարժեք արյունոտ դրոշների և սրբազան անունների կրողները, մերժում են իրենց ժառանգությունը՝ այն համարելով «անիրագործելի»:

«Մենք երբեք չենք կարող հաղթել՝ բացահայտորեն հետևելով ազգային սոցիալիզմին և սվաստիկային», - թույլ բացատրում են այս պարոնայք: «Հրեաները մարդկանց սովորեցրել են չափազանց շատ ատել նրանց», - ավելացնում են նրանք: «Եթե մենք օգտագործենք սվաստիկան և չափազանց բացահայտ գովաբանենք Հիտլերին, նրանք մեզ կամ բանտ կնետեն, կամ կսպանեն»: Եվ մի՞թե նրանք չէին նսեմացրել ԲՈԼՈՐ ստեղծողներին: հեղափոխությունները, այդ թվում՝ Կարմիր հեղափոխության հրեա ստեղծողները, բանտում, և նույնիսկ սպանել նրանցից մի քանիսին: Արդյո՞ք մենք՝ ազգային սոցիալիստներս, պետք է ավելի վախկոտ և վախկոտ լինենք, քան հրեաների ավազակախումբը: Հենց այն հալածանքներն ու արյունահեղությունը, որոնցից նման անվճռական կերպարները ձգտում են խուսափել, մեր հաղթանակի պարտադիր պայմանն է:

Սրանք դատարկ խոսքեր չեն: Ես անձամբ ապացուցել եմ նրանց ճշմարտությունը այստեղ՝ Ամերիկայում, համաշխարհային հրեականության իշխանության կենտրոնում, ծեծի ենթարկվելով, բանտում և հոգեբուժարանում հայտնվելով, սիրելի ընտանիքս կորցնելով և կենդանու պես ապրելով: Այսօրվանից տասներկու օր անց, երբ սա գրում եմ, ես կրկին կհայտնվեմ բանտում: Այս բաները տհաճ են և նույնիսկ սրտաճմլիկ, բայց դրանք պետք է լինեն:

Ես երկու տարվա ընթացքում բարձրացել եմ սպիտակ մարդու համար համաշխարհային պայքարում հրամանատարական դիրքի՝ սկսելով որպես անփող, անհայտ և անօգնական միայնակ անհատ, ինչպես միլիոնավոր ուրիշներ՝ պարզապես և միայն այն պատճառով, որ երախտագիտությամբ և սիրով օգտագործել եմ արյան և արցունքների այդպիսի օվկիանոսներում լողացած և ներծծված թանկարժեք անուններն ու խորհրդանիշները՝ սվաստիկան և Առաջնորդի՝ Ադոլֆ Հիտլերի անունը:

Ժամանակավոր և աչքի ընկնող քաղաքական հաջողությունները միշտ հեշտ են լինում: Միշտ ավելի պարզ և արագ է բաճկոնի մեջ բարձիկներ դնելը, քան ամիսների կամ տարիների աշխատանքի և քրտինքի միջոցով մարդկային մկաններ զարգացնելը՝ վերարկուն լցնելու համար: Հիսուն տարի շարունակ «աջակողմյան» կամ սպիտակամորթ շարժումների կայուն վերելք և անկում է տեղի ունեցել, որոնք ամբողջությամբ բարձիկներից են կազմված:

Հաստատելով մայրությունը, առաքինությունը, հայրենասիրությունը և այլն, և խուսափելով նման կազմակերպությունների իրական նպատակի մասին դաժան հայտարարություններից, որը պարտադիր պետք է լինի ոչնչացումը:

Կարելի էր հավաքել մարդկության կոմունիստ-սիոնիստ թշնամիներին՝ վախկոտ «հայրենասերների», «պահպանողականների» և նույնիսկ մի քանի «կոշտ» հակասեմիտների մեծ խմբերի: Սակայն այս մարդիկ չեն հրապուրվում նման շարժմամբ, քանի որ այնքան են բորբոքված հեղափոխական եռանդով, որ հազիվ թե կարողանան նրանց կանգնեցնել փողոցներում իրենց տանջողների վրա հարձակվելուց: Փոխարենը, նրանք միանում են «հայրենասերների» միությանը, որպեսզի թեթևացնեն իրենց մեղավոր խիղճը՝ ձևացնելով, թե պայքարում են հրեաների և նրանց դավաճանության ու ահաբեկչության դեմ՝ օգտագործելով այն, ինչ նրանք անվանում են «խելացի ստորգետնյա մեթոդներ»: Նրանք շաբաթը մեկ անգամ թեթևացնում են հրեաների և սևամորթների բռնապետության նկատմամբ կուտակված հիասթափությունը «հանրահավաքի» ժամանակ (իհարկե, մասնավոր), ապա ուրախությամբ շտապում են տուն՝ ևս մեկ շաբաթ լի շահույթով, երեկույթներով և հեռուստատեսությամբ:

Այսպիսի Հզոր Մկները սարսափում են, երբ նրանց առաջարկվում է, որ գուցե նրանք պետք է թռուցիկներ բաժանեն փողոցում կամ պիկետ անեն հրեա-կոմունիստական ամբարտավանության որևէ աղաղակող օրինակով: Եվ եթե մեկը բացահայտում է ոչ միայն հրեաներին այնպիսին, ինչպիսին նրանք կան, այլև բացահայտում է այս քաղաքական անգործներին, ովքեր խլում են իրական մարտի համար անհրաժեշտ աջակցությունն ու էներգիան, այս հերոսները պատասխանում են՝ գոռալով, որ ինքը գործակալ-սադրիչ է, որը աշխատում է նրանց բոլորին խաչել որպես նացիստների մի խումբ, ինչը, բացի նրանց զզվելի վախկոտությունից, նրանք այլապես կարող էին լինել:

Համաշխարհային հակահրեական հեղափոխության խնդիրը այս ստոր խաբեբաներին գրավելն ու կազմակերպելը չէ, այլ նրանց ճանապարհից դուրս մղելը և բիզնեսից դուրս մղելը, որտեղ նրանք չեն կարողանա Շարժմանը կթել անօգուտ «նախագծերի» համար առկա աջակցության չնչին մասը, ինչպես դա արել են տարիներ շարունակ: Ոչինչ այդ խնդիրը չի լուծում այնպես, ինչպես սվաստիկան: Քաղաքական անօդաչու թռչող սարքերը, շահագործողները, մարմնավաճառներն ու վախկոտները պոչերը ոտքերի արանքում ցատկում են այս կեռ խաչից, ինչպես դևը՝ սուրբ ջրից:

Մյուս կողմից, սվաստիկան անդիմադրելիորեն գրավում է մեզ անհրաժեշտ համարձակ, անվախ, անտարբեր կռվող ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ տղամարդկանց: Ամերիկայում նրանց մեծ մասը պարզապես նեգրատներ են՝ իրենց մաքուր սպիտակամորթ տղամարդու բնազդի պատճառով: Երբ նրանք իմանում են հրեաների դերը նեգրերի ամոթալի իրավիճակում, րոպեների ընթացքում դառնում են նացիստներ:

Ապա դա ընդամենը մի քանի ամիս տևող աշխատանք է, մինչև նրանք նույնպես հասկանան, ավելի խորը նշանակությունը, իդեալիզմը և Շարժման իրական նպատակները:

Բայց այս առավելություններից ավելի կարևոր է այն, որ արյունով ներծծված սվաստիկան գերբնական ազդեցություն ունի հրեաների վրա: Ի վերջո, այն ընդամենը մի քանի սև գծեր են, բայց այն հրեաներին դուրս է հանում իրենց սովորական խորամանկ և հաշվարկող մտածելակերպից և նրանց դարձնում հիստերիկ ու հիմար: Նրանց համար դա միայն գծերը չեն, այլ անողոք բացահայտման, արագ արդարադատության և սարսափելի վրեժխնդրության սարսափելի սպառնալիքը, որին նրանց մեղավոր խիղճը ասում է, որ նրանք լիովին արժանի են: Այն նման է էլեկտրական աթոռի պատկերի՝ որսվող մարդասպանի համար:

Հանգիստ, հաշվարկող հրեան երկրի երեսին ամենավտանգավոր գազանն է: Իր դիվային, աղավաղված, բայց հանճարեղ բանականության գործադրմամբ հրեան գրեթե տիրապետել է մեզ բոլորիս: Բայց հիստերիկ, գոռացող հրեան, խելագարված ատելությամբ և իր հանցագործությունների համար պատժի վախով, անօգնական մածուկ է հաշվարկող ազգային սոցիալիստի ձեռքում:

Մենք սա ապացուցել ենք բազմիցս՝ երբ հրեական խորհուրդները միլիոնավոր դոլարներ են ծախսել հրեաների շրջանում մեզ անտեսելու մասին լուրը տարածելու համար: Բայց մեղավոր փոքրիկ մեղավորների բազմությունը չի կարող դա անել:

Երբ նրանք տեսնում են այդ սվաստիկան և լսում, թե ինչպես ենք մենք գովաբանում Ադոլֆ Հիտլերին և նկարագրում դավաճանների համար նախատեսված գազային խցիկները, նրանք դառնում են ճչացող, վայրի գետտո հրեաներ, որոնք վերջին պահին հավերժ պայթեցրել են իրենց հաղթանակները՝ իրենց ատելության և վրեժխնդրության խելագար կրքերով:

Արդյունքը քաղաքական շարժման կենսական նշանակությունն է՝ ՀՐԱՊԱՐԱԿԱՅՆՈՒԹՅՈՒՆ: Չնայած հանրային տեղեկատվության բոլոր լրատվամիջոցների հրեական գերիշխանությանը, սվաստիկաների և ազգային սոցիալիստների շքերթը հանրային փողոցներում չի կարող թաքցվել կամ անտեսվել՝ առանց խաղի գաղտնիքը բացահայտելու: Նրանք, անշուշտ, կարող են ճնշել լուրերը:

Բայց հետո չափազանց շատ մարդիկ գիտակցում են իրենց մամուլի ուժը և գրաքննություն: Եվ երբ երիտասարդ շարժումը կարողանում է իր գոյության մասին հրապարակումներ անել հսկա ազգային հեռուստաալիքներով, ամսագրերով, մամուլով և այլն, դա ծառայում է որպես պարզաբանում միլիոնավոր հիասթափվածների համար, ովքեր փնտրում են նման շարժում: Միայն այս կերպ ենք մենք կարողացել կապ հաստատել աշխարհի տարբեր ծայրերում գտնվող հազարավոր մարդկանց հետ, ովքեր երբեք չեն եղել որևէ «հայրենասերական» հանդերձանքով, բայց չեն կարողացել դիմադրել Ամերիկյան նացիստական կուսակցությանը և Համաշխարհային միությանը:

Ազգային սոցիալիստներ: [ՆՇՈ Մ. Հրամանատար Ռոքվելը պաշտոնապես փոխեց իր կազմակերպության անվանումը՝ դարձնելով Ազգային սոցիալիստական սպիտակամորթների կուսակցություն 1967 թվականի հունիսին իր վերջին ազգային շտաբային համաժողովի ժամանակ:]

Սվաստիկան և Հիտլերը, հեռու լինելով ջրաղացաքարերից, իրականում աջ թևի հավերժական խնդրի՝ փողի պատասխանն են:

Երբ դուք փող չունեք թղթի, հանդիպումների սրահների և այլնի համար, ինչպես մեր կողմը երբեք չի անում, կարող եք դուրս գալ փողոցներ, երթեր անել, բաժանել ինքնաշեն թռուցիկներ և պիկետներ անել՝ առանց որևէ պատճառի: Հրեաները խելագարվում են, հարձակվում, և դուք ազատորեն օգտվում եք միլիոնավոր դոլարների արժողությամբ հրեական հեռուստատեսությունից, թերթերից, ամսագրերից և այլն: Իհարկե, կարող եք արյուն թափել և որոշ ժամանակ բանտում նստել՝ ապաքինվելու համար: Բայց սա փոքր գին է զարմանալի արդյունքների համար:

Բացի նացիստի բացահայտ գործունեության անվճար հրապարակայնությունից, դուք նաև նկատում եք, որ հենց այդ բանի համարձակությունն էլ կգրավի ձեզ անհրաժեշտ երիտասարդ մարտիկների ուշադրությունը, նույնիսկ եթե նրանք ոչինչ չգիտեն և քիչ են հետաքրքրվում բիզնեսի քաղաքականությամբ: Նրանք հիանում են կոպիտ քաջությամբ և համարձակությամբ: Հետագայում, երբ նրանք մի փոքր ավելի լավ իմանան փաստերը, նրանք կպայքարեն իդեալների և սպիտակամորթի համար: Բայց մինչ այդ, ձեր խոսքի ազատության այս արժեքավոր պաշտպանները կպայքարեն պարզապես զվարճանքի համար:

Ամենից առաջ, սվաստիկան կփրկի ձեզ աջ թևի հիմնարար սխալից. այդ քաղցր բանականությունը կփոխի աշխարհը և կփրկի մեզ հրեա բռնակալներից:

Բանականությունը մարդկային գործերում դեռևս նորածին է, թանկարժեք և հազվագյուտ զարգացում, որը հանդիպում է հոմո սապիենսի անսահման փոքրամասնության մուտացիոն ուղեղներում: Եվ նույնիսկ այն քիչ թվով հանճարները, որոնք կարող են կիրառել իսկական, անկախ բանականություն, գրեթե ամբողջությամբ անկարող են գործել այդ բանականության թելադրանքներին համապատասխան, ինչը պատճառներից մեկն է, որ նրանցից շատերը ձախողվում են մի աշխարհում, որը չի գնահատում իրենց կամ նրանց բանականությունը:

Ո ԺԸ, Ո ԺԸ, Ո ԺՆ է կառավարում աշխարհը՝ մակընթացություններից մինչև ձեր հարևանի որոշումը՝ միանալ Ռոտարիին: Միայն տարօրինակ մարդկանց աննշան մասն է փոխում իր միտքը՝ համոզվելով գերազանց փաստարկով: Ճնշող զանգվածը, այդ թվում՝

Այսօրվա «մտավորականները» փոխում են իրենց միտքը միայն համապատասխանելու համար: Այլ կերպ ասած, ճնշող մեծամասնության միտքը ՄԻՇՏ խոնարհվում է ամենաուժեղ կարծիքի առջև՝ այն կարծիքի, որը պարգևատրում է և խուսափում պատժից:

Աջ թևը քննում է իր պատճառները, փաստարկներն ու փաստերը և գտնում դրանք ճշմարիտ ու լավ՝ անկախ նրանից, թե դրանք ինչպիսին կարող են լինել: Այնուհետև նրանք զայրանում են, որ հարևան անբարոները չեն կարողանում տեսնել և գնահատել այս ճիշտը և, ամենայն հավանականությամբ, նրանց տնից դուրս են շպրտում «ատելություն» քարոզելու համար: Բայց սա միայն այն է, ինչ կա: Անբարոները կպահեն այն կարծիքը, որը, կարծես, ամենաշատ ուժն ու ԻՇԽԱՆՈՒԹՅԱՆ ԿԱՄՔՆ է դրսևորում: Նրանք լիովին, անհույս կերպով կանացի են իրենց բանականության մոտեցմամբ և միշտ, ՄԻՇՏ նախընտրում են ուժը «ճիշտությանը»:

Երբ նրանք «ոչ» են ասում մեր սվաստիկային և ազգային սոցիալիզմին, նրանք պարզապես հավերժական իգական սեռի ներկայացուցիչներն են, որոնք «ոչ» են ասում, բայց նկատի ունեն. «Եթե դուք ընդունում եք իմ «ոչ»-ը, ապա դուք թույլ մարդ եք և իրավունք չունեք իմ օգտին: Տեսնենք՝ արդյոք դուք ունեք տղամարդկություն և ուժ, որպեսզի ՍՏԻՊԵՔ ինձ «այո» ասել»:

Նրանք հիմա մեզ ատում են, որովհետև մենք թույլ և անզոր ենք: Աշխարհի ոչ մի բանականություն երբեք չի ստիպի նրանց սիրել մեզ կամ մեր գաղափարները որևէ կերպարանքով, անկախ նրանից, թե ինչպես ենք մենք փորձում դրանք քաղցրացնել, մինչև չհրամայենք նրանց հարգանքն ու հիացմունքը մեր կամքի, մեր ներքին ուժի, մեր ուժի նկատմամբ: Որքան էլ հիմար լինեն նրանք, ուժն ու ուժը զգալու նրանց բնազդները դեռևս մաքուր են, և ազգային սոցիալիստական գաղափարները «հայրենասիրական լիգաների» և այլ հաճելի, անվտանգ խմբերի կերպարանքով ներգրավելու փորձը լիովին վանում է նրանց՝ որպես վախկոտների և խորամանկների գործողություններ:

ԴԺՈԽՔ՝ խորամանկ, ավելի անվտանգ մոտեցումներով: Նրանք մեզ հալածում են նույնքան, որքան ուղղակի, բացահայտ մոտեցումը, և ամեն անգամ դատապարտում են մեզ տխուր, խորամանկ ձախողման: Եթե մենք պետք է լինենք աշխարհը նվաճած սպիտակամորթներից վերջինը, եթե վերջապես մեզ ճնշի առնետների ոհմակը, եկեք գոնե առերեսվենք մեր ռասայի մահվան հետ, ինչպես մեր նախնիները առերեսվեցին իրենց մահվան հետ՝ ինչպես ՄԱՐԴԻԿ:

Եկեք չսողանք առնետների մեջ՝ ողորմություն խնդրելով կամ փորձելով նրանցից առաջ անցնել և ինքներս էլ առնետներ ձևացնելով:

Եկեք կանգնենք պատմության կառամատույցի վրա՝ եթե կախվենք, պետք է՝ ինչպես

Նյուրնբերգի նահատակները՝ բարձրահասակ և հպարտ: Արդյո՞ք կյանքն այնքան քաղցր է, արդյոք հարմարավետությունն այնքան թանկարժեք է, և արդյոք հրեական հաշվարկային տանը աշխատանքը այնքան սրբազան է, որ մենք ՎԱԽԵՆՈ Մ ենք բռնել Ադոլֆ Հիտլերի հզոր ձեռքը, որը մեր փառահեղ անցյալից մեզ է հասնում: Կրկին՝ դեպի ԴԺՈԽՔ՝ գաղտագողի և անվտանգության հետ:

Հրեաների բնավորության մասն է կազմում խորամանկ և նենգ լինելը: Մեր ժողովրդի հանճարը միշտ եղել է ուրախ ուժը, անսասան ուժը, անմիջականությունը, տղամարդկային քաջությունը և կրակոտ հերոսությունը: Երբ հրեաները իրենց տնտեսական ահաբեկչությամբ, բանտերով, բռնապետությամբ և դահիճներով վախեցնում են սպիտակամորթին, ստիպելով նրան վայր դնել իր մահակը և դրդում նրան փորձել գաղտագողի հաղթահարել հրեական բռնապետությունը, հրեաները լիովին թուլացրել են մի ժամանակ ուժեղ սպիտակամորթ մարդուն և դատապարտել նրան անպատվի և պարտության: Սպիտակամորթ մարդը ԵՐԲԵՔ չի կարող հաղթել գաղտագողի:

Սկանդինավյան քաղաքակրթության արշալույսին ցածր ռասաները սովորաբար քնկոտում էին իրենց կոպիտ խրճիթներում և աղոթում. «Տե՛ր, փրկիր մեզ հյուսիսի մարդկանց զայրույթից»: Հենց այդ տեսակի մարդն էր, որ կառուցեց արևմտյան քաղաքակրթությունը: Եթե քաղաքակրթությունն այժմ պետք է փրկվի այլասերված հրեաների, նրանց մարդակերների և անասելիորեն այլասերված լիբերալ ընկերների ամբոխից, ապա հենց այդ տեսակի մարդն է, որ կփրկի այն, ԵՐԲԵՔ չսողոսկելով:

ՍՊԻՏԱԿ ՄԱՐԴ: Քո հզոր նախնիների նույն երկաթե արյունը հոսում է քո երակներում: Ադոլֆ Հիտլերի վեհանձն կերպարը մեկնում է իր հսկայական ձեռքը՝ քեզ բարձրացնելու դեպի աշխարհ նվաճող Ո Ժ: Դու բավականաչափ երկար ես սարսռել գաճաճների առջև: Հիմա ոտքի՛ ելիր: Հաղթահարի՛ր առնետներին ու վնասատուներին քո ոտքերի տակ: Թող նրանք զգան քո կոշիկի մատն ու կրունկը: Կոտրի՛ր նրանց:

Դու քնած ես եղել: Երբ վեր կենաս ու կանգնես, և զանգվածները կրկին տեսնեն, թե ինչ տեսք ունի Ո ԺԻ մարդը, նրանք կսիրեն քեզ այնպես, ինչպես հիմա պատկերացնում են, որ ատում են քեզ: Ադոլֆ Հիտլերի կողմից վառված ազգային սոցիալիզմի կայծով, որը այրվում է քո կրծքում, դու անհաղթահարելի ես: ԻՆ ՀՈԿ ՍԻԳՆՈ, ՎԻՆՍԵՍ: Սվաստիկայի նշանով ԴՈ Ք կհաղթեք:

Ձեռք ձեռքի տված միացեք Ամերիկայի, Մեծ Բրիտանիայի, Իսլանդիայի, Դանիայի և այլ սպիտակ երկրների հերոսներին, ովքեր բարձրացրել են սուրբ սվաստիկայի դրոշը և պաշտպանել այն իրենց արյունով: Այն բարձրացել է

Բեռլինի մոխիրը, և այն այլևս երբեք չի տեղափոխվի: Կանգնեք մեզ հետ Ադոլֆ Հիտլերի և աշխարհը նվաճող սպիտակ ռասայի զոհասեղանի առջև և երդվեք ձեր կյանքով, ինչպես մենք՝ արևմտյան, սպիտակ քաղաքակրթության կարգուկանոնն ու արդարությունը կրկին աշխարհ բերելու համար: Եկեք կրկին սովորեցնենք դավաճաններին, առնետներին ու գաճաճներին սարսափից սողոսկել իրենց խրճիթներում և աղոթել. «Տե՛ր, փրկի՛ր մեզ ՀՅՈ ՍԻՍԻ ՄԱՐԴԿԱՆՑ ՋԳԱՅՈ ԹՅՈ ՆԻՑ»:

Իմ լեգեոնականների
համար ՝
գլուխ VIII՝
ժողովրդավարություն ազգ

Կոռնելիու Զելեա Կոդրեանու

Խորհրդարանում

Այս ընտրությունների արդյունքում ես մտա խորհրդարան՝ մենակ մնալով թշնամական աշխարհի մեջտեղում: Ինձ պակասում էր այս խորհրդարանական կյանքի փորձը և ժողովրդավարական հռետորաբանության տաղանդը, որը լի է դատարկ, բայց շքեղ, փայլուն ֆրազեոլոգիայով, հայելու մեջ ուսումնասիրված ժեստերով և անամոթության մեծ չափաբաժնով: Այն հատկանիշները, որոնք օգնում են մարդուն հաջողության հասնել, բարձրանալ, Աստված ինձ չէր օժտել՝ գուցե քաղաքական սանդուղքով բարձրանալու գայթակղությունը կանխելու համար:

Խորհրդարանում անցկացրած ողջ ընթացքում ես երբեք չեմ խախտել ինձանից մեծերի, նույնիսկ իմ ամենամեծ թշնամիների նկատմամբ պարկեշտության և հարգանքի օրենքները: Ես չեմ ծաղրել, չեմ հայհոյել, չեմ ծիծաղել նրանց վրա, կամ վիրավորել որևէ մեկին, ինչը նշանակում էր, որ ես չէի կարող դառնալ այդ կյանքի մի մասը: Ես մնացի մեկուսացված, ոչ միայն այն պատճառով, որ մեկը մյուսների դեմ էի, այլև լիովին մեկուսացված այդպիսի կյանքից:
Մի երեկո, բավականին ուշ, երբ խորհրդակցությունները մոտենում էին ավարտին, և նստարանները գրեթե դատարկ էին, ինձ խոսքի իրավունք տրվեց: Ես փորձեցի ցույց տալ, որ մեր երկիրը ներխուժել է հրեական համայնքը, որ այնտեղ, որտեղ ներխուժումն ամենամեծն է, մարդկային տառապանքն ամենաասարսափելին է. Մամմուրեշիում հրեական գոյության սկիզբը մեր հողի վրա նախանշում էր ռումինացիների մահը, որ նրանց թվի աճին զուգընթաց մենք կմահանայինք, որ վերջապես ռումինական ազգի առաջնորդները՝ ժողովրդավարության և քաղաքական կուսակցությունների դարի մարդիկ, դավաճանել են իրենց ժողովրդին այս պայքարում՝ դնելով...

իրենք իրենց դնում են մեծ ազգային կամ միջազգային ֆինանսների ծառայության մեջ:
Ես ցույց տվեցի, որ Մարմորոշ Բլանկ Բանկի՝ դավադրության և կոռուպցիայի այդ հրեական բույնի պորտֆելում ներկայացված են բազմաթիվ քաղաքական գործիչներ, որոնց այս բանկը «վարկ» է տվել. պարոն Բրանդշ,
պետքարտուղարի տեղակալ 1 1 1000 լեյ; Բանկա Տարանեասկան պրն.
Դավիլիա, 4,677,000 լեյ; պարոն լունյան 407000 լեյ; Պարոն Մադջարու 401,000 լեյ; Պարոն Ֆիլիպեսկու 1,265,000 լեյ; Պարոն Ռադուկանու 3,450,000 լեյ; The Raducanu Bank 10,000,000 լեյ; Պարոն Պանգալ (Ռումինիայում շոտլանդական ծեսերի մասոնության ղեկավար) 3,800,000 լեյ; Պրն.
Տիտուլեսկու 19,000,000 լեյ, բոլորն էլ ռումինական հասարակության առաջնորդներ

կյանք: «Սրանցից բացի, կան ուրիշներ, շատ-շատ, բայց ես չկարողացա գտնել դրանց ցանկը: Ինչ-որ մեկը ընդհատեց ինձ՝ ասելով.

«Սա փոխառված գումար է, այն կվերադարձվի»:

Ես պատասխանեցի. «Կվերադարձվի՞ սա, թե՞ ոչ, չգիտեմ»: Բայց ես ձեզ մի բան եմ ասում. երբ մեկը նման ֆինանսական աղբյուրից փող է վերցնում, նա պարտավորվում է, երբ հասնում է իշխանությունը, այն բավարարելու համար, կամ նույնիսկ եթե նա իշխանության մեջ չէ, այն աջակցելու համար, բայց ամեն դեպքում՝ չբացահայտելու այն, երբ այն պետք է բացահայտվի»:

Այնուհետև ես կարդացի մի ցուցակ, որից ես ցույց տվեցի, վերացնելով ցանկացած ժխտման հնարավորություն, թե ինչպես պատերազմից ի վեր ռումինական պետությունը խաբեությամբ մոտ 50 միլիարդ լեյ է խլվել ժողովրդավարության օրոք, որը «ժողովրդի կողմից ժողովրդի» կառավարման ամենապատվավոր և ամենակատարյալ ձևն է: «Ժողովրդավարության» ղեկավարությունը, որն ուներ ժողովրդի մշտական «վերահսկողության» հիմնական գաղափարը, որի դեպքում ժողովուրդը՝ մեծ վերահսկիչը, 15 տարվա կառավարման ընթացքում թալանվել էր 50 միլիարդ լեյ առասպելական գումարով: Այնուհետև ես մի քանի քննադատական դիտարկումներ արեցի ժողովրդավարության վերաբերյալ:

Վերջում ես յոթ պահանջ ներկայացրեցի.

1. Մենք պահանջում ենք մահապատժի կիրառում պետական միջոցների խարդախ մանիպուլյատորների համար: Այս պահին ինձ ընդհատեց Աստվածաբանության ֆակուլտետի պրոֆեսոր պարոն Իսպիրը. «Պարոն Կոդրեանու, դուք ձեզ քրիստոնյա եք անվանում, քրիստոնեական իդեալների տարածող: Հիշեցնում եմ ձեզ, որ ձեր կողմից առաջ քաշված գաղափարը հակաքրիստոնեական է»: Ես պատասխանեցի. «Պրոֆեսոր, երբ խոսքը իմ երկրի մահվան և գողի մահվան միջև ընտրության մասին է, ես նախընտրում եմ գողի մահը և կարծում եմ, որ ավելի լավ քրիստոնյա եմ, եթե թույլ չտամ գողին կործանել իմ երկիրը և ոչնչացնել այն»:

2. Մենք պահանջում ենք հետաքննություն և հարստության բռնագրավում նրանց, ովքեր արյուն են թափել մեր խեղճ երկրի վրա:

3. Մենք պահանջում ենք, որ բոլոր այն քաղաքական գործիչները, որոնց կարող է մեղավոր ճանաչվել մեր երկրի շահերի դեմ աշխատելու մեջ՝ աջակցելով կասկածելի մասնավոր շահարկումներին կամ որևէ այլ եղանակով, բերման ենթարկվեն դատարան: արդարադատություն:

4. Մենք պահանջում ենք, որ ապագայում քաղաքական գործիչներին արգելվի տարբեր բանկերի և ֆինանսական կազմակերպությունների վարչական խորհուրդներ

ձեռնարկություններ:

5. Մենք պահանջում ենք արտաքսել անողոք շահագործողների այն հորդաներին, որոնք եկել են այստեղ՝ մեր հողից հարստությունները քամելու և մեր ձեռքերի աշխատանքը շահագործելու համար:

6. Մենք պահանջում ենք, որ Ռումինիայի տարածքը հայտարարվի ռումինական ազգի անօտարելի և անժխտելի սեփականությունը:

7. Մենք պահանջում ենք, որ բոլոր քարոզչական գործակալները ուղարկվեն աշխատանքի և ստեղծվի միասնական հրամանատարություն, որը կոգեշնչի ամբողջ ռումինական ազգին մեկ զարկով և մեկ մտքով:

Սրանք առաջին փորձերն էին հրապարակայնորեն ձևակերպելու մի քանի քաղաքական միջոցառումներ, որոնք ես համարում էի ամենաանհետաձգելի: Դրանք երկարատև մտորումների կամ գաղափարախոսական որոնումների արդյունք չէին, այլ այն մասին, թե ինչի կարիք ուներ ռումինացի ժողովուրդը այդ ժամանակ, անհապաղ մտորումների արդյունք:

Վեց ամիս անց ի հայտ եկան մի քանի բավականին հայտնի շարժումներ, որոնց ծրագրում կային իմ երեք սկզբնական կետերը.

1. Մահապատիժը,

2. Հարստության հետաքննությունը, և

3. Քաղաքական գործիչներին վարչական խորհուրդներում ընդգրկվելու արգելքը, ինչը նշանակում էր, որ ուրիշներն էլ նրանց անհրաժեշտ էին համարում:

Մի քանի դիտարկումներ ժողովրդավարության վերաբերյալ

Հաջորդ էջերում ես ցանկանում եմ իմ ամենօրյա փորձից մի քանի եզրակացություններ ներկայացնել այնպես, որ դրանք հասկանալի լինեն ցանկացած երիտասարդ լեգեոնականի կամ աշխատավորի համար: Մենք ապրում ենք հագուստը, ժողովրդավարության ձևերը: Հետաքրքիր է, լա՞վն են դրանք: Մենք դեռ չգիտենք: Բայց մի բան մենք տեսնում ենք. մենք ճշգրիտ գիտենք, որ ավելի մեծ և ավելի քաղաքակիրթ եվրոպական ազգերի մի մասը մերժվել է այս հագուստները և հագել նորերը: Արդյո՞ք նրանք թափեցին դրանք, որովհետև դրանք լավն էին: Այլ ազգեր նույնպես մեծ ջանքեր են գործադրում դրանք թափելու և փոխելու համար: Ինչո՞ւ: Հնարավո՞ր է, որ բոլոր ազգերը Խելագարվե՞լ է: Որ միայն ռումինացի քաղաքական գործիչներն են մնացել ամբողջ աշխարհի ամենաիմաստուն մարդիկ: Թվում է, թե ես չեմ կարողանում հավատալ դրան: Անշուշտ, նրանք, ովքեր փոխել են դրանք կամ ովքեր ցանկանում են դա անել, ունեն իրենց սեփական պատճառները:

Բայց ինչո՞ւ պետք է մտահոգվենք ուրիշի պատճառներով: Ավելի լավ է մտահոգվենք այն պատճառներով, որոնք մեզ՝ ռումինացիներիս, կստիպեն հանել ժողովրդավարության այս հանդերձները:

Եթե մենք պատճառներ չունենք դրանք մերժելու, եթե դրանք մեզ համար հարմար են, ապա մենք պետք է պահենք դրանք, նույնիսկ եթե ամբողջ Եվրոպան հրաժարվի դրանցից: Սակայն դրանք մեզ համար նույնպես լավ չեն, քանի որ՝

1. Ժողովրդավարությունը խախտում է ռումինական ժողովրդի միասնությունը՝ բաժանելով այն կուսակցությունների, խռովելով այն և այդպիսով անմիաբան դարձնելով, նրան ենթարկելով հրեական իշխանության միասնական բլոկի առջև իր պատմության դժվարին պահին: Միայն այս փաստարկն այնքան լուրջ է մեր գոյության համար, որ բավարար պատճառ կհանդիսանար մեզ համար այս ժողովրդավարությունը փոխելու ցանկացած բանի հետ, որը կարող էր երաշխավորել մեր միասնությունը. այսինքն՝ մեր կյանքի, քանի որ մեր անմիասնությունը նշանակում է մահ:

2. Ժողովրդավարությունը միլիոնավոր հրեաներին վերածում է ռումինացի քաղաքացիների՝ նրանց հավասարեցնելով ռումինացիներին և տալով հավասար իրավունքներ պետությունում: Հավասարությո՞ւն: Ի՞նչ հիմքի վրա: Մենք այստեղ ապրել ենք հազարավոր տարիներ՝ գութանով և զենքով, մեր աշխատանքով և մեր արյունով: Ինչո՞ւ պետք է հավասար լինենք նրանց, ովքեր այստեղ են հազիվ 100, 10 կամ 5 տարի: Նայելով...

անցյալում մենք էինք, որ ստեղծեցինք այս պետությունը: Ապագային նայելով՝ մենք՝ ռումինացիներս, ենք կրում Մեծ Ռումինիայի գոյության ողջ պատմական պատասխանատվությունը. նրանք չունեն: Ինչպե՞ս կարող էին հրեաները լինել Պատմության առջև պատասխանատու՞ դարձան Ռումինական պետության անհետացման համար: Ամփոփելով՝ նրանք ո՛չ հավասարություն ունեն պետությունը ստեղծած աշխատանքի, զոհաբերության և պայքարի մեջ, ո՛չ էլ հավասարություն պատասխանատվություն իր ապագայի համար: Հավասարությո՞ւն: Հին ասացվածքի համաձայն՝ հավասարությունը նշանակում է անհավասար բաների նկատմամբ անհավասար վերաբերմունք: Ի՞նչ հիմքով են հրեաները պահանջում հավասար վերաբերմունք, քաղաքական իրավունքներ հավասար է ռումինացիներին:

3. Ժողովրդավարությունը անկարող է ջանքերի շարունակականության: Բաժանված լինելով կուսակցությունների, որոնք կառավարում են մեկ, երկու կամ երեք տարի, այն անկարող է երկարաժամկետ ծրագրի նախագծում և իրականացում: Մեկ կուսակցությունը չեղյալ է հայտարարում մյուսի ծրագրերն ու ջանքերը: Այն, ինչ նախագծվել և կառուցվել է մեկի կողմից, այսօր քանդվում է մյուսի կողմից: Կառուցման կարիք ունեցող երկրում, որի պատմական պահը հենց այդ կառուցումն է, ժողովրդավարության այս թերությունը սպառնալիք է ներկայացնում: Դա նման է այն բանին, որ ֆերմայում սեփականատերերը ամեն տարի փոխվում են, յուրաքանչյուրը գալիս է տարբեր ծրագրերով՝ վերացնելով նախորդների արածը, նրանց աշխատանքը միայն այն բանի համար, որ հաջորդ սեփականատերը վերացնի այն: վաղը

4. Ժողովրդավարությունը անհնար է դարձնում քաղաքական գործչի համար իր ազգի նկատմամբ իր պարտքը կատարելը: Ամենամեծ բարի կամքի տեր քաղաքական գործիչը ժողովրդավարության մեջ դառնում է իր կողմնակիցների ստրուկը. նա կամ բավարարում է նրանց անձնական ախորժակները, կամ դրանք ոչնչացնում են նրա աջակցությունը: Քաղաքական գործիչը ապրում է ընտրողների բռնապետության և մշտական սպառնալիքի տակ: Նա գտնվում է իր ողջ կյանքի աշխատանքից հրաժարվելու կամ իր կողմնակիցների բավարարումը ընտրելու դիրքում: Եվ այդ դեպքում քաղաքական գործիչը բավարարում է նրանց ախորժակները՝ ոչ թե իր, այլ երկրի գրպանից: Նա ստեղծում է աշխատատեղեր, պաշտոններ, առաքելություններ, հանձնարարություններ, պաշտոններ, այս ամենը ծանրաբեռնելով ազգային բյուջեն, որն ավելի ու ավելի է ծանրաբեռնում ժողովրդի ավելի ու ավելի կծկված մեջքերը:

5. Ժողովրդավարությունը անկարող է իշխանության: Այն չունի պատժամիջոցների ուժ: Կուսակցությունը, վախենալով կորցնել իր կողմնակիցներին, պատժամիջոցներ չի կիրառում նրանց նկատմամբ, ովքեր ապրում են միլիոնավոր դոլարների հասնող սկանդալային գործարքներով, գողությամբ կամ յուրացմամբ. այն նաև որևէ պատժամիջոցներ չի կիրառում քաղաքական հակառակորդների նկատմամբ, որպեսզի նրանք չբացահայտեն իր սեփական կասկածելի գործարքներն ու սխալները:

6. Ժողովրդավարությունը ծառայում է մեծ ֆինանսներին: Թանկարժեք համակարգի և տարբեր խմբերի միջև մրցակցության պատճառով ժողովրդավարությունը մեծ գումարների կարիք ունի: Որպես բնական հետևանք՝ այն դառնում է մեծ հրեական միջազգային ֆինանսների ստրուկը, որը ենթարկեցնում է այն սուբվենցիոն ճանապարհով: Այս կերպ ժողովրդի ճակատագիրը տրվում է բանկիրների կաստայի ձեռքը:

Ընտրություն, ընտրություն, ժառանգականություն

Ժողովուրդը չի առաջնորդվում իր կամքով՝ ժողովրդավարական բանաձևով, ոչ էլ մեկ անհատի կամքով՝ բռնապետական բանաձևով:

Բայց օրենքների համաձայն: Ես այստեղ չեմ խոսում մարդածին օրենքների մասին: Կան նորմեր, կյանքի բնական օրենքներ, և կան նորմեր, մահվան բնական օրենքներ: Կյանքի և մահվան օրենքներ: Ազգը գնում է կյանքի կամ մահվան՝ ըստ այս օրենքներից մեկի կամ մյուսի նկատմամբ իր հարգանքի:

Մնում է մեկ հարցի պատասխան տալ. ո՞վ կարող է ազգի մեջ ինտուիտիվ կերպով հասկանալ կամ իմանալ այս նորմերը: Ժողովուրդը՞: Բազմությո՞ւնը: Եթե այդպես լիներ, կարծում եմ, որ չափազանց շատ բան է...

սպասելի էր: Բազմությունները չեն հասկանում ավելի պարզ օրենքներ: Դրանք պետք է նրանց բացատրվեն անընդհատ պնդումներով, որպեսզի հասկացվեն՝ այո, նույնիսկ պատժելով, եթե անհրաժեշտ է:

Ահա մի քանի օրինակ օրենքների, որոնք անխուսափելիորեն անհրաժեշտ են ժողովրդի կյանքի համար, որոնք շատերը դժվարությամբ են հասկանում. որ վարակիչ հիվանդության դեպքում հիվանդները պետք է...

մեկուսացված է և անհրաժեշտ է ընդհանուր ախտահանում, որ արևի լույսը պետք է մտնի տներ, հետևաբար տունը պետք է ունենա մեծ պատուհաններ, որ եթե անասուններն ավելի լավ են կերակրվում և խնամվում, նրանք ավելի շատ են տալիս մարդկանց:

սնուցում և այլն: Եթե բազմությունը չի հասկանում կամ դժվարությամբ է հասկանում իր կյանքի համար անմիջականորեն անհրաժեշտ մի քանի օրենքներ, ինչպե՞ս կարող է ինչ-որ մեկը պատկերացնել, որ այն, որը

ժողովրդավարությունը պետք է առաջնորդվի ինքն իր միջով, կարողանա հասկանալ ամենադժվար բնական օրենքները, կամ որ այն ինտուիտիվ կերպով իմանա մարդկային առաջնորդության ամենանուրբ և աննկատելի նորմերը, նորմեր, որոնք

նախագիծ ինքն իրենից, իր կյանքից, իր կենսական անհրաժեշտություններից այն կողմ, թե՞ որոնք ուղղակիորեն չեն վերաբերում դրան, այլ ավելի գերադաս էության՝ ազգին:

Հաց, կոշիկ, գութան, հողագործություն, տրամվայ վարելու համար պետք է մասնագիտացված լինել, մի՞թե մասնագիտացման կարիք չկա, երբ...

խոսքը վերաբերում է ազգի՝ ամենախստապահանջ ղեկավարությանը: Մի՞թե մարդը պարտավոր չէ որոշակի որակներ ունենալ:

Եզրակացություն՝ ժողովուրդը ի վիճակի չէ ինքն իրեն կառավարել: Այն պետք է կառավարվի իր էլիտայի կողմից: Մասնավորապես՝ իր գրկում ծնված այն մարդկանց կատեգորիայի միջոցով, ովքեր ունեն որոշակի ընդունակություններ և մասնագիտություններ: Ինչպես մեղուները դաստիարակում են իրենց «թագուհուն», ժողովուրդը պետք է դաստիարակի իր էլիտային: Նմանապես, բազմությունը, իր կարիքներով, դիմում է իր էլիտային՝ պետության իմաստուններին:

Ո՞վ է ընտրում այս էլիտան՝ բազմությունը: Կարելի է գտնել ցանկացած «գաղափարի» կողմնակիցներ կամ ձայներ պետական պաշտոնի համար առաջադրված ցանկացած անձի համար: Սակայն սա կախված չէ ժողովրդի կողմից այդ «գաղափարների», «օրենքների» կամ «թեկնածուների» ընկալումից, այլ բոլորովին այլ բանից՝ անհատների հմտությունից՝ շահելու բազմության բարեհաճությունը: Ավելի քմահաճ և անկայուն բան չկա:

կարծիքներ, քան բազմությունը: Պատերազմից ի վեր այս բազմությունը, իր հերթին, Ավերեսկան էր, Լիբերալ, Ազգայնական, Ազգային-Գյուղացի, Յորգան և այլն, որոնք գովաբանում էին յուրաքանչյուրին, միայն թե մեկ տարի անց թքեն յուրաքանչյուրի վրա՝ այդպիսով ճանաչելով իր սեփական սխալը, ապակողմնորոշվածությունը և անկարողությունը: Նրա ընտրության չափանիշն է. «Եկեք փորձենք ուրիշներին»: Այսպիսով, ընտրությունը կատարվում է ոչ թե դատողության և գիտելիքների համաձայն, այլ պատահականորեն և վստահելով բախտին:

Ահա երկու հակադիր գաղափարներ, որոնցից մեկը պարունակում է ճշմարտություն, մյուսը՝ սուտ: Ճշմարտությունը, որը կարող է լինել միայն մեկը, որոնվում է: Հարցը դրվում է քվեարկության: Մեկ գաղափարը հավաքում է 10,000 ձայն, մյուսը՝ 10,050: Հնարավո՞ր է, որ 50 ձայնից ավելին կամ պակասը որոշի կամ հերքի ճշմարտությունը: Ճշմարտությունը կախված չէ ո՛չ մեծամասնությունից, ո՛չ էլ փոքրամասնությունից, այն ունի իր սեփական օրենքները: և այն հաջողության է հասնում, ինչպես արդեն տեսել ենք, բոլոր մեծամասնությունների դեմ, նույնիսկ եթե դրանք ջախջախիչ են:

Ճշմարտության որոնումը չի կարող վստահվել մեծամասնությանը, ինչպես որ երկրաչափության մեջ Պյութագորասի թեորեմը չի կարող դրվել բազմության քվեարկությանը՝ դրա վավերականությունը որոշելու կամ հերքելու համար. կամ ինչպես քիմիկոսը ամոնիակ պատրաստելը չի պահանջում բազմաթիվ միջոցառումներ, որպեսզի ազոտի և ջրածնի քանակը քվեարկության դրվի, կամ ինչպես գյուղատնտեսը, որը տարիներ շարունակ ուսումնասիրել է գյուղատնտեսությունը և դրա օրենքները, ստիպված չէ դիմել բազմություն, որը փորձում էր իրենց քվեարկությամբ համոզել իրենց իսկության մեջ:

Կարո՞ղ է ժողովուրդը ընտրել իր էլիտային: Ինչո՞ւ զինվորները չեն կարող:

ընտրել լավագույն գեներալին: Ընտրելու համար այս կոլեկտիվ ժյուրին պետք է շատ լավ իմանար.

ա) ռազմավարության, մարտավարության, կազմակերպության և այլնի օրենքները, և

բ) Որքանով է տվյալ անհատը համապատասխանում այս օրենքներին՝ իր կարողությունների և գիտելիքների միջոցով:

Ոչ ոք չի կարող իմաստուն ընտրություն կատարել առանց այս գիտելիքի: Եթե բազմությունը ցանկանում է ընտրել իր էլիտային, ապա այն անպայման պետք է իմանա ազգային օրգանիզմի առաջնորդության օրենքները և այն, թե որքանով են այդ առաջնորդության թեկնածուները համապատասխանում այդ օրենքներին՝ իրենց որակավորումներով և գիտելիքներով: Սակայն բազմությունը չի կարող իմանալ ո՛չ այս օրենքները, ո՛չ էլ թեկնածուներին: Ահա թե ինչու մենք կարծում ենք, որ առաջնորդող էլիտան Երկիրը չի կարող ընտրվել բազմության կողմից: Այս էլիտային ընտրելու փորձը նման է մեծամասնության քվեարկությամբ որոշելուն, թե ովքեր պետք է լինեն երկրի բանաստեղծները, գրողները, մեխանիկները, օդաչուները կամ մարզիկները:

Այսպիսով, ժողովրդավարությունը, որը հիմնված է ընտրության սկզբունքի վրա, ընտրելով իր էլիտային, թույլ է տալիս հիմնարար սխալ, որից էլ ծագում է մեր գյուղերում առկա անարդարության, անկարգության և տառապանքի ողջ վիճակը: Այստեղ մենք անդրադառնում ենք կարևորագույն կետի, քանի որ ժողովրդավարական ընկալման հենց այս սխալից կարող ենք ասել, որ ծագում են մնացած բոլոր սխալները:

Երբ զանգվածները կոչված են ընտրելու իրենց էլիտային, նրանք ոչ միայն անկարող են հայտնաբերել և ընտրել մեկին, այլև, մի քանի բացառություններով, ընտրում են ազգի մեջ եղած վատագույնին:

Ժողովրդավարությունը ոչ միայն վերացնում է ազգային էլիտան, այլև այն փոխարինում է ազգի մեջ եղած վատագույնով: Ժողովրդավարությունն ընտրում է մարդկանց, ովքեր բացարձակապես զուրկ են խղճմտանքից, զուրկ են որևէ բարոյականությունից. նրանք, ովքեր կվճարեն... ավելի լավ, հետևաբար նրանք, ովքեր ունեն կոռուպցիայի ավելի բարձր ուժ. կախարդներ, շառլատաններ, դեմագոգներ, ովքեր կհաղթեն իրենց ոլորտներում ընտրարշավի ժամանակ: Նրանց մեջ կկարողանան աննկատ անցնել մի քանի լավ մարդիկ, նույնիսկ բարի կամքի տեր քաղաքական գործիչներ: Բայց նրանք կլինեն առաջինների ստրուկները:

Ազգի իրական էլիտան կպարտվեր, կհեռացվեր, քանի որ կհրաժարվեր մրցակցել այդ հիմքի վրա. այն կհեռանար և կմնար թաքնված: Հետևաբար՝ պետության համար ճակատագրական հետևանքները: Երբ պետությունը ղեկավարվում է այսպես կոչված «էլիտայի» կողմից, որը կազմված է իր ունեցած ամենավատ, ամենակոռումպացված, ամենաանառողջ մարդկանցից, մի՞թե մարդուն թույլատրված չէ հարցնել, թե ինչու է պետությունը կործանման է գնում՞

Ահա, ուրեմն, մնացած բոլոր չարիքների պատճառը... անբարոյականություն, կոռուպցիա և ագահություն ամբողջ երկրում, գողություն և թալան պետության հարստության մեջ, ժողովրդի արյունալի շահագործում, աղքատություն և տառապանք նրա տներում, պարտքի զգացողության բացակայություն բոլոր գործառույթներում, անկարգություն և անկազմակերպվածություն պետության մեջ, բոլոր կողմերից փող ունեցող օտարերկրացիների ներխուժում, որոնք գալիս են սնանկացած խանութներ գնելու, որոնց ապրանքները վաճառվում են չնչին գնով: Երկիրը աճուրդի է հանվում:

«Ո՞վ է ավելի շատ վճարում»: Վերջին հաշվով, սա այն վայրն է, որտեղ մեզ կտանի ժողովրդավարությունը:

Ռումինիայում, մասնավորապես պատերազմից հետո, ժողովրդավարությունը մեզ համար, այս ընտրությունների համակարգի միջոցով, ստեղծել է հռոմեացի-հրեաների «ազգային էլիտա», որը հիմնված չէ ո՛չ քաջության, ո՛չ հայրենիքի սիրո, ո՛չ էլ... զոհաբերություն, այլ երկրի դավաճանության, անձնական շահերի բավարարման, կաշառքի, ազդեցության առևտրի, շահագործման և յուրացման միջոցով հարստացման, գողության, վախկոտության և խարդավանքի վրա՝ ցանկացած հակառակորդին տապալելու համար:

Այս «ազգային էլիտան», եթե շարունակի ղեկավարել այս երկիրը, կհանգեցնի ռումինական պետության կործանմանը: Հետևաբար, վերջին հաշվով, այսօր ռումինացի ժողովրդի առջև ծառացած խնդիրը, որից կախված են մնացած բոլորը, այս կեղծ էլիտան փոխարինելն է իրական ազգային էլիտայով, որը հիմնված է առաքինության, հայրենիքի հանդեպ սիրո և զոհողության, արդարության և ժողովրդի հանդեպ սիրո, ազնվության, աշխատանքի, կարգուկանոնի վրա:
կարգապահություն, ազնիվ վարվելակերպ և պատիվ:

Ո՞վ պետք է կատարի այս փոխարինումը: Ո՞վ պետք է այս իրական էլիտային դնի իր ղեկավարության տեղում: Ես պատասխանում եմ՝ ցանկացած մեկին, բացի բազմությունից: Ես ընդունում եմ ցանկացած համակարգ, բացի «ժողովրդավարությունից», որը ես տեսնում եմ որպես ռումինացի ժողովրդի սպանող:

Նոր ռումինական էլիտան, ինչպես աշխարհի ցանկացած այլ էլիտա, պետք է հիմնված լինի սոցիալական ընտրության սկզբունքի վրա: Այլ կերպ ասած՝ մարդկանց կատեգորիա, որոնք օժտված են որոշակի որակներով, որոնք նրանք ապա մշակելը, բնականաբար ընտրվում է ազգի մարմնից, այսինքն՝ գյուղացիության և աշխատավորության մեծ առողջ զանգվածից, որը մշտապես կապված է հողին և երկրին: Մարդկանց այս կատեգորիան դառնում է ազգային էլիտան, որը նախատեսված է մեր ազգը առաջնորդելու համար:

Ե՞րբ կարելի է խորհրդակցել բազմության հետ, և ե՞րբ պետք է դա անել: Նրա հետ պետք է խորհրդակցել նրա ապագային վերաբերող մեծ որոշումներից առաջ, որպեսզի ասի իր խոսքը՝ անկախ նրանից, թե կարող է, թե ոչ, հոգևորապես պատրաստ է, թե ոչ որոշակի ուղի հետևելու: Նրա հետ պետք է խորհրդակցել իր ճակատագրին վերաբերող հարցերի շուրջ: Ահա թե ինչ է նշանակում ժողովրդի հետ խորհրդակցելը. դա չի նշանակում ժողովրդի ընտրություն:

ժողովրդի կողմից ստեղծված էլիտան:

Բայց ես կրկնում եմ իմ հարցը. «Ո՞վ է ցույց տալիս բոլորի տեղը էլիտայի ներսում և ո՞վ է գնահատում բոլորին: Ո՞վ է որոշում ընտրությունը և օծում նոր էլիտայի անդամներին»: Ես պատասխանում եմ. «Նախկին էլիտան»:

Վերջինս չի ընտրում կամ անվանում, այլ յուրաքանչյուրին նվիրաբերում է այն տեղում, որին նա իրեն բարձրացրել է իր կարողությունների և բարոյական արժեքի միջոցով: Նվիրաբերումը կատարում է էլիտայի առաջնորդը՝ խորհրդակցելով: իր էլիտայի հետ: Այսպիսով, ազգային էլիտան պետք է հոգ տանի, որ իր տեղը թողնի ժառանգող էլիտային, որը, սակայն, հիմնված չէ ժառանգականության սկզբունքի վրա, այլ միայն սոցիալական ընտրության վրա, որը կիրառվում է մեծագույն խստությամբ: Ժառանգականության սկզբունքն ինքնին բավարար չէ: Համաձայն սոցիալական ընտրության սկզբունքի, որը անընդհատ թարմացվում է ազգի խորքից եկող տարրերի կողմից, էլիտան միշտ կենսունակ է մնում: Պատմական գլխավոր սխալն այն է եղել, որ էլիտան ստեղծվել է ընտրության սկզբունքը հաջորդ օրը մերժեց այն սկզբունքը, որը նրան ծնել էր՝ փոխարինելով այն ժառանգականության սկզբունքով՝ այդպիսով սրբագործելով ծննդյան միջոցով արտոնությունների անարդար և դատապարտված համակարգը: Հենց այս սխալի դեմ բողոքի նշան էր՝ այլասերված էլիտայի հեռացման և ծննդյան միջոցով արտոնությունների վերացման համար: Ընտրության սկզբունքից հրաժարվելը հանգեցրեց կեղծ և այլասերված էլիտայի ստեղծմանը, որն էլ իր հերթին հանգեցրեց ժողովրդավարության խեղաթյուրմանը:

Ընտրության սկզբունքը հավասարապես վերացնում է և՛ ընտրության, և՛ ժառանգականության սկզբունքը: Դրանք չեզոքացնում են միմյանց: Դրանց միջև կա հակասություն, քանի որ կամ կա ընտրության սկզբունք, կամ և այդ դեպքում բազմության կարծիքն ու քվեն նշանակություն չունեն, կամ վերջինս քվեարկում է որոշակի թեկնածուների օգտին, և այդ դեպքում ընտրությունն այլևս չի գործում:

Նմանապես, եթե ընդունվում է սոցիալական ընտրության սկզբունքը, ժառանգականությունը դեր չի խաղում: Այս երկու սկզբունքները չեն կարող համատեղվել, եթե ժառանգորդը չի համապատասխանում ընտրության օրենքներին:

Եվ եթե ազգը չունի իրական էլիտա՝ առաջինը, որը կնշանակի երկրորդը: Ես պատասխանում եմ մեկ արտահայտությամբ, որը պարունակում է անվիճելի ճշմարտություն. այդ դեպքում իրական էլիտան ծնվում է այլասերված էլիտայի՝ կեղծ էլիտայի հետ պատերազմից: Եվ դա՝ նույնպես ընտրության սկզբունքով:

Հետևաբար, ամփոփելով՝ էլիտայի դերը հետևյալն է.

ա) Ազգը առաջնորդել ժողովրդի կյանքի օրենքներին համապատասխան:

բ) Թողնել ժառանգող էլիտա, որը հիմնված է ոչ թե ժառանգականության, այլ ընտրության սկզբունքի վրա, քանի որ միայն էլիտան գիտի կյանքի օրենքները և կարող է դատել, թե որքանով են մարդիկ համապատասխանում նորմերին: ունակություններն ու գիտելիքները այս օրենքների նկատմամբ: Դա նման է այգեպանի, որը մշակում է իր այգին և հոգ է տանում, որ մահից առաջ ունենա ժառանգորդ, փոխարինող, քանի որ միայն նա կարող է ասել, թե նրանցից ով է նրա հետ աշխատելը լավագույնն է նրա տեղը զբաղեցնելու և նրա աշխատանքը շարունակելու համար:

Ինչի՞ վրա պետք է հիմնված լինի էլիտան:

ա) Հոգու մաքրությունը:

բ) աշխատանքի և ստեղծագործելու կարողություն:

գ) Քաջություն:

դ) Դժվար կյանք և ազգի առջև ծառացած դժվարությունների դեմ մշտական պայքար,

ե) Աղքատություն, այն է՝ կարողություն կուտակելուց կամավոր հրաժարվելը:

զ) Հավատք Աստծո հանդեպ:

է) Սեր:

Ինձ հարցրել են, թե արդյոք մեր մինչ այժմ գործունեությունը նույնն է եղել, ինչ քրիստոնեական եկեղեցու գործունեությունը: Ես պատասխանում եմ. մենք մեծ տարբերություն ենք տեսնում մեր հետևած գծի և եկեղեցու գծի միջև: Քրիստոնեական եկեղեցի: Եկեղեցին մեզ վրա իշխում է վերևից: Այն հասնում է կատարելության և վեհության: Մենք չենք կարող իջեցնել այս հարթությունը՝ մեր գործողությունները բացատրելու համար:

Մենք՝ մեր գործողություններով, մեր բոլոր արարքներով ու մտքերով, ձգտում ենք դեպի այս գիծը՝ մեզ բարձրացնելով դեպի այն այնքան, որքան մեր մարմնական մեղքերի ծանրությունն ու մեր անկումը սկզբնական մեղքի պատճառով:

թույլ տալ: Մնում է տեսնել, թե որքանով կարող ենք բարձրանալ այս ուղղությամբ մեր աշխարհիկ ջանքերի միջոցով:

Անհատական, ԱԶԳԱՅԻՆ ՀԱՎԱՔԱԿԱՆՈ ԹՅՈ Ն, ԱԶԳ

«Մարդու իրավունքները» սահմանափակված չեն միայն այլ մարդկանց իրավունքներով, այլև այլ իրավունքներով: Կան երեք տարբեր միավորներ՝

1. Անհատը:
2. Ներկայիս ազգային հավաքականությունը, այսինքն՝ նույն ազգի բոլոր անհատների ամբողջությունը, որոնք տվյալ պահին ապրում են որևէ պետության մեջ:
3. Ազգը, այն պատմական էությունը, որի կյանքը ձգվում է դարերի ընթացքում, նրա արմատները խորը խրված են ժամանակի մշուշի մեջ և ունեն անսահման ապագա:

«Մարդու իրավունքների» վրա հիմնված ժողովրդավարության նոր մեծ սխալն այն է, որ այն ճանաչում և հետաքրքրություն է ցուցաբերում այս երեք էակներից միայն մեկի՝ անհատի նկատմամբ. անտեսում է երկրորդը կամ ծաղրում այն, և հերքում է երրորդը:

Նրանցից յուրաքանչյուրն ունի իր իրավունքներն ու պարտականությունները՝ ապրելու իրավունքը և մյուս երկուսի կյանքի իրավունքը չխախտելու պարտականությունը: Ժողովրդավարությունը հոգ է տանում միայն անհատի իրավունքների ապահովման մասին: Ահա թե ինչու ժողովրդավարության մեջ մենք ականատես ենք լինում սարսափելի ցնցման: Անհատը կարծում է, որ կարող է իր անսահմանափակ իրավունքներով ոտնձգություն կատարել ամբողջ կոլեկտիվի իրավունքների վրա, որոնք, նրա կարծիքով, կարող է ոտնահարել: և թալանել: Հետևաբար, ժողովրդավարության մեջ մարդ ականատես է լինում այս պատառոտող տեսարանին, այս անարխիային, որտեղ անհատը ոչինչ չի ճանաչում իր անձնական շահից դուրս:

Իր հերթին, ազգային կոլեկտիվությունը ցուցաբերում է մշտական միտում՝ զոհաբերելու ապագան՝ ազգի իրավունքները՝ իր ներկայի շահերի համար: Ահա թե ինչու մենք ականատես ենք լինում անողոք շահագործմանը և մեր անտառների, հանքերի, նավթի պաշարների օտարացում, մոռանալով, որ կան հարյուրավոր ռումինական սերունդներ, մեր երեխաների զավակներ, որոնք գալու են մեզանից հետո, ովքեր նույնպես ակնկալում են ապրել և շարունակել իրենց կյանքը:

մեր ազգը: Այս խռովությունը, ժողովրդավարության կողմից առաջացած հարաբերությունների այս խզումը կազմում է իսկական անարխիա, բնական կարգի խախտում և այսօրվա հասարակության մեջ տիրող անկարգության հիմնական պատճառներից մեկն է:

Ներդաշնակությունը կարող է վերականգնվել միայն բնական կարգի վերականգնմամբ: Անհատը պետք է ենթարկվի գերակա էությանը, ազգային կոլեկտիվությանը, որն էլ իր հերթին պետք է ենթարկվի ազգին: «Մարդու իրավունքները» այլևս անսահմանափակ չեն, այլ սահմանափակվում են ազգային կոլեկտիվության իրավունքներով, որոնք էլ իրենց հերթին սահմանափակվում են ազգի իրավունքներով:

Վերջապես, թվում է, թե ժողովրդավարության մեջ առնվազն այդքան շատ իրավունքներ վայելող անհատը հրաշալի է ապրում: Բայց իրականում, և սա ժողովրդավարության ամենամեծ ողբերգությունն է, անհատը իրավունք չունի, քանի որ որտե՞ղ է մեր երկրում հավաքների ազատությունը, գրելու ազատությունը, խղճի ազատությունը: Անհատը ապրում է ահաբեկչության, պաշարման, գրաքննության պայմաններում. հազարավոր մարդիկ...

ձերբակալվել են, ոմանք սպանվել են իրենց հավատքի համար, ինչպես ամենաբռնակալ առաջնորդների օրոք: Որտե՞ղ է «ինքնիշխան բազմության իրավունքը» որոշել իր ճակատագիրը, երբ հավաքներն արգելված են, և երբ հազարավոր մարդկանց թույլ չեն տալիս քվեարկել, նրանց վատ են վերաբերվում, սպառնում են մահվանով, սպանում են: Դուք կասեք. «Այո, բայց այս մարդիկ ուզում են փոխել Սահմանադրությունը, սահմանափակել մեր ազատությունները, գահակալել կառավարման մեկ այլ ձև»:

Ես հարցնում եմ. «Կարո՞ղ է ժողովրդավարությունը պնդել, որ ժողովուրդը ազատ չէ որոշելու իր ճակատագիրը, փոխելու իր Սահմանադրությունը, կառավարման ձևը, ինչպես ցանկանում է, ապրելու ավելի մեծ կամ պակաս ազատություններով՝ ըստ իր ընտրության»:

Սա վերջնական ողբերգությունն է:

Իրականում մարդը ժողովրդավարության մեջ իրավունքներ չունի: Նա դրանք չի կորցրել ո՛չ ազգային կոլեկտիվի, ո՛չ էլ ազգի օգտին, այլ՝ բանկիրների և ընտրական գործակալների քաղաքական-ֆինանսական կաստայի օգտին: Վերջապես, անհատին ուղղված վերջին բարեգործությունը: Մասոնական ժողովրդավարությունը աննախադեպ դավաճանության միջոցով քողարկվում է որպես այս երկրի վրա խաղաղության առաքյալ՝ միևնույն ժամանակ հայտարարելով պատերազմ մարդու և Աստծո միջև:

Մարդկանց միջև խաղաղություն և Աստծո դեմ պատերազմ:

Խաբեությունը մեր Փրկչի՝ «Խաղաղություն» խոսքերն օգտագործելն է:

մարդկանց մեջ»՝ վերածվելու «Խաղաղության» առաքյալի՝ միաժամանակ դատապարտելով Նրան և ներկայացնելով որպես մարդկության թշնամի: Եվ ավելին, այս դավաճանությունը կայանում է նաև նրանում, որ նրանք ձևացնում են, թե ցանկանում են փրկել մարդկանց կյանքը, մինչդեռ իրականում տանում են նրանց մահվան. ձևացնելով, թե փրկում են նրանց կյանքը պատերազմից, դատապարտում են նրանց՝ դիվային կերպով՝ հավերժական դատապարտության:

Ազգը

Երբ մենք ասում ենք ռումինական ազգ, նկատի ունենք ոչ միայն նույն տարածքում ապրող, նույն անցյալն ու նույն ապագան կիսող, նույն հագուստը կրող բոլոր ռումինացիներին, այլև բոլոր ռումինացիներին՝ ողջերին ու մահացածներին, ովքեր ապրել են այս հողի վրա պատմության սկզբից և կշարունակեն ապրել այստեղ նաև ապագայում:

Ազգը ներառում է.

1. Բոլոր կենդանի ռումինացիները:
2. Մեր բոլոր մեռյալների հոգիները և մեր նախնիների գերեզմանները:
3. Բոլոր նրանք, ովքեր կծնվեն որպես ռումինացիներ: Ժողովուրդը գիտակցում է իրեն, երբ գիտակցում է այս ամբողջությունը, այլ ոչ թե միայն իր սեփական նպատակները:

Ազգը տիրապետում է.

1. Ֆիզիկական, կենսաբանական ժառանգություն՝ նրա մարմինն ու արյունը:
2. Նյութական ժառանգություն՝ իր երկրի հողը և նրա հարստությունները:
3. Հոգևոր ժառանգություն, որը պարունակում է.

ա) Աստծո, աշխարհի և կյանքի մասին նրա պատկերացումը: Այս պատկերացումը կազմում է տիրույթ, հոգևոր սեփականություն: Այս տիրույթի սահմանները որոշվում են այն հորիզոններով, որոնց վրա տարածվում է նրա պատկերացման պայծառությունը: հասնում է: Գոյություն ունի ազգային ոգու երկիր, նրա տեսիլքների երկիր, որը ձեռք է բերվել հայտնությամբ կամ սեփական ջանքերով:

բ) Նրա պատիվը, որը փայլում է այնքանով, որքանով ազգը իր պատմության ընթացքում համապատասխանել է Աստծո, աշխարհի և կյանքի մասին իր պատկերացումներից բխող նորմերին:

գ) Նրա մշակույթը, նրա գոյության արդյունքը, որը արվեստի և մտքի ոլորտում իր սեփական ջանքերի արդյունք է: Այս մշակույթը միջազգային չէ, այն ազգային հանճարի, արյան արտահայտությունն է:

Մշակույթը միջազգային է այնքանով, որքանով կարող է հասնել իր լուսարձակումը, բայց ծագումով ազգային է: Ինչ-որ մեկը գեղեցիկ համեմատություն արեց. և՛ հացը, և՛ ցորենը կարող են միջազգային լինել որպես սպառման ապրանքներ, բայց նրանք ամենուրեք կրում են այն երկրի կնիքը, որի վրա աճել են: Այս երեք ժառանգություններից յուրաքանչյուրն ունի իր կարևորությունը: Ժողովուրդը պետք է պաշտպանի երեքն էլ: Ամենակարևորը, սակայն, նրա հոգևոր արժեքներն են: ժառանգություն, քանզի միայն այն է կրում հավերժության կնիքը, միայն այն է գոյատևում դարերի ընթացքում:

Հին հույներին հիշվում են ոչ թե իրենց մարմնակազմության շնորհիվ. դրանից ոչինչ չի մնացել, բացի մոխրից, և նրանց նյութական հարստությունից, եթե նրանք ունենային էլ, բայց իրենց մշակույթի շնորհիվ:

Ժողովուրդը հավերժության մեջ ապրում է իր աշխարհայացքի, պատվի իր ընկալման և իր մշակույթի միջոցով: Ահա թե ինչու ազգի առաջնորդները պետք է դատեն և գործեն ոչ միայն ժողովրդի ֆիզիկական կամ նյութական շահերից ելնելով, այլև հաշվի առնելով նրա պատմական պատիվը, նրա հավերժական շահերը: Այլ կերպ ասած՝ ոչ թե հաց, այլ պատիվ՝ ցանկացած գնով:

ԱԶԳԻ ՎԵՐՋՆԱԿԱՆ ՆՊԱՏԱԿԸ

Կյանք է՞ դա:

Եթե դա կյանք է, ապա այն միջոցները, որոնք մարդիկ օգտագործում են կյանքը ապահովելու համար, չեն նյութ; նույնիսկ ամենավատը լավն է:

Հետևաբար, պետք է հարց բարձրացնել: Որո՞նք են այն սկզբունքները, որոնք առաջնորդում են ազգերին այլ ազգերի հետ իրենց հարաբերություններում: Արդյո՞ք նրանք պետք է առաջնորդվեն կենդանական բնազդով՝ իրենց մեջ եղած վագրով, ինչպես ձկներն են իրենց պահում ծովում, թե՞ անտառում գտնվող գազանները:

Վերջնական նպատակը կյանքը չէ, այլ հարությունը: Ժողովուրդների հարությունը՝ Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի անունով: Ստեղծագործությունը, մշակույթը միայն միջոց են, այլ ոչ թե նպատակ, ինչպես կարծում էին, հասնելու համար: այս հարությունը: Դա Աստծո կողմից մեր ժողովրդի մեջ տնկված տաղանդի պտուղն է, որի համար մենք պետք է հաշիվ տանք: Կգա մի ժամանակ, երբ երկրի բոլոր ժողովուրդները կհարություն առնեն՝ իրենց բոլոր մահացածներով հանդերձ:

և նրանց բոլոր թագավորներն ու կայսրերը, որոնցից յուրաքանչյուրն ունի իր տեղը Աստծո գահի առջև: Այս վերջին պահը՝ «մեռելներից հարությունը», ամենաազնիվ և ամենավեհ պահն է, որին կարող է մոտենալ մի ժողովուրդ:

Ազգը, հետևաբար, մի էակ է, որը շարունակում է իր գոյությունը նույնիսկ այս երկրից այն կողմ: Ժողովուրդները իրականություն են նույնիսկ դժոխքում, ոչ միայն այս աշխարհում:

Սուրբ Հովհաննեսը, պատմելով երկրից այն կողմ տեսածի մասին, ասում է.

«Եվ քաղաքը ո՛չ արևի, ո՛չ էլ լուսնի կարիք ունի, որ լուսավորի այն, որովհետև Աստծո փառքը լուսավորել է այն, և Գառը նրա ճրագն է: Եվ ազգերը կքայլեն նրա լույսով, և երկրի թագավորները իրենց փառքն ու պատիվը կբերեն դրա մեջ»:[1]

Եվ կրկին. «Ո՞վ չի վախենա Քեզանից, Տե՛ր, և չի մեծարելու Քո անունը: Որովհետև Դու միայն սուրբ ես, որովհետև բոլոր ազգերը կգան և կերկրպագեն Քո առջև, որովհետև Քո դատաստանները հայտնի դարձան»[2]:

Մեզ՝ ռումինացիներիս, մեր ժողովրդին, ինչպես աշխարհի ցանկացած այլ ժողովրդի, Աստված տվել է առաքելություն, պատմական ճակատագիր: Առաջին օրենքը, որին մարդը պետք է հետևի, այս ճակատագրի ճանապարհով գնալն է, իրեն վստահված առաքելությունը կատարելը: Մեր ժողովուրդը երբեք զենքը չի վայր դրել կամ իր առաքելությունը չի լքել, անկախ նրանից, թե որքան դժվար կամ երկար է եղել նրա Գողգոթայի ճանապարհը: Նույնիսկ հիմա մեր առջև լեռների պես խոչընդոտներ են հայտնվում: Հետաքրքիր է, մի՞թե մենք կլինենք այն թույլ և վախկոտ սերունդը, որը սպառնալիքների ճնշման տակ մեր ձեռքերից կթողնի ռումինական ճակատագրի գիծը և կհրաժարվի այս աշխարհի ժողովուրդ լինելու մեր առաքելությունից:

ՄՈՆԱՐԽԻԱ ԵՎ ՄՈՆԱՐԽԻԱՅԻ ՕՐԵՆՔԸ

---

[1] (Ապոկալիպսիս, 21, 23-24):

[2] (Ապոկալիպսիս 15,4):

Ժողովուրդների գլխին, էլիտայից վեր, գտնվում է միապետությունը:

Ես մերժում եմ հանրապետությունը:

Մարդ հանդիպել է մի քանի միապետների, որոնք լավն էին, ոմանք շատ լավը, մյուսները թույլ կամ վատը: Ոմանք մինչև կյանքի վերջ վայելել են իրենց ժողովրդի պատիվն ու սերը, մյուսները գլխատվել են: Հետևաբար, Ոչ բոլոր միապետներն էին լավը: Սակայն միապետությունն ինքնին միշտ լավն է եղել: Չպետք է շփոթել մարդուն ինստիտուտի հետ և սխալ եզրակացություններ անել:

Կարող են լինել վատ քահանաներ, բայց կարո՞ղ ենք մենք, այս պատճառով, եզրակացնել, որ որ Եկեղեցին պետք է վերացվի, իսկ Աստված քարկոծվի՞ մինչև մահ:

Անշուշտ, կան թույլ և վատ միապետներ, բայց մենք չենք կարող հրաժարվել միապետությունից դրա պատճառով: Գյուղատնտեսության մեջ երբեմն լավ տարին հաջորդում է վատ տարվան, կամ մեկ լավ և երկու վատ տարվա: Այնուամենայնիվ, աշխարհում ոչ մեկի մտքով չի անցել թողնել գյուղատնտեսությունը:

Մի՞թե միապետը անում է այն, ինչ ուզում է՝ լինի նա մեծ թե փոքր, լավ թե վատ:

Միապետը չի անում այն, ինչ ուզում է: Նա փոքր է, երբ անում է այն, ինչ ուզում է, և մեծ, երբ անում է այն, ինչ պետք է: Յուրաքանչյուրին Աստված ազգ է գծել ճակատագրի գիծ: Միապետը մեծ է և բարի, երբ մնում է այդ գծի վրա. նա փոքր է կամ վատ, այնքանով, որքանով շեղվում է ճակատագրի այս գծից կամ հակադրվում դրան: Սա, ուրեմն, միապետության օրենքն է: Կան նաև այլ գծեր, որոնք կարող են գայթակղել միապետին՝ անձնական շահերի կամ մարդկանց կամ խմբի դասի, օտար շահերի գիծը (ներքին կամ արտաքին):

Նա պետք է խուսափի այս բոլոր գծերից և հետևի իր ժողովրդի գծերին: Ստեֆան Մեծը փայլել է պատմության մեջ 500 տարի, և ռումինացիները հիշում են նրան, քանի որ նա կատարելապես նույնացել է իր ժողովրդի ճակատագրի հետ: Ֆերդինանդ թագավորը, չնայած արտաքին շահերի և ազդեցությունների ճնշմանը, իրեն դրել է ազգի ճակատագրի գծի վրա. նա տառապել է նրա հետ, զոհաբերել է նրա հետ կողք կողքի և հաղթել նրա հետ: Հենց դրա շնորհիվ է նա մեծ և անմահ:

Տուտովայի ճակատամարտը,
1932թ. ապրիլի 17

Նեամտում ընտրություններից անցել էր ընդամենը չորս ամիս, և երիտասարդ լեգեոներական բանակը նոր մարտի մեջ էր մտել: 1932 թվականի հունվարի սկզբին Տուտովայում կոնգրեսականի տեղը թափուր էր հայտարարվել: [Նշում. Տուտովայի շրջան՝ Բարլադը որպես շրջանային կենտրոն]:

Ես կշռադատել էի իրավիճակը: Նախորդ ընդհանուր ընտրություններում մենք այնտեղ ստացանք ընդամենը 500 ձայն: Շրջանը թույլ էր, բայց այն շրջապատված էր Կովուրլուի, Կահուլի և Տեկուչիի ավելի ուժեղ շրջաններով, որպեսզի մենք հեշտությամբ կարողանայինք լեգեոնականներ ներգրավել:

Ինձ թվում էր, որ մենք հնարավոր է հաղթենք, մտածում էի այն ազդեցության մասին, որը կունենար նոր հաղթանակի արձագանքը: Երիտասարդ սերնդի երկու անընդմեջ հաղթանակները բոլոր քաղաքական կուսակցությունների դեմ զգալիորեն կբարձրացնեին նրա հեղինակությունը երկրի աչքում: Ես որոշեցի, որ հայրս պետք է առաջադրվի, քանի որ նա ինձ համար ամենաանհրաժեշտն էր շարժման մեջ՝ թե՛ խորհրդարանում, թե՛ դրանից դուրս՝ կազմակերպչական և քարոզչական նպատակներով: Ընտրությունները նշանակվել էին մարտի 17-ին: Հունվարի 9-ին ես մանիֆեստ ուղարկեցի ամբողջ շրջան: Հայրս առաջին ընտրական թիմով ժամանեց հունվարի 10-ին: Այնուհետև եկան Յասիի, Տեկուչիի, Բերեստիի և Կահուլի թիմերը:

Առաջին երեք շաբաթների ընթացքում փոքր լեգեոնական ուժերի արագությունն ու քաջությունը մեր օգտին համակրանքի հոսք էին առաջացրել ամբողջ շրջանում: Վատ ձմռանը՝ առատ ձյունով և ցուրտ եղանակով, քաղաքական կուսակցությունները չէին կարող դուրս գալ: Նրանք սպասում էին ավելի լավ եղանակի: Սակայն այս ընթացքում բլուրների վրայով, գոտկատեղից մինչև ձյուն, ձնաբքի միջով լեգեոնականները ճանապարհորդում էին գյուղից գյուղ:

Փետրվարի սկզբին թշնամու դեմ պայքարն ավելի դժվարացավ: Լիբերալների, ազգային-գյուղացիների, լուպիստների [Նշում. Դոկտոր Լուպուի կուսակցության անդամներ] և կուզիստների կոալիցիան մեզ դեմ առ դեմ կանգնեցրեց:

մի կատաղություն, որին մենք երբեք չէինք հանդիպել: Կառավարությունը դիմեց իսկապես ահաբեկչական միջոցների, իսկ հրեական մամուլը բուռն կերպով հարձակվեց մեզ վրա:

Ես զգացի նոր համալրման կարիք, ուստի Յաշիից ուղարկեցի վերջին պահեստայիններին՝ Տոտուի գլխավորությամբ: Ես ուրիշներ չունեի, բացի Բուխարեստից, և դրանք չէին կարող ապահովվել միջոցների պակասի պատճառով: Այսպիսով, ես ժողով հրավիրեցի: լեգեոներների հանդիպումը և առաջարկեց հերոսական քայլ՝ որ նրանք ոտքով սկսեն Բուխարեստից մինչև Բարիադ, որը մոտ 200 մղոն հեռավորություն ունի, բացատրելով նրանց, որ այս երթը ավելի շատ բան կնշանակեր նրանց համար մեր հաղթանակը 100,000 մանիֆեստից ավելի մեծ էր: Միայն դա կարող էր հանդիսանալ լեգեոնականների կողմից Տուտովայի ռումինացիներին ուղղված մեծ հերոսական ճառ:

Լեգեոնականները ոգևորությամբ ընդունեցին իմ առաջարկը: Մեկ շաբաթ անց մոտ 25 հոգուց բաղկացած մի խումբ՝ Ստելեսկուի, Կարատանասեի և Դորու Բելիմաչեի գլխավորությամբ, ոտքով Բուխարեստից մեկնեց Տուտովա: Փոթորկալից եղանակի միջով տասնօրյա երթից հետո նրանք հասան Բարիադ, որտեղ նրանց ջերմորեն դիմավորեց ողջ բնակչությունը: Սակայն հալածանքները սրվել էին մինչև նյարդերը կոտրող լարվածություն: Պարոն... ներքին գործերի նախարար Արգետոյանուն ժանդարմերիա գնդապետ Իգնատին ուղարկեց մեծ ուժերով և հրաման տվեց լեգեոներներին Տուտովայի շրջանից դուրս բերել պատգարակներով: Փոքր խմբերի համար անհնար էր առաջ շարժվել: Այսպիսով, ես կազմեցի երկու ուժեղ խմբեր Վիկտոր Սիլագիի և Ստելեսկուի հրամանատարությամբ, որոնք, միմյանց աջակցելով, պետք է առաջ շարժվեին Պուեստի-Դրագոմիրեշտի գծով՝ աջակցելով հորս: Ես մեկ այլ փոքր խումբ ուղարկեցի Բականիի ուղղությամբ: Այս երկուսը միակ չուսումնասիրված ճանապարհներն էին: Դրանք կազմում էին շրջանի հյուսիս-արևելյան կեսը:

Մյուս կեսը՝ հարավը, բավարար չափով մշակվել էր հայրս, շրջանի ղեկավար պարոն Դ. Պոպեսկուի, Վիկտոր Սիլագիի, Թեոդոր Տիլեայի և Իոն Անտոնիուի կողմից՝ առաջին թիմերի հետ միասին:

Հյուսիսում գտնվող երկու թիմերը առաջ շարժվեցին գրեթե 30 մղոն՝ պայքարելով դաժան ցրտի դեմ և վերջում ունենալով մի քանի վիրավոր, այդ թվում՝ Տոկուին: Շրջանի հյուսիսային մասում նրանց հանդիպեցին խոշոր... ժանդարմների ջոկատներ: Խմբերը բարիկադավորվեցին լքված տան ձեղնահարկում, որտեղ դիմադրեցին 48 ժամ առանց ջեռուցման, սննդի կամ ջրի: Վերջիվերջո նրանք կարողացան նահանջել:

դժվարին գիշերային երթի միջոցով, որն իրականացվեց իսկապես հերոսական պայմաններում, միայն Վիկտոր Սիլագիի համառ համառության շնորհիվ՝ հյուծված, քաղցած և սառած լեգեոներներին խրախուսելու հարցում:

վերջին հնարավոր դիմադրությունը:

Այս որբ երեխան՝ Կարեի Մարիից ռումինացի քահանա Սիլագիի որդին, որը 1918 թվականին ողբերգական պայմաններում սպանվել էր հունգարացիների կողմից, կռվել է քաջությամբ:

Վերջապես, այս խմբերը շրջապատվեցին գերազանց ուժերով, գերի ընկան և բերվեցին Բարիադ: Հայրս ձերբակալվեց և փակվեց գնդային բանտում:

Երրորդ թիմը լիովին ջախջախվեց Բաքանիի ճակատամարտում: Այնտեղ, երեկոյան գյուղ մտնելուց առաջ, մի հովտում, նրանց վրա հարձակվեց ժանդարմների մեծ ջոկատը: Խմբի առաջնորդը՝ լեգեոներ Լասկար Պոպեսկուն, գլխին հրացանով հարված ստանալով, առաջինն էր, որ անգիտակից ընկավ արյան լճակի մեջ: Մյուս լեգեոներները հրաժարվեցին նահանջել: Նրանք հակագրոհի անցան մերկ կրծքերով, ձեռքերում ոչինչ չունենալով՝ փորձելով մտնել գյուղ:

Մեկը մյուսի հետևից բոլորը անգիտակից վիճակում ընկան: Վերջինը կանգնած էր և միայնակ հարձակվեց: Հարվածների տակ նա ծնկի իջավ, վեր կացավ, կրկին հարձակվեց: Նա ընկավ իր ընկերների մոտ: Ամբողջ թիմը անգիտակից վիճակում ընկած էր արյան լճակի մեջ: Այնտեղից ժանդարմները նրանց քարշ տվեցին ձյան միջով՝ մեկ մղոնից ավելի ճանապարհ անցնելով մինչև գյուղում գտնվող ժանդարմների դիրքը: Այդ գիշերվա ժամը 1-ին մի հեծյալ Բարիադին լուր բերեց Բականիում տեղի ունեցածի մասին: Յասիից եկած թիմը, որը գլխավորում էր Տոտուն, որը կեսգիշերին ժամանեց Բարլադ, անմիջապես ոտքով մեկնեց վիրավոր ընկերներին օգնելու: Առավոտյան ժամը 3:30-ից մինչև 5-ը տեղի ունեցած մարտից հետո, որի ընթացքում ժանդարմները կրակեցին իրենց բոլոր զենքերի վրա, լեգեոներները գրավեցին ժանդարմների դիրքը՝ ներսում գտնելով Բականիի ճակատամարտում զոհված իրենց ընկերներին, որոնք դեռևս անգիտակից վիճակում էին և ընկած գետնին: Նրանք նրանց տարան Բարլադի հիվանդանոց:

Բայց ամեն ինչ այստեղ չավարտվեց: Հրեաները հսկայական մամուլի արշավ սկսեցին՝ մեզ վրա հարձակվելով զզվելի ցինիզմով և անարդարությամբ: Մեր ուղղությամբ հասավ ստերի, վիրավորանքների, զրպարտությունների մի ալիք: Բոլոր քաղաքական խմբավորումները միավորվեցին՝ մեզ մարտի դաշտից դուրս մղելու համար:

ԵՐԿՐՈՐԴ ԼՈ ԾԱՐՈ ՄԸ
ԳԱՐԴԻ 1932 ԹՎԱԿԱՆԻ ՄԱՐՏ

Ժանդարմների կողմից հարվածվելով, հրեական մամուլի կողմից հարձակման ենթարկվելով՝ մենք բախվեցինք Գվարդիայի նոր լուծարման՝ պարզ նախարարական որոշմամբ: Չնայած մենք գտնվում էինք կատարյալ օրինականության շրջանակներում, Յորգա-Արգետոյանուի կառավարությունը, օրենքներին և Սահմանադրությանը հակառակ, կամայականորեն լուծարեց Գվարդիան: Մեր շտաբները ամբողջ երկրում կրկին գրավվեցին և փակվեցին, Յասիի տպարանը փակվեց: Մամուլում հարձակման ենթարկվելով՝ մենք հայտնվեցինք անհնարին իրավիճակում, քանի որ չկարողացանք պաշտպանվել, քանի որ մեր բոլոր հրատարակությունները կասեցվել էին: Խորհրդարանում ես փորձեցի խոսել, բայց ինձ խանգարեց մեծամասնության աղմուկը, որը թույլ չտվեց ինձ պաշտպանվել:

Սակայն Տուտովայում թեկնածությունն անհնար էր կանգնեցնել: Բուխարեստի թիմը հեռացվեց մարզից: Նույնը արեցին նաև մյուսները՝ մեկը մյուսի հետևից: Մեր Յաշիի մոտ 30 հոգանոց թիմը՝ Տոտուի գլխավորությամբ: հրամանատարությունը, երբ այն տարվում էր կայարան նույն տարհանման գործողության համար, ճեղքեց պարիսպները և գրավեց սպասասրահը, որտեղ, պատնեշված, այն դիմադրեց 24 ժամ, մինչև որ գազից դուրս մղվեց: Վերջում այն բեռնվեց գնացքի մեջ և դուրս բերվեց շրջանից: Քաղաքում մնացին միայն Իբրահիլեանուն, Նուտու Էսանուն և հայրս, որը ձերբակալվել էր: Հետապնդումները հետագայում տեղափոխվեցին գյուղերում: Գյուղացիներին, դպրոցի ուսուցիչներին և քահանաներին ձերբակալեցին և ծեծի ենթարկեցին, նրանց տները թալանեցին: Ընտրությունները հետաձգվեցին մեկ ամսով՝ մինչև ապրիլի 17-ը:

Հայրս ազատ արձակվեց: Այնուհետև քաղաք եկան տարեց լեգեոնականները՝ Հրիստաչե Սողոմոնը, գնդապետ Կամբուրեանուն, Վենտոնիկը, Իֆրիմը, հայր Իսիհիեն, Պեչելի, Պոտոլեա և այլն: Ես նրանց բաշխեցի տարբեր հատվածների: Յուրաքանչյուրը գիշերվա քողի տակ մտավ իր դիրքը: Հարևան շրջաններից մեր թիմերը կրկին մի քանի կետերից մտան Տուտովա: Ղ. Կոստեայի թիմը հատեց Բարլադը:

գետը, ջուրը մինչև կոկորդը, քանի որ բոլոր ճանապարհները պարեկվում էին. նրանք ընտրատեղամաս հասան կաթիլ-կաթիլ թրջված:

Ապրիլի 17-ին առավոտյան սկսվեց քվեարկությունը, որը շարունակվեց մինչև գիշեր: Ապրիլի 18-ին, ժամը 5-ին, հայտարարվեց լեգեոնականների հաղթանակը՝ 5600 ձայն, լիբերալներ՝ 5200, ազգային-գյուղացիներ՝
4000; մյուս խմբերը՝ 2000-ից պակաս; կուզիստներ՝ 500 ձայն:

Այս երկրորդ լեգեոնական հաղթանակը, բոլոր ռումինացի քաղաքական գործիչների կոալիցիայի դեմ, նվաճվեց լեգեոնականների անվախության և երկաթե կամքի, նրանց հերոսության և արյան շնորհիվ, մարտահրավեր նետելով...
խոչընդոտները, վիրավորանքները, հարվածներն ու հալածանքները աննկարագրելի ոգևորություն էին առաջացրել ամբողջ երկրում:

ՆՈՐ ՀԱՄԱՅՆՔԱՅԻՆ ԸՆՏՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

1932 թվականի հուլիս

Հայրս վավերացվեց խորհրդարանական նստաշրջանի վերջին օրը:
Բայց մեր հանգիստը տևեց ընդամենը մեկ շաբաթ, քանի որ Iորգաների կառավարությունը ընկել էր: Ձևավորվեց Ազգային-գյուղացիական կառավարություն, որի գլխավորությամբ...
Պարոն Վայդա:

Ֆիզիկապես և ֆինանսապես հյուծված՝ մենք նոր մարտի մեջ մտանք: Դա 1932 թվականի հունիսն էր: 1929 թվականի դեկտեմբերի 15-ից ի վեր մենք անընդհատ պայքարի մեջ էինք.
1929 թվականի դեկտեմբերից մինչև 1930 թվականի ապրիլը,
արշավներ Կովուրլուիում, Կահուլում, Տուրդայում, Տեկուչիում; 1930 թվականի ամառը, նախապատրաստումը, ապա երթի արգելումը Բեսարաբիայում, որին հաջորդեց իմ բանտարկությունը մինչև այդ աշունը; հոկտեմբերին և նոյեմբերին մենք Մարամուրեշում էինք՝ այդ ձմռանը կրկին բանտարկված; 1931 թվականի գարնանը՝ ընդհանուր ընտրություններին նախորդող մարտեր; 1931 թվականի ամռանը՝ ընտրություններ Նեամտում; 1932 թվականի ձմեռը՝ ընտրություններ Տուտովայում; և հիմա մենք կրկին պատրաստվում էինք ընդհանուր ընտրություններին: Այս բոլոր մարտերին չնայած, մենք շարունակեցինք կազմակերպչական աշխատանքը երկրի մնացած մասում: Նախորդ տարի մենք ընտրական ցուցակներում ընդգրկվեցինք 17 շրջաններում, այս տարի՝ 36-ում: Բոլորը

Քաղաքական կուսակցությունները նույն վեճերի մեջ էին մտնում՝ լի խարդավանքներով, իրենց թեկնածուների անվանակարգման համար: Սա տևեց ամբողջ շաբաթ: Բայց ես, միայնակ, մեկ գիշերվա ընթացքում հաստատեցի մեր բոլոր թեկնածուների ցուցակները 36 շրջաններում: Լեգեոնականներից ոչ ոք չի վիճում ցուցակում իր տեղի համար. եթե որևէ բան լինի, նա խնդրում է, որ իրեն դնեն վերջին տեղում:

Մեզ համար դժվար խնդիրը ֆինանսական հարցերն են: Շրջանների մեծ մասը կարողացել է իր ծախսերը հոգալ լեգեոնականների նվիրատվությունների հաշվին: Մյուսները՝ ոչ: Ինձ 50,000 լեյ էր պետք միայն ընտրական հարկերը մարելու համար: Մինչև վերջին օրը ես մոլորված քայլում էի: Փորձեցի մեկը, փորձեցի մյուսը: Ոչինչ:

Ես գնացի «Կալենդարուլ»-ի («Օրացույց») տնօրեն պարոն Նիչիֆոր Կրայնիչի մոտ՝ հույս ունենալով, որ նա գուցե փող ունենա, բայց ապարդյուն:

Իր հինգ ամիս հրատարակվող օրագրով նա աջակցում էր մեր պայքարին՝ քայլ առ քայլ հետևելով մեր լեգեոներական թիմերի քաջությանը, սակայն նա չէր կարող մեզ ֆինանսապես օգնել:

Վերջապես, ես փոխառություն վերցրի Պիհուից և Կարանիկայից, որոնք, վազելով բոլոր մակեդոնացիների մոտ, գտան անհրաժեշտ գումարը: Մի քանի կոմսություններ աջակցվում էին Ֆոկշանի կոմսության և Իլրիստոկ Սողոմոնի կողմից:

Արշավը սկսվեց: Մեր շարքերին նոր հալածանքներ հասան:

Լայն ճակատի վրա տարածված լինելով՝ մեր նոսր շարքերը ամենուրեք ենթարկվեցին դաժան հարձակման: Լեգեոնարներ Սավինը և Պոպեսկուն վիրավորվեցին Տիգինայում: Բարլադում տասնյակ ուսուցիչներ և քահանաներ քարշ տվեցին նկուղներ և վատ վերաբերվեցին պարոն Ջորջեսկու-Բարլադի հրամանով: Վասլուիում մեր փոքր խմբերը վիրավորվեցին: Նույնը արվեց Պոդուլ-Իլոայիում և ամբողջ Յասի շրջանում: Ֆոկշանիում տարեց Հրիստոչեն... Սողոմոնը, ինժեներ Բլանարուն և տասը այլ անձինք հարձակվեցին Վուլտուրուլ գյուղում գտնվող Ազգային-Գյուղացիների զինված խմբավորումների կողմից՝ դատախազ Նեագուի հրամանով: Լեգեոնականները վիրավորվելով ընկան գետնին: մահակներ ու դանակներ: Միայն մեկը մնաց ոտքի վրա՝ ինչպես լեռ՝ Հրիստաչե Սողոմոնը, որին մինչ այդ ոչ ոք չէր համարձակվում դիպչել: Նա կատաղի պաշտպանվեց, բայց վերջում ընկավ ճանապարհի կեսին՝ հարվածներից ջախջախված: Այնտեղ՝ գետնին, նրա գլխին մահակով հարվածեցին այս գազանները, որոնք միշտ հարց էին բարձրացնում՝ ինչպես այն ժամանակ, այնպես էլ հիմա՝ օրինականության, քաղաքակիրթ մեթոդների, ազատության և այլնի մասին: Գվարդիան ստացավ 70,000 ձայն, նախորդ տարվա կրկնակի ավելի: Կահուլի, Նեամտի, Կովուրլուի կոմսությունները և Տուտովան, որտեղ հայրս էր առաջադրվել, ամենաուժեղն էր: Այնուհետև հաջորդեցին Կամպուլ-Լունգը՝ Մոտայով, ապա՝ Տուրդան, Ֆոկսանին, Իսմայիլը, Տիգինան: Մենք շահեցինք հինգ տեղ, և հիմա պետք է ընտրություն կատարենք դրանք լրացնելու համար: Ես մնացի Կահուլում, որպեսզի Նուտու Էսանուն մտնի խորհրդարան: Ես որոշեցի, որ հայրս պետք է մնա Բարլադում, որպեսզի 25-ամյա ուսանող Ստելեսկուին թույլ տա մտնել խորհրդարան: Այդպիսով ես ուզում էի երկրի երիտասարդությանը քաջալերանք և... խթան: Սակայն այս երիտասարդին ցուցաբերած վստահությունն ու սերը ինձ չվերադարձան: [Նշում. Հեղինակն այստեղ հղում է կատարում Ստելեսկուի իր լեգեոնական ընկերների ապագա դավաճանությունը:]

Խորհրդարանում

ԵՐԿՐՈՐԴ ԱՆԳԱՄ

Խորհրդարանում գտնվելու ողջ ընթացքում ես պայքարել եմ կառավարության և նրա միջոցառումների դեմ, որոնք ես համարում էի ռումինացի ժողովրդի բարեկեցությանը հակասող, ինչպես իրականում ես պայքարել էի նաև բոլոր նախորդների դեմ: վարչակազմեր, որոնք հերթով էին կառավարում պետությունը: Երկիրը ոչինչ չուներ ակնկալելու այս բոլոր կառավարություններից: Այնտեղ մեր ժողովրդի ապագայի համար որևէ ողջախոհություն չէր կերտվում: Բոլորը միջոցառումներն ու օրենքները ընդամենը որոշ մեղմացուցիչ միջոցներ էին, որոնք օրեցօր երկարացնում էին մեր երկրի դառը և տխուր գոյությունը:

Երբ Գրիվիտայում ռումինացի աշխատողներին գնդակահարում էին Ներքին գործերի նախարարության հրամանով, մինչև սրտիս խորքը սրտխառնոց զգալով Ազգային-գյուղացիական կուսակցության կոմունիստամետների վերաբերմունքից, որոնք ծափահարում էին կառավարության քայլը, ես ամբիոնը վերցրի և իմ պարտքը համարեցի ասել հետևյալը. «Վատ է, որ դժբախտ աշխատողները դուրս եկան փողոց, բայց ավելի վատ կլիներ, եթե նրանք և մեր ժողովուրդը, բախվելով երկնքին կանչող անարդարությանը, դուրս չգային, այլ հնազանդորեն գլուխը կախեին լծի տակ՝ երկիրը թողնելով որոշ շահագործող քաղաքական գործիչների ձեռքում»: [Նշում. Հեղինակն այստեղ խոսում է աշխատողների գործադուլի մասին...]

Գրիվիտա Ռաֆիվեյի գործարանը Բուխարեստում 1933 թվականի փետրվարի 4-ին Ազգային-գյուղացիական վարչակազմի ներքո:

Այստեղ մեջբերում եմ այս նիստի պաշտոնական արձանագրությունից.

«Պարոն Կոռնելիու Զելեա Կոդրեանու... Պարոն նախագահ, գործընկերներ կոնգրեսականներ: Այն խմբի անունից, որին ես պատկանում եմ, պահանջում եմ, որ իրավասու մարմինների կողմից սովորաբար անցկացվող հետաքննությունից բացի, անցկացվի ևս մեկ խորհրդարանական հետաքննություն, որը կկազմվի այս խորհրդարանի տարբեր քաղաքական խմբերի ներկայացուցիչներից: Ես պահանջում եմ սա, քանի որ կասկածում եմ պարոն Ներքին գործերի նախարարի հայտարարության ճշմարտացիությանը. կասկածում եմ դրանում շատ լավ պատճառով: Հունվարի 24-ին, երբ ռումինացի ուսանողները՝ ազգայնականներ և քրիստոնյաներ, գնացին անհայտ զինվորի գերեզման՝ խաչ տեղադրելու, Պետական անվտանգության ծառայությունը Բուխարեստի մի թերթի հայտնել էր, որ այդ գործողությունը կազմակերպվել և ֆինանսավորվել է Մոսկվայի կողմից»:

«Եթե Գրիվիտայի գործի վերաբերյալ ձեր ունեցած տեղեկատվությունը նույնպես նման աղբյուրից է գալիս, ապա ես շատ լավ հասկանում եմ, թե որքան ճիշտ եք դուք նման քայլեր ձեռնարկելով, ինչպես երեկ և այսօր»:

(Ծափահարություններ «Երկաթե պահակախմբի» և «Երկաթե պահակախմբի» նստարաններից) Դոկտոր Լուպուի գյուղացիական կուսակցությունը):

Երկրորդ, ուզում եմ նշել, որ ես, ինչպես նաև այս երկրի բոլոր առողջ բանական մարդիկ, չենք վախենում կոմունիզմից կամ բոլշևիզմից: Մենք վախենում ենք ուրիշ բանից՝ այն փաստից, որ այդ աշխատողները ոչինչ չունեն ուտելու. նրանք քաղցած են:

(Ծափահարություններ «Երկաթե պահակախմբի» և «Երկաթե պահակախմբի» նստարաններից) Դոկտոր Լուպուի գյուղացիական կուսակցությունը):

«Այդ աշխատողներից ոմանք ամսական վաստակում են ընդամենը 1100 լեյ և ունեն 5, 6, 7 երեխա»:

Դոկտոր Վ. Լուպու. «Ճիշտ է»:

Պարոն Կոռնելիու Զելեա Կոդրեանու. «5, 6, 7 երեխա ունենալով՝ նման աշխատավարձը բավարար չէ նույնիսկ նրանց օրվա հացի համար, ես, մյուս կողմից, վախենում եմ նաև մեկ այլ բանից՝ նրանց արդարության ծարավից»:

Դոկտոր Ն. Լիպու. Շատ լավ է!

Կոռնելիու Զելեա Կոդրեանու. «Հետևաբար, դուք պետք է բավարարեք այս երկու կարիքները՝ քաղցը և արդարության ծարավը»:

Իմ լեգեոնականների համար՝ գլուխ ութերորդ՝ ժողովրդավարություն ազգի դեմ

(Ծափահարություններ «Երկաթե գվարդիայի» և դոկտոր Լուպուի գյուղացիական կուսակցության նստարաններից) «և այս երկիրը կվայելի լիակատար կարգուկանոն»:

(Հինգշաբթի, 1933 թվականի փետրվարի 16-ի նիստ: Պաշտոնական մոնիթոր 41, 1933 թվականի փետրվարի 23)

Խորհրդարանական գործունեությունը խոչընդոտող դժվարություններից մեկը նախարարություններին ուղղված հազարավոր խնդրանքներն են՝ որևէ տեսակի միջնորդություններ ստանալու համար: Սա մեր ընտրողների համար իսկական պատիժ է:

(1) քանի որ խորհրդարանականները ստիպված են իրենց ժամանակի մեծ մասը վատնել այս պահանջները բավարարելու վրա: Այս համակարգը վտանգավոր է կազմակերպության կյանքի համար, քանի որ այն կաթվածահար է անում դրա ողջ գործունեությունը. այն կարող է պարտվել ամբողջ պայքարում: Դուք պետք է հրաժարվեք ձեր երկրի ճակատագրից՝ ձեր կողմնակիցներին ծառայելու համար: Որոշ ժամանակ անց ես նկատեցի, որ նման պահանջներով ինձ մոտ եկողների մեջ լեգեոնականներ չկային: Բոլորը կամ պրոֆեսիոնալ մուրացկաններ էին, կամ հատուկ ուղարկված հակառակորդներ, որոնք փորձում էին կաթվածահար անել մեզ:

(2) այս համակարգը մեզ դրեց զգայուն դիրքում՝ առաջ գնալով և նրանցից բարեհաճություն փնտրելով այն մարդկանցից, որոնց դեմ մենք կռվում էինք: Այս պատճառներով ես անձամբ հրաժարվեցի որևէ մեկի համար միջամտել: Խորհրդարանում իմ ողջ ծառայության ընթացքում ես որևէ նախարարից ոչինչ չեմ խնդրել:

Մեկ այլ կատեգորիա կազմված էր մեզանից փող խնդրելու եկողներից: Ամեն օր մեր դռները թակող հարյուրավորներից ոչ մեկը լեգեոներ չկային: Ոմանք իսկապես հիվանդ էին կամ դժբախտության մեջ էին ընկել, բայց ոմանք այս համակարգը վերածեցին իսկական մասնագիտության:

Վերջապես, մեր խումբը փոքր կազմակերպություն էր՝ կազմավորման մեջ, շարժման մեջ, անընդհատ մարտերի մեջ: Սա հատկապես պահանջում էր ինձնից անխափան ուշադրություն թշնամու բոլոր քայլերի նկատմամբ. այն ներառում էր թշնամու ծրագրերի բացահայտումն ու հետ մղումը, նոր դիրքերի նվաճումն ու կազմակերպումը, այլ կերպ ասած՝ ամբողջ երկրի մարտադաշտերի մշտական, ցերեկ ու գիշեր հետախուզումը: Բայց ամեն ինչից առաջ գալիս էր լեգեոնական կրթության վերահսկողությունը, որպեսզի չարթնանանք և չհայտնվենք բարոյական վարակի քաղաքական կատեգորիայի մեջ, որից մենք չէինք կարողանա դուրս գալ, և որում կմահանար լեգեոնական ոգին:

Խորհրդարանը խլեց ինձանից այն ժամանակը, որն ինձ իսկապես անհրաժեշտ էր առաջնորդության համար:

ՎԻՃԱԿԸ

Լեգեոնական կազմակերպություն

1932-1933 թվականներին

1932 թվականի աշնանը և 1933 թվականի ձմռանը լեգեոներները կարող էին շունչ քաշել: Երեքուկես տարվա մարտերն ավարտվեցին: Այս երիտասարդներն այժմ արժանի էին իրենց հանգստին: Գրեթե երկու տարի էր անցել այն ժամանակվանից, երբ ես բնակություն հաստատեցի Բուխարեստում:

Իմ տեղը զբաղեցնելու համար Յասիում մնաց Բանեան՝ Տոտուի, Կրանգանուի, Տասկայի և Ստելիան Թեոդորեսկուի օգնությամբ, որպեսզի լուծի ուսանողների, տպագրատան, մեր տան և այլնի հետ կապված հարցերը: Լեգեոնական ուսանողական խումբը աճեց՝ այժմ կազմելով զինյալ ուսանողների կեսից ավելին:
Կլուժում կազմակերպչական առումով առողջ սկիզբ դրեց Բանիկա Դոբրեն, նույնը Չերնաուտիում Լաուրիկի հետ, որտեղ նա լեգեոնական էր:
կյանքը գեղեցիկ կերպով զարգանում էր պրոֆեսոր Տրայան Բրայլեանուի հոգևոր առաջնորդության ներքո, որի շուրջը հավաքվել էին պրոֆեսոր Տոպպան և ուրիշներ:
Ամբողջ Բուկովինայում լեգեոնականների հոսանքը և
կազմակերպությունն աճում էր վետերան և նշանավոր ազգայնական Վասիլ Լասինշիի հմուտ հրամանատարության ներքո: Քիշնևում աշխատում էին Թուդորաչը և Սերգեյ Ֆլորեզեուն. Օրադեա Մարեում, Iosif Bozantan.

Խաչի եղբայրություններում մեծացած երիտասարդությունը պատրաստ էր համալսարան ընդունվելու պահին: Բուխարեստում սկսել էր հրատարակվել մեծ քաջությամբ և գերազանց ղեկավարությամբ օժտված ազգայնական թերթ՝ «Calendarul»-ը («Օրացույց»), պարոն Նիչիֆոր Կրայնիչի ղեկավարությամբ և պրոֆեսոր Դրագոշ Պրոտոպոպեսկուի գլխավորությամբ մի խումբ մտավորականների համագործակցությամբ: Այս թերթը քաջաբար նոր և լայն ճանապարհ էր բացում ռումինական մտավորական աշխարհում՝ քրիստոնեական ճանապարհով:

և ազգայնական գիծ: Պարոն Կրեյնիկի հոդվածները, մասնավորապես, իսկական թնդանոթային կրակոցներ էին, որոնք ավերածություններ էին առաջացնում թշնամու շարքերում: Մայրաքաղաքի ուսանողական շարժման շրջանակներում լեգեոնականները զբաղեցրել են առաջին գծերը: Տրայան Կոտիգան նախագահել է ուսանողական կենտրոնը, որն ուներ լեգեոնական կոմիտե:

Մայրաքաղաքի մտավորական երիտասարդության շրջանում զգացվում էր շրջադարձ: Նրանց խիղճը զբաղված էր մեր ազգի կյանքին ազդող մեծ խնդիրներով: Տաղանդավոր խումբ, որը ձգվում էր նոր «Աքսա» («Առանցք») ամսագրի շուրջ Պոլիքրոնիադեի, Վոյենի, Կոնստանտի հետ միացան լեգեոնականների շարքերը, մինչդեռ այլ ականավոր երիտասարդներ, ինչպիսիք են պրոֆեսոր Վասդե Քրիստեսկուն, Վասֆիե Մարինը, պրոֆեսոր Վիադիմիր Դուրնիտրեսկուն, ինժեներ Վիրգդ Իոնեսկուն, պրոֆեսոր Ռադու Գիրը, փաստաբան Պոպովը, նկարիչներ Բասարաբը և Ջլոտեսկուն, բոլորն էլ շատ տաղանդավոր և եռանդուն, աշխատել են լեգեոնական գաղափարախոսության շուրջ:

Առողջ մակեդոնացի երիտասարդությունը, մաքուր ինչպես արցունքը, և քաջ, ավելի ու ավելի էր մոտենում մեզ: Սակայն մենք անխոհեմ էինք համարում, որ Քառակուսիում մակեդոնացիների զանգվածը [Նշում. Մի քանի կոմսություններ հարավային Դոբրոգեան, որը միացվել էր Ռումինիային 1913 թվականի Բալկանյան պատերազմի ավարտին:] ընդունվել Գվարդիայի կազմում, քանի որ երկրում վերջերս վերաբնակեցված լինելով՝ մենք այն կենթարկեինք չափազանց շատերի ազդեցությանը: հալածանքներ: Սակայն մակեդոնական համալսարանական երիտասարդությունը ամբողջությամբ միացավ լեգեոնական շարժմանը: Այս մակեդոնացի երիտասարդների գլխավորում էին մշակույթի երեք աչքի ընկնող մարդիկ՝ Papanace, Caranica և Sterie Ciumeti:

Առաջին երկուսի հետ ես հաճախ էի խորհրդակցում, որոնցից երկուսն էլ ունեին հիացմունքի արժանի դատողություն, որը հիմնված էր անբասիր մաքրության և անկեղծության, մեծ սիրո ու քաջության վրա:

Ես չեմ հավատում, որ 1931 թվականից ի վեր անցել է մի օր, որ նրանց հետ չհանդիպեինք: Այս հալածանքների ընթացքում մենք ժամերով քննարկում էինք հարված առ հարված, անարդարություն առ անարդարություն, դավաճանություն առ դավաճանություն: Լեգեոնականի նոր տանջանքների մասին յուրաքանչյուր լուր... դանակ, որը խոցում է մեր սրտերը:

Բոլոր բռնության ենթարկված լեգեոներների համար կրած ցավը տանջում էր մեր հոգիները, և մասնավորապես՝ ապագայում արդարադատության որևէ հույս տեսնելու անհնարինությունը:

Ստերիե Չյումետին ինձ հետ օր ու գիշեր ապրում էր: Նա երիտասարդ էր՝ մեծ արդարությամբ և շան պես հավատարմությամբ: Նա դարձավ Գվարդիայի գլխավոր գանձապահը: Իր բոլոր օրերը՝ որքան էլ որ նա ունենա, նա կմտածի միայն Գվարդիայի մասին, կմտածի և կգործի միայն Գվարդիայի համար, իր կյանքը չի ապրի որևէ այլ բանի համար, բացի Գվարդիայի համար:

Երկրի տարբեր կետերում հայտնվեցին այլ արժեքավոր տարրեր՝ դոկտոր Պանտելիմոն, հայր Իոնեսկու Դումինիկա, դոկտոր Ավգուստին Բիդյան Սիբիուում; Հայր Զորջեսկու-Էդինկտին, ուսանողների հոգևոր խոստովանահայրը, վետերան մարտիկ, կապիտան Սիուլեյը Բակաուում, Արիստոտել Գեորգիուն, նույնպես վետերան, ով ղեկավարում էր Ռամնիկուլ-Սարատում; Բրադայում, Իոն Իլիեսկու; Կոնստանցայում, Սեյթանում; Հայր Դոարան և Վիկտոր Բարբուլեսկուն Վալչայում; Պրոֆեսորներ Վինտանը, Գենադիեն և Դուման Տիմիշոարայում; և վետերան լեգեոներները՝ պրոֆեսորներ Նիկոլաե Պետրասկուն, Հորիա Սիման, փաստաբան Իոսիֆ Կոստեան, Կոլհոն և այլք, ովքեր այժմ հրամանատարական դիրքեր ունեն երկրի տարբեր մասերում:

Բուխարեստը բաժանված է սեկտորների [Նշում. Հինգ մեծ սեկտորներից յուրաքանչյուրը կրում է գույնի անուն՝ կանաչ, դեղին, կարմիր, կապույտ և սև], և մենք սկսեցինք կազմակերպվել դրանց ներսում: Կանաչ և կապույտ սեկտորներում կային երկու լավ մարդիկ՝ Նիկոլաե Կոնստանտինեսկուն և Դորու Բելիմաչեն, երկու ուժեղ բնավորություն, երկու ամուր ուղեղ, Դորու Բելիմաչեն համալսարանի ամենաակնառու ուսանողներից մեկն էր: Գրականության ֆակուլտետի շրջանավարտ: Նիկոլաե Կոնստանտինեսկուն, ով ուներ տնտեսագիտության ոլորտում ականավոր փորձ, սովորում էր Առևտրային ակադեմիայում: Շուտով նրանք երկուսն էլ պետք է ապացուցեին իրենց լեգեոնական հավատքի և քաջության տպավորիչ հատկանիշներով:

Այս ժամանակահատվածում ստեղծվեց նաև առաջին լեգեոնական կոչումը 1932 թվականի դեկտեմբերի 10-ի հետևյալ հրամանագիրը.

Ա) Լեգեոնական հիերարխիայում սահմանվում է առաջին բարձրագույն կոչումը՝ Լեգեոնական հրամանատարը: Հաշվի առնելով նրանց զոհաբերությունը, աշխատանքը, հերոսությունը, հավատքը, կարողությունները և ավագությունը՝ հետևյալ լեգեոնականները աստիճանավորվում են այբբենական կարգով՝ Բանեա Իոն, բժշկական գիտությունների դոկտորանտ, Բելգեա Իոն, Բլանարու Իոն, ինժեներ: Դումիտրեսկու Իոն, քահանա; Իոնեսկու Անդրեյ; Սիլաղի Վիկտոր, փաստաբան; Steleseu Mihail, կոնգրեսական; Տոտու Նիկոլաե, ուսանող; Տրայան Կոտիգա, ուսանող; Թանասե Անտոհի, արհեստավոր:

Բ) 1927 և 1928 թվականների շարքի բոլոր լեգեոնականները, ովքեր տվել են իրենց երդումը և դեռևս գտնվում են Լեգեոնի ակտիվ շարքերում, սույնով շնորհվում են լեգեոնի հրամանատարի օգնականի կոչում:

Ստորագրվել է՝ Կոռնելիու Զելեա Կոդրեանու:

Մյուսները, ավելի տարեց, տեղափոխվեցին
Լեգեոնի Սենատը և Լեգեոնների Գերագույն Խորհուրդը:

«Քաղաքական զինվորը» II և III մասերը, Դերեկ Հոլանդ

ԵՐԿՐՈՐԴ ՄԱՍ.

ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԶԻՆՎՈՐԻ ԱՆՀՐԱԺԵՇՏՈՒԹՅՈՒՆԸ:

Երբ մի ազգ ոտքի է կանգնում իր ազատության համար պայքարելու համար, պատիվս, միշտ փոքրամասնությունն է, որ իրականում ազատում է բազմությանը:

Արևմուտքի անկումը (Օսվալդ Շպենգլեր)

Ամբողջ աշխարհը կեղտի, կոռուպցիայի և դավաճանության օվկիանոսում ողողող Չարի ուժերի դեմ պայքարի առաջնագծում են Եվրոպայի տարբեր ազգայնական շարժումները: Մեծ Բրիտանիայում միակ կազմակերպված ուժը Ազգային ճակատն է, բայց նույնիսկ այն յոթանասունականներին բավականին հիմնարար սխալներ է թույլ տվել մեր երկիրը փրկելու համար անհրաժեշտի վերաբերյալ: Քննարկումները միշտ այն մասին էին, թե արդյոք մենք պետք է երթ անենք այստեղ, թե այնտեղ, արդյոք մենք պետք է պայքարենք այս կամ այն ընտրություններում, արդյոք մենք կարող ենք ինչ-որ բան անել մեր «իմիջը» բարելավելու համար: Այս քննարկումները նույնքան օգտակար էին, որքան վիճելը, թե ով ինչ шезлонг կարող է ունենալ «Տիտանիկի» վրա: Անշուշտ, մեր անունն ավելի հայտնի դարձավ, չնայած այլ մեթոդներով էլ դա կհաջողվեր. մնում է, որ մեր ողջ ժամանակը, փողը և էներգիան չկանխեցին մեկ ներգաղթյալի ժամանումը, չկանխեցին մեկ գործարանի փակումը, չկանխեցին մեր հայրենիքի ֆիզիկական և հոգևոր բռնաբարությունը:

Մեր ձախողումը պարզ էր, բայց վճռորոշ: Մեզ անհրաժեշտ էին և չկան քաղաքականություններ, վարդապետություններ կամ գործողություններ (չնայած դրանք կարևոր են ընդհանուր քաղաքական սխեմայի համար), այլ՝ Նոր տիպի մարդ, որը ամեն օր կապրի ազգայնական ապրելակերպով, որը կծառայի որպես փարոս և ոգեշնչման աղբյուր իր շուրջը գտնվող այն բրիտանացիների համար, ովքեր հուսահատված են մեր իրավիճակից: Մյուս վարկաբեկված կուսակցությունները մեր ժողովրդին առաջարկում են քաղաքականություններ և վարդապետություններ:
սերունդներ, բայց ի՞նչ ազդեցություն: Միջին բրիտանացու համար ինչո՞ւ պետք է Ազգային բանակը տարբերվեր մյուսներից: Եթե մենք ուզում ենք հաջողության հասնել, պետք է հասնենք հարցի էությանը. մեր ժողովրդին որպես օրինակ պետք է լինի մեկը, ով կիրառում է այն, ինչ քարոզում է: Այդ օրինակին մենք անվանում ենք Քաղաքական զինվոր:

Ի՞նչ է իրականում քաղաքական զինվորը:

Եթե նայենք եվրոպական պատմության ամենաբարձր շրջանին, կարող ենք հեշտությամբ նույնականացնել այն մարդկանց տեսակը, ովքեր մարմնավորում կամ արտահայտում են այդ ոգին:

որին մեր ազգը այդքան կարիք ունի:

Հին Հունաստանում ապրում էին սպարտացիները՝ խիստ, խիստ կարգապահ ժողովուրդ, որը պատմության մեջ է մտել հիմնականում Թերմոպիլեի ճակատամարտում ցուցաբերած հերոսական պայքարի շնորհիվ: Այստեղ էր, որ 300 սպարտացիներ, իրենց Պատերազմող թագավոր Լեոնիդասի գլխավորությամբ, կռվեցին 100,000 պարսկական զորքերի դեմ՝ Դարեհ կայսեր գլխավորությամբ: Սպարտացիները, նման հսկայական մրցակցությունից վախից չսարսափելով, հպարտությամբ երգեցին իրենց մարտական հիմնը՝ «Կաստորի երգը», ապա մահացան կրակի և արյան մեջ: Չնայած սպարտացիները պարտվեցին, պատմությունը նրանց է հիշում:

Հին Հռոմում հռոմեացի հարյուրապետն էր, որի ռազմական հմտությունները և նվիրվածությունը Հավերժական Հռոմին, Pax Romana-ին, հանգեցրին նրան համաշխարհային պատմության լավագույն, կարգավորված կայսրություններից մեկի կառուցմանը և, որպես հետևանք, մեզ թողեց այնքան շատ բան, որ պետք է գնահատել մեր ժառանգության մեջ:

Միջնադարյան Եվրոպայում կար քրիստոնյա խաչակիր, որի նվիրվածությունը ճգնավորության և ասպետության իդեալներին այնքան մարմնավորում էր Եվրոպան, Արևելքն ու Արևմուտքը, որ նույնիսկ այսօր «ասպետական վարքը» համարվում է գովասանքի բարձր ձև: Այս ասպետները՝ մեկ մշակույթից կազմված գերազգային համայնք, Հռոմի պապ Ուրբանոս II-ը նկարագրել է որպես նրանք, ովքեր «պատրաստ են շտապել պատերազմ բռնկվելուն պես՝ դրան բերելով իրենց զենքի զայրույթը՝ պատիվն ու արդարությունը պաշտպանելու համար»:

Մեր դարում քաղաքական զինվորականության, թերևս, ամենաակնառու օրինակը Ռումինական երկաթյա գվարդիան՝ լեգեոնական շարժումը, որը հիմնադրվել և ձևավորվել է Կոռնելիու Կոդրեանուի հանճարի շնորհիվ:

Այս շարժման առաջացրած ոգին այնքան ուժեղ էր, այնքան թափանցող, որ իր կարճատև 15 տարվա գոյության ընթացքում այն վարակեց մի ամբողջ ժողովրդի:

Նույնիսկ այսօր կոմունիստական իշխանությունները դատապարտում են լեգեոնարներին, այնքան վախեցած են նրանց հոգևոր և ոգեշնչող ուժից՝ մի ուժ, որն աճում է, քանի որ մարքսիստական Արևելյան Եվրոպայի ծանր աշխատանքը սպանում է ամեն ինչ, ինչին դիպչում է:

Սակայն Եվրոպան չունի քաղաքական զինվորների մենաշնորհ, և բոլոր ժողովուրդներն ու մշակույթներն ունեն այս տեսակի մարդկանց ստեղծելու ներուժ, որոնցից յուրաքանչյուրը հարմարեցված է իր յուրահատուկ հանգամանքներին: Վերցնենք, օրինակ, Իսլամական հեղափոխության պահապանների կորպուսը մոլլաների Իրանում: Նրանց քաջությունը գնահատելու և հարգելու համար պարտադիր չէ համաձայնվել նրանց որևէ կամ բոլոր նպատակների հետ: Նրանց հավատը իրենց գործի նկատմամբ այնքան ուժեղ է, որ նրանք անզեն կվազեն ականապատ դաշտերով՝ թշնամուն հարձակվելու համար:

դիրքեր; նրանց իդեալները այնքան կլանող են, որ նրանք բեռնատարներով ռումբեր կուղարկեն թշնամու ճամբարներ՝ լավ գիտակցելով, որ մահը անխուսափելի է: Նրանց ճիշտ լինելը, թե սխալ լինելը, հարց չէ, բայց պարզ է, որ այս ուժը, մահվան նկատմամբ այս արհամարհանքը այն նյութն է, որից կառուցվում են հաղթանակները: Այս ուժը մղեց յանկիների պատերազմը մեքենան դուրս հանել Լիբանանից, մինչդեռ ամերիկյան զորքերը պայքարում էին աշխատանքի անվտանգության, աշխատավարձի և կենսաթոշակի համար, նրանց հակառակորդները Հեղափոխական պահակախմբում պայքարում էին իդեալի՝ անկախության համար: Իրանական Իրան: Մենք պետք է սովորենք, որ իդեալիզմի ուժը անհաշվելի է:

Երբ նայում ենք իմ մեջբերած մի քանի օրինակներին, մեկ բան անմիջապես ակնհայտ կդառնա ընթերցողների մեծամասնության համար՝ այն է, որ նրանք բոլորը զինվորներ են, զինվորականներ: Սակայն դա բացարձակապես սխալ է հավատալ, որ այս ասպեկտը՝ զինվորականությունը, ամենակարևոր ասպեկտն է, կամ նույնիսկ ամենակարևոր ասպեկտներից մեկը: Ընդհանուր հայտարարը, որը թույլ է տալիս այս բոլոր տղամարդկանց դնել նույն կատեգորիայի մեջ, չնայած նրանց ակնհայտ տարբերություններին, մտնում է այն փաստը, որ նրանք ոգեշնչված էին հոգևոր և կրոնական իդեալով, որը լիովին գերիշխում էր նրանց կյանքում: Ոչինչ չէր խանգարում նրանց և Իդեալին: նրանք պատրաստ էին զոհաբերել ամեն ինչ իրենց Իդեալի հաղթանակի համար: Եթե ինչ-ինչ պատճառներով իրենց գործը մերժվեր, նրանց կյանքը կդադարեր իմաստ ունենալուց: որևէ նշանակություն չունեին: Նրանք լավ զինվորներ էին, քանի որ ներսում բոց էր այրվում, կրակ, որը կարող էր մարվել միայն իրենց վերջին, մահկանացու շունչը քաշելուց հետո: Դա բոց էր, որը նրանց թշնամիները հաճախ չէին տիրապետում կամ չէին հասկանում, բայց որոնք նրանք վախենում և հարգում էին: Դա այդ բոցն է, այդ այրվող ոգին, որը մենք պետք է վերստին վառենք, եթե մեր մշակույթը ցանկանում է ունենալ դրան արժանի ապագա: անունը: Եթե սա ապացուցվի, որ մեր կարողություններից վեր է, ապա մեր բոլոր նյութական նվաճումները, մեր գիտությունն ու տեխնոլոգիան, մեր մտավոր վեհությունը կբացահայտվեն որպես բացարձակապես անօգուտ, առավելագույնս Կյանքում ամենակարևորը ապրելու կամքն է: Եթե մեր ժողովրդի մեջ բացակայում է այս կամքը, ոչ մի գիտնական և ոչ մի սարքավորում մեզ չի փրկի:

Քաղաքական զինվորի խնդիրն է խթանել ապրելու կամքը՝ բացահայտելով կյանքի իրական բնույթը՝ ի տարբերություն այս դարի մատերիալիստական մղձավանջի, որը սխալմամբ ընկալվում է որպես «կյանք»: և ապրելով այս կյանքով: Դա անելու համար քաղաքական զինվորը պետք է անցնի Հոգևոր հեղափոխություն, ներքին հեղափոխություն, որը կուղղորդի, կուղղորդի և կթափանցի նրա կյանքը: Երբ դա իրականացվի

Ըստ էության, քաղաքական զինվորը կդատի իր բոլոր գործողությունները՝ ըստ այն բանի, թե արդյոք դրանք առաջ են մղում Գործը, թե ոչ: Նա կլինի այն մարդը, ով չի ասի. «Ի՞նչ օգուտ ունեմ ես դրանից», այլ այն մարդը, ով կասի. «Ի՞նչ կարող եմ անել օգնելու համար»: Այս տեսակի մարդու համար որոշակի բառեր կպարունակեն կյանքի իմաստի բանալին՝ պատիվ, արդարություն, ինքնահարգանք, ազնվություն, հավատ, խոնարհություն, կարեկցանք, սեր:

Նա թույլ չի տա, որ իր կամ ազգի պատվի վրա հարձակվեն կամ խաթարված անարժանների կողմից: Նա անտարբեր չի մնա, երբ իր ժողովուրդը շահագործվում է, այլ կդառնա կենտրոնական կետ պայքարեք արդարության համար: Նա չի կորցնի իր ինքնահարգանքն ու արժեքը՝ կախվածություն ձեռք բերելով արտաքին գործոններից, ինչպիսիք են թմրանյութերը կամ խմիչքը, քանի որ գիտի, որ եթե ինքը տիրապետում է կյանքը պահպանող ներքին ուժին, այդ դեպքում նա անպարտելի կլինի: Նա ազնիվ կլինի իր բոլոր գործողություններում՝ մեծ ու փոքր, քանի որ ազգայնական զինյալը առաջնորդում է օրինակով: Նա կունենա լիակատար, անվիճելի հավատ... իր գործի արդարությունը: Նա կլինի այն մարդը, ով իր կարողությունների սահմաններում կձգտի իր ժողովրդի և ազգի բարօրությունը առաջ մղելու համար, բայց դա կանի առանց որևէ գովասանքի կամ հրապարակայնություն: Նա կմնա խոնարհ՝ գիտակցելով, որ իր գործողությունները պարտքի հարց են՝ ոգեշնչված կյանքի ավելի բարձր ձևով: Նրան կոգևորի գործողության մեր գեղեցիկ երկրի ֆիզիկական բռնաբարությունը և մեր հարուստ մշակույթի ոչնչացումը: Նրա կարեկցանքը այնպիսին կլինի, որ նա մեր ազգի թույլերին ու կարիքավորներին կծածկի իր անզուգական զորությամբ: Նրա սերը կլինի մաքուր և թարմացնող, վերակենդանացնող և ոգեշնչելով բոլորին և ամեն ինչ, ինչին այն դիպչում է:

Քաղաքական զինվորը այն մարդն է, որը պահպանվում է Հավերժական Իդեալով, որը դրականորեն կգործի ցանկացած և բոլոր իրավիճակներում՝ պաշտպանելով Ճշմարտությունը, Բարին և Ճշմարտությունը: Եվրոպայի պատմության մեջ երբեք քաղաքական զինվորների գումարտակների կարիքը այսքան հրատապ, այսքան կենսական չի եղել: Մեր թշնամիների շարքերը անթիվ են՝ բանկերը, կոմունիստները, մասոնները, սիոնիստները, կապիտալիստները: Նրանք ունեն փող և իշխանություն, նրանք գերիշխում են լրատվամիջոցներում, նրանք վերահսկում են ամբողջ բանակներ՝ կառավարությունների վրա իրենց վերահսկողության միջոցով, նրանք քայքայիչ գաղափարներ են ներարկում ազգի արյան մեջ, որոնք թուլացնում են մեզ, դարձնում անտարբեր, անօգնական:

Եվ ի՞նչ ունենք մենք դրա դեմ պայքարելու համար: Մի քանի հազար հայրենասերներ Արևմտյան Եվրոպայի յուրաքանչյուր երկրում: Մենք ո՛չ փող ունենք, ո՛չ իշխանություն, ո՛չ ազդեցություն, ո՛չ էլ լրատվամիջոցներ, որոնց մասին խոսելն անգամ ավելորդ է: Մենք սպարտացիներն ենք, Քչերը: Նրանք պարսիկներն են, շատերը: Այս սարսափելի իրականության առջև կանգնած մեր հայրենակիցները, հաշվի առնելով հավանականությունը, խմբերով լքում են մարտադաշտը՝ վիճելով իրերի «անխուսափելիության» մասին: «Մենք չենք կարող հաղթել», - ասում են նրանք: «Բաները չափազանց հեռու են գնացել», - ասում են նրանք: «Գուցե կոմունիզմն այդքան էլ վատ չլինի», - ասում են նրանք: Որքան ճիշտ էր տասնիններորդ դարի ուելսցի ազգայնական Էմրիս ապ Իվանը, երբ նկատեց. «Անխուսափելին իմաստունների բարձր աշտարակը չէ, այլ պարզապես ամաչկոտների ապաստարանը»:

Քաղաքական զինվորը այս մռայլ իրականությանը կանդրադառնա բոլորովին այլ լույսի ներքո, քանի որ նա իդեալիստ է և ռեալիստ: Իդեալը մեր պայքարի նպատակն է. ռեալիզմը այն որակն է, որը թելադրում է, թե ինչպես կարող ենք լավագույնս հասնել այդ նպատակին: Քաղաքական զինվորը, կշռադատելով երկու կողմերի զենքերը, կճանաչի, որ մենք բոլոր առումներով զիջում ենք զենքին, բացի մեկից: Այս բացառությունը մեր Հավատքն է, մեր Իդեալը, որը մենք ավելի թանկ ենք համարում, քան կյանքն ինքը, և որը չի կարող վախեցվել, կաշառվել, կամ տանջվել: Այս հավատքը ընդամենը մշուշոտ հիշողություն է, մեր ժողովրդի մեծ մասի մեջ վառվող մոխր. Քաղաքական զինվորի խնդիրն է բորբոքել և վառել այս մոխրը, մինչև դրա թարթումը դառնա ավելի ուժեղ և ինտենսիվ, մինչև այն դառնա մոլեգնող դժոխք, որը կլանելու է մեր ժողովրդին և մեր Երկիրը՝ փնտրտուքի մեջ:

Ազգային ազատություն, սոցիալական արդարություն և իսկապես ազատ Եվրոպա: Քաղաքական զինվորը իր ներկայությամբ կխրախուսի ոգևորությունը, ընկերակցությունը և նվիրվածությունը: Նա կլինի Լույս, որը կհեռացնի խավարի սահմանները: Մարդիկ կհարցնեն նրա խորհուրդը, կհետևեն նրա խորհրդին, կհավաքվեն և կվերադառնան պայքարի՝ ավելի ամուր, քան ամենաամուր պողպատը:

Ամեն անցնող օր ականատես է լինում Եվրոպայի ազգերի խեղված մարմիններից արյան կաթիլների: Սա մի տեսարան է, որը միայն կինսցիալները կամ անտարբերները կարող են դիտել՝ առանց խորը կարեկցանքի և Սուրբ Զայրույթի: Գեղեցիկ կինը, որը մի ժամանակ կախարդել էր աշխարհը իր ինտելեկտով, վեհությամբ և կենսուրախությամբ, այժմ ընկած է ջրհորում՝ անգիտակից վիճակում:

Գերտերությունների բարբարոսական հորդաները: Միայն քաղաքական զինվորների բանակն է ձգտում պաշտպանել նրան բռնի հարվածների հեղեղից: Այդ բանակը փոքր է, նրա առաջադրանքը՝ հսկայական, բայց այն շարունակում է կռվել: Այն թույլ չի տա, որ մեր ժառանգությունը, մշակույթը, ավանդույթներն ու ազնիվ արժեքները փոշիանան, ընդմիշտ կորչեն մեծամասնության վախկոտության պատճառով: Այս բանակը պայքարում է հաղթանակի համար, բայց եթե պարտությունը պետք է լինի դատավճիռը, Ճակատագրի, ապա դա կլինի մարտ մինչև վերջին մարդը՝ սուրը ձեռքին, մեր լավագույն նախնիներին արժանի հարգանքի տուրք:

Եվ եթե անմիտները, «հնարավորի արվեստի» քարոզիչները, ձեզ մեղադրեն «ֆանատիզմի» մեջ, հիշեք Ջոն Ջենքինսի խոսքերը, որի որդու՝ Ուելսի համար արդարացիորեն հպարտանալի է.

> «Ես կասեմ երեք բան ֆանատիզմի մասին. նախ, եթե ճիշտ է, որ ֆանատիկոսն ունի ուժ...» տասը տղամարդ, դա անհրաժեշտ է, քանի որ մյուս ինը տղամարդիկ չեն կարող անհանգստանալ: Երկրորդ, միշտ չէ, որ ճիշտ է, որ մոլեռանդը չի հաշվում գործողության գինը. ես դարձա մոլեռանդ, քանի որ պատրաստ չէի ընդունել անգործության արդյունքը: Վերջապես, եթե Ուելսը պետք է գոյատևի, և նրա մշակույթն ու ժառանգությունը ծաղկեն, դա կարվի միայն Ուելսին ամեն ինչից վերև նվիրվածության շնորհիվ: «Մնացած ամեն ինչ»:
>
> ներառում է ընտանիքը, հեռանկարները, կարիերան, առողջությունը, ազատությունը և կյանքն ինքնին: Ես հավատում եմ, իրականում գիտեմ, որ Ուելսը կարող է ոգեշնչել այս տեսակի մոլեռանդություն, և որ այս մոլեռանդությունը ժողովրդի մեծամասնությանը շարժելու համար անհրաժեշտ էական կատալիզատորն է:

Այն, ինչ Ջենկինսն ասում է Ուելսի մասին, ոչ պակաս ճշմարիտ է նաև մյուս բրիտանական ազգերի և Եվրոպայում նրանց ազգակիցների համար:

ԵՐՐՈՐԴ ՄԱՍ.
ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԶԻՆՎՈՐԻ Ո ՂԻՆ:

«Դու պետք է ջանասիրաբար նպատակ դնես, որ ամեն տեղ, ամեն գործողության մեջ կամ արտաքին աշխատանքում ներքուստ ազատ լինես և տիրես ինքդ քեզ, և որ ամեն ինչ լինի քո իշխանության տակ, այլ ոչ թե դու՝ նրանց»: [3]

1965 թվականին Շվեյցարիայի Լոզան քաղաքում Մարսել դե Կորտեն կատարեց հետևյալ դիտարկումը. «Ես հաճախ եմ լսում, որ դա նշանակում է, որ ընդունված է որպես այդպիսիները ո՛չ լավն են, ո՛չ էլ վատը: Խոստովանում եմ, որ այս պնդումը ինձ շփոթության մեջ է գցում, քանի որ ինքս ինձ հարցնում եմ, թե որտեղ կարող ենք գտնել միջոցներ, որոնք զուտ միջոցներ են, առանց նույն իմաստով անգործունակ, անօգտագործելի, գոյություն չունեցող, նման լինելով, թերևս, Հիթ Ռոբինսոնի որևէ տարօրինակ սարքի: Միջոցը երբեք չի կարող համարվել այդպիսին, բացառությամբ զուտ մտքում: Միջոցը միշտ դիտարկվում է նպատակի հետ կապված:

---

[3] Քրիստոսի ընդօրինակումը (Թովմաս Քեմփիս)

Ժամանակակից դարաշրջանի հաճախակի պնդում է, որ «նպատակը արդարացնում է միջոցները», և սա այն պնդումն է, որին չափազանց շատ ազգայնականներ անմտածված կերպով համաձայն են: Ինչպես Մարսել դը Կորտեի արտահայտությունն է հստակեցնում՝ միջոցներն ու նպատակները միասնություն են, որոնք օրգանապես կապված են և փոխադարձաբար կախված գործնական քաղաքականության մեջ: Հայրենասերների համար այն նպատակները, որոնց մենք ձգտում ենք, լիովին հակասում են մեր նպատակներին: Հաստատում, ուստի, բնականաբար, միջոցները նույնպես տարբեր կլինեն: Կարմիրների կամ խոշոր բիզնեսի անօդաչու սարքերի կողմից ահաբեկչական ռեժիմներ հաստատելու համար օգտագործվող մեթոդները չեն կարող օրինականորեն օգտագործվել ազգայնականների կողմից՝ առանց հսկայական վնաս հասցնելու թե՛ զինյալին, թե՛ նրա գործին, այն կետի վրա, որի վրա Կոդրեանուն կառուցեց իր շարժումը:

Վերցնենք, օրինակ, ահաբեկչության մարտավարությունը՝ մի բան, որը պետք է տարբերակել պարզապես քաղաքական բռնությունից կամ սպանությունից: Սա բացարձակապես օտար է ազգայնական ավանդույթին, քանի որ դրա նպատակը՝ տեսական և գործնական, բնակչության մեջ վախ սերմանելն է՝ սովորական մարդկանց անխտիր սպանելով գնդակներով և ռումբերով: Մենք մերժում ենք այս մեթոդը այն լավ պատճառով, որ մենք ձգտում ենք ժողովրդի աջակցությանը՝ նրանց վիճակը բարելավելու համար, և դա դժվար թե հնարավոր լինի իրականացնել նրանց ոչնչացնելով: Հետաքրքիր փաստ է նաև, որ «ազգայնական» խմբերը, որոնք օգտագործում են սա,

մոտեցումը՝ ԻՀԲ-ն, Շտերնի և Իրգուն խմբավորումները, ԷՏԱ-ն, Լատինական Ամերիկայի ռեակցիոն ռազմական բռնապետությունները՝ հենց այն խմբերն են, որոնց «ազգայնական» հավատարմագրերը մենք խիստ կասկածելի ենք համարում: Եթե մենք հայտարարում ենք, որ սիրում ենք մեր ժողովրդին և մշակույթը, ի՞նչ հնարավոր դեր կարող են ունենալ ազգայնական քաղաքականության մեջ վախ և ատելություն սերմանող մեթոդները: Եթե մենք հայտարարում ենք, որ Բացարձակ Ճշմարտությունն ամենամոտ է մեր սրտին, ինչպե՞ս կարող ենք մեր գործողություններով ստել և խաբել՝ առանց խեղաթյուրելու այն ճշմարտությունը, որը մենք նպատակադրվել ենք պաշտպանել և առաջ մղել: Թող ոչ ոք չասի, որ ամեն ինչ այլ կլինի Ազգային...
Հեղափոխություն, քանի որ այն մարդը, ով չի կարող պահպանել իր սկզբունքները, երբ անզոր է և կորցնելու ոչինչ չունի, դժվար թե կարողանա պահպանել դրանք, երբ իշխանություն է ձեռք բերում և կորցնելու ամեն ինչ ունի:

Ասում են՝ պրակտիկան է կատարյալ դարձնում, և դա այն բանն է, որը մենք պետք է հիշենք մեր ազգայնական կյանքի ամեն օր: Մեր հակառակորդների ընտրած ուղիները նրանց տարան դեպի ԽՍՀՄ և ԱՄՆ ստրկական պետություններ, մենք այլ ճանապարհ ենք ընտրում, քանի որ ձգտում ենք Ազգային հեղափոխական պետությանը:

Սա չի նշանակում, որ մենք չենք կարող զգույշ լինել մեր գործողություններում կամ դիմել մտքի ճարպկությանը. ընդհակառակը, ճիշտ հակառակն է: Մեր սկզբունքները թելադրում են, որ մենք հենվենք մեր էության յուրաքանչյուր ջլի վրա - ֆիզիկական, մտավոր, հոգևոր՝ ձգվելով մինչև վերջ՝ առաջ մղելով Գործը, միաժամանակ պահպանելով մեր Հոգու մաքրությունը: Շատ հեշտ է հրաժարվել մեր սկզբունքներից և արժեքներից՝ վիճելով հանգամանքների ճնշման հետ: Պահանջվում է բնավորության ուժ, տոկունություն և դիմացկունություն՝ դիմադրելու մեր թշնամիների քայքայիչ գաղափարներին, որոնք մեզ հրամայում են ընտրել հեշտ ճանապարհը: Մենք պետք է միայն մեկ անգամ զիջենք, և մենք կհայտնվենք սայթաքուն լանջին, որը տանում է դեպի դավաճանություն: Մեր ճանապարհը հեշտ չէ: Այն դժվար է, այն ճգնավոր է, այն արյան, քրտինքի և արցունքների մի վայր է: Այն օրը, երբ դա դադարում է լինել այս բաները, այն օրը, երբ հեղափոխական ազգայնականությունը կվաճառվի:

Այժմ, միջոցների և նպատակների միջև փոխհարաբերության ըմբռնումը պարզապես ակադեմիական վարժություն չէ, այլ էական որակավորում, որը որոշում է ոչ միայն քաղաքական կադրերի հավաքագրումը: Զինվորներ, այլ նաև այն, թե ինչպես նրանք պետք է ձևավորվեն որպես Ազգային հեղափոխության մարտիկներ: Սա պայման է հասկանալու համար, թե ինչու որոշակի մեթոդներ երբեք ընդունելի չեն լինի մեզ համար: Եկեք նայենք Զորակոչ: Անցյալում զինվորական էլիտան առօրյա կյանքի անբաժանելի մասն էր կազմում և նույնքան բնական, որքան արևոտ օրերն ու կանաչ արոտավայրերը, բայց այսօր դրանք լավագույն դեպքում ռոմանտիկ հիշողություն են: Հետևաբար, մենք պետք է բախվենք այն խիստ եզրակացությանը, որ հենց ձեզ նման մարդիկ՝ այս գրքույկի ընթերցողները, պետք է առաջնորդեն ճանապարհը, դառնան այն քաղաքական զինվորները, որոնք հնարավոր կդարձնեն հաղթանակը: Ոմանք կծիծաղեն այդ մտքից: Ոմանք կվախենան այդ մտքից: Ոմանք կխոստովանեն, որ չունեն այն, ինչ անհրաժեշտ է: Դժբախտաբար, Աստված, Ճակատագիրը, անվանեք այն ինչպես կուզեք, որոշել է, որ դուք և ես պետք է ձեռնարկենք այս դժվարին առաջադրանքը: Մեր նախնիները ստիպված են եղել բախվել նմանատիպ իրավիճակների, և մենք պետք է ուժ ստանանք նրանց ոգուց, որը մեզ մղում է առաջ շարժվել: Նրանց ոգու հիմքի վրա է, որ մենք պետք է բարձրացնենք Կելտական խաչի դրոշը և մարտահրավեր նետենք բոլոր նրանց, ովքեր բավականաչափ հիմար են այս ազգի զայրույթը հրահրելու համար:

Եվ եթե դուք հրաժարվեք լինել այդ զինվորները, ո՞ւմ կարող է ազգը

հերթը՞: Նրանք, ովքեր գլուխները բաժակի կամ սոսնձի տոպրակի մեջ են: Նրանք, ովքեր «իրականություն» են փնտրում գիտաֆանտաստիկ տեսանյութերում կամ հերոինում: Նրանք, ովքեր բարձրաձայն են խոսում և երկար, ովքեր սպառնում են «Աստվածների մթնշաղով», բայց միևնույն ժամանակ ափսոսում են մի քանի ֆունտ ստեռլինգ ֆոնդում կամ մի քանի ժամվա հանդիպման ժամանակ: Փողոցում գտնվող հիմարը, որը կարծում է, որ կարճ մեջքը և կողմերը, էժան գարեջուրը և արքայադուստր Դիի նոր գլխարկը ազգայնականության իմաստն են: Պլաստիկ հայրենասերը, բուրժուական անօդաչու թռչող սարքը, որը միշտ նվիրված է «Անգլիայի կանաչ և հաճելի արոտավայրերին», բայց ոչ այնքան նվիրված, որ չզոհաբերի իր «հայրենասիրությունը», եթե այն սպառնա հարևանների և ընկերների կողմից իրեն շնորհված «հարգանքին»: Մեզանից ոչ ոք չի ուզում այս մարտը, բայց պարտականությունն է կանչում: Նրանք, ովքեր հրաժարվում են, պարզապես վախկոտներ են: Քաղաքական զինվորը կարող է հարգել իր թշնամուն, բայց նա կարող է միայն արհամարհել դավաճանին և դասալիքին: Եվ երբ ձեր երեխաների ծննդաբերության ի
թշնամիներ, կկարողանա՞ք նայել նրանց աչքերի մեջ և ասել, որ արել եք այն ամենը, ինչ կարող էիք:

Ենթադրելով, որ դուք ունեք անհրաժեշտ համարձակությունն ու վճռականությունը, ինչպե՞ս դառնալ ազգային հեղափոխական: Երկու քաղաքական զինվորներ չեն կարող լիովին նման լինել, չնայած, բնականաբար, նրանք կունենան շատ ընդհանրություններ ունեն: Գոյություն ունեցող տարբերությունները պայմանավորված կլինեն նրանով, որ մենք անհատներ ենք՝ ունենալով և՛ ուժեղ, և՛ թույլ կողմեր: Այս տարբերությունները պարտադիր չէ, որ մեզ համար խնդիրներ ստեղծեն. ընդհակառակը, դրանք կարող են մեր օգտին օգտագործվել, քանի որ արդյունավետ բանակը կազմված է տարբեր տեսակի մարդկանցից: Բոլոր ցեղապետերը՝ առանց հնդիկների, նույնքան անօգուտ են, որքան բոլոր հնդիկները՝ առանց ցեղապետերի: Ձեզանից ոմանք կհանդես գան որպես առաջնորդներ, ոմանք՝ որպես զինվորներ, բայց բոլորն էլ կենսական նշանակություն կունենան մեր ազգային առաքելության համար:

Զարգացման ուղին, մարզման ծրագիրը, որը գագաթնակետին է հասնում քաղաքական զինվորի ծնունդով, մեր մեջքին դրված խաչ է: Այս բեռը կրելով, պայքարի միջոցով է, որ մենք դանդաղորեն, և ես նկատի ունեմ դանդաղորեն, հասնում ենք մեզ անհրաժեշտ որակներին: Կան մարդիկ, ովքեր ձգտում են ֆիզիկական կատարելությանը որպես իրենց կյանքի բարձրագույն նպատակ. նրանք կհաստատեն, որ այս կատարելությունը մի բան է, որը չի տրվում անվճար բենզինի յուրաքանչյուր գալոնի հետ, այլ մի բան է, որը պահանջում է քրտնաջան աշխատանք և շատ ցավ: Նույն կերպ, քաղաքական զինվոր դառնալը ակտիվիստների գործ է, այլ ոչ թե բազկաթոռային բռնապետերի կամ ինքնահռչակ «Ճակատագրի մարդիկ»:

Այսպես ասած՝ զարգացման ուղին պարզ է և տրամաբանական իր կառուցվածքում: Սկզբում դուք ձգտում եք հասնել միայն փոքր բաների, նպատակների, որոնք ձեռք բերելուց հետո ձեզ վստահություն կներշնչեն: և հմտություն՝ ավելի հավակնոտ նպատակներին հասնելու համար: Այս փուլում ամենակարևորը ինքներդ ձեզ հետ անկեղծ լինելն է, քանի որ եթե չկարողանաք դա անել, երբեք անկեղծ չեք լինի ձեր գործընկերների հետ: Նստեք մենակ և լուրջ մտորումներից հետո կազմեք ձեր լավ և վատ կողմերի ցանկը՝ հիշելով խուսափել չափազանց քննադատությունից կամ ինքնագոհությունից: Այս ամենը արված է, ընտրեք մեկ լավ կետ, որը կարելի է զարգացնել և կատարելագործել, և մեկ թուլություն, որը դուք ավելի լավ կլիներ առանց դրա: Թղթի վրա սա զարմանալիորեն հեշտ է թվում, բայց իրականում դա տիտանական չափերի պայքար է: Կլինեն ժամանակներ, երբ դուք կմտածեք, որ լավ եք ընթանում, ապա հանկարծ դուք գետնին կփլուզվեք՝ վերադառնալով հին սովորություններին: Բայց մի հանձնվեք կամ հուսահատվեք ձախողումից, քանի որ Հենց ծնկներից վեր կենալն ու նորից փորձելն է զարգացնում ձեր ինքնակարգապահությունը և բոլոր դժվարությունների դեմ հաջողության հասնելու կամքը: Դա մի գործընթաց է, որը ձեզ համար հոգևորապես կանի այն, ինչ Չարլզ Ատլասը պնդում է, որ իր կշիռները ձեզ համար ֆիզիկապես կանեն: Դուք կարող եք հասկանալ երջանկությունը միայն այն ժամանակ, երբ հասկանում եք տխրությունը, կարող եք գնահատել հաջողությունը միայն այն ժամանակ, երբ զգացել եք ձախողման դառը համը: Եթե դուք չեք կարողանում հաղթահարել ինքներդ ձեզ փոքր բաներում, ապա ճգնաժամի ժամանակ դուք բավականին անօգուտ կլինեք: Երբ առաջիկա տարիներին ամեն ինչ իսկապես դժվարանա, երբ ճնշումները լինեն բռնի, համակարգված, համընդհանուր, դուք կցանկանաք իմանալ, որ կարող եք հույս դնել ձեր պայքարի ընկերների վրա, և նրանք կցանկանան իմանալ, որ կարող են հույս դնել ձեզ վրա: Այն հոգեկան հանգստությունը, որը կստեղծի այս վստահությունը ուրիշների նկատմամբ, չի

Թույլ տվեք մի քանի գործնական գաղափարներ տալ, թե որտեղից սկսել, բայց հիշեք, որ դրանք միայն ընդհանուր օրինակներ են, որոնք կօգնեն ձեզ ճիշտ մտածել:

Գիշեր առ գիշեր հեռուստացույց դիտո՞ւմ եք: Եթե այո, կրճատեք ժամանակը: որ դուք դա անում եք, որովհետև դուք Անտեղիորեն ենթարկվելով մեր թշնամիների քարոզչությանը, անկախ նրանից՝ դիտում եք վավերագրական ֆիլմ, թե օճառային օպերա: Օգտագործեք ձեր ժամանակը ավելի կառուցողականորեն և այնպես, որ օգնի Ազգային պայքարին: Կարդացե՛ք քաղաքական գիրք կամ ամսագիր: Զբոսանքի գնացե՛ք գյուղական վայրերում կամ այգում և վայելե՛ք բնության պարգևները: Զբաղվե՛ք թռուցիկներ բաժանելով կամ թերթեր վաճառելով: Կազմակերպե՛ք քննարկման խումբ ձեր տանը մի քանի ընկերների համար կամ մասնակցե՛ք տեղական միջոցառումներին:

համայնքային խմբեր, ինչպիսիք են վարձակալների միությունները, Երկրի բարեկամները և այլն, պայքարում են տեղական արդարադատության համար:

Դուք խմո՞ւմ եք 4, 5, 6 կամ ավելի բաժակ գարեջուր, երբ գիշերը դրսում եք: Կրճատեք այն մինչև 2 կամ 3 բաժակ. դուք ոչ միայն ավելի շատ կխմեք գումար՝ գործի տրամադրության տակ դնելու համար, բայց ձեր առողջությունը զգալիորեն կբարելավվի: Բացի այդ, խաչակիրները հայտնի չէին իրենց գարեջրի աղիքներով:

Շատ եք ծխում: Եթե այո, նվազեցրեք կամ ավելի լավ է՝ թողեք: Դուք միայն խոշոր բիզնեսը պահում եք բիզնեսում՝ վնասելով ձեր առողջությունը: Կլինեն ժամանակներ, երբ դուք ստիպված կլինեք արագ գործել, և նրանք, ովքեր պնդում են շնչահեղձ դինոզավրի տեսք ընդունել, ստիպված կլինեն վճարել դրա գինը:

Դուք ֆուտբոլ կամ երեկույթ գնալը Ազգային ֆուտբոլային միության միջոցառմանը մասնակցելուց առաջ դասո՞ւմ եք: Եթե այո, սովորեք ճիշտ առաջնահերթություններ սահմանել: Իհարկե, բոլորին անհրաժեշտ է դադար պայքարից, բայց հիշեք, որ եթե Ազգային ֆուտբոլային միությունը ձախողվի իր անդամների կիսատ-պռատության պատճառով, դա կնշանակի ոչ միայն ազգի մահվան ազդանշանը, այլև այն շեղող գործոնները, որոնք դուք այդքան կարևոր էիք համարում:

Եթե դուք կարդալու սովորություն չունեք, դարձրեք այն սովորություն և միշտ ձեզ մղեք ավելի բարձր մակարդակների: Գիտելիքը Ուժ է, և որքան շատ գիտեք, այնքան ավելի մեծ սպառնալիք եք դառնում համակարգի համար: Այցելեք կուսակցական սեմինարների, որտեղ ձեզ կսովորեցնեն տեղական թռուցիկների պատրաստում, որոնք կօգնեն ձեզ տարածել ազգայնական գաղափարները ձեր տեղական համայնքում, որտեղ ձեզ կսովորեցնեն մետաքսե էկրանով պաստառներ և շապիկներ տպագրել, որտեղ մեր դասախոսները պարզ լեզվով կբացատրեն մեր հեղափոխական իդեալները, և որոնք կբարելավեն համոզելու միջոցով մարդկանց դարձի բերելու ձեր կարողությունը:

Այս բաները, և շատ ավելին, կուսակցությունը կարող է ձեզ սովորեցնել, բայց անձնական նախաձեռնության համար լայն դաշտ կա. սովորեք նոր լեզուներ, հատկապես, եթե ունեք իռլանդական, շոտլանդական, վալիական կամ կորնուոլյան արմատներ. սովորեք մեքենա վարել, մեքենագրել, հրապարակայնորեն խոսել: Գնացեք երեկոյան դասընթացների՝ էլեկտրոնիկա, մեխանիկա, ստենոգրաֆիա կամ լրագրություն սովորելու համար, կամ զբաղվեք ֆիզիկական զվարճանքով, ինչպիսիք են ծանրամարտը կամ մարտարվեստը: Կան միլիոնավոր բաներ, որոնք կարող եք անել ինքներդ ձեզ կատարելագործելու համար, բաներ, որոնք ձեզ բավարարվածություն կպարգևեն և կօգնեն գործին հասնել հաղթանակի: Ինչ էլ որ անեք, վճռեք, որ կշարունակեք մինչև վերջ: Նստած՝ ոչինչ չանելով, հենց այն է, ինչ խորհրդարանի ստորադասները հույս ունեն, որ դուք կանեք, քանի որ դրանով դուք նրանց աշխատանքը շատ ավելի հեշտացնում եք:

Նրանց համար, ովքեր պատրաստ են անհրաժեշտ զոհողություններ անել՝ դառնալու համար Քաղաքական զինվորներ, դուք պետք է զարգացնեք որոշակի առաքինություններ.

ՀԱՄԲԵՐՈ ԹՅՈ Ն. քանի որ քաղաքական զինվորի անցումը պահանջում է ժամանակ և իրական ջանքեր և չի լինի մեկ շաբաթում կամ մի քանի ամսում: Դա մի աշխատանք է, որը կխլի ամբողջ կյանքը, եթե նպատակը կատարելությունն է:

ՀԱՆԳՍՏՈ ԹՅՈ Ն. քանի որ պետական ճնշումների աճին զուգընթաց կգոյատևեն սառնասրտությունը, հանգիստ և զուսպ մարդիկ, այլ ոչ թե խուճապահար սիրողականները:

Ինքնակարգապահություն. որովհետև նրանք, ովքեր իրենց տերն են, իրենց իրավիճակի տերն են: Ունեցեք այնպիսի ուժ, որը տեսանելի չէ, բայց զգացվում է և՛ ընկերների, և՛ հակառակորդների կողմից:

ՀՈ ՄՈՐԻ ԶԳԱՑՈ Մ. քանի որ չնայած կյանքը վարդերի մահճակալ չէ, այն նաև մեկ երկար աշխատանք չէ: Այն Երկուսից էլ քիչ: Զարգացրե՛ք ինքներդ ձեզ և ձեր իրավիճակի վրա ծիծաղելու ունակությունը, և դուք կվերածվեք ուրվականային մարտիկի, որը կհետապնդի մեր թշնամիներին:

Ծիծաղի ուժը վերջերս ցուցադրվեց Իտալիայում՝ 30 ազգայնական զինյալների դատավարության ժամանակ, որոնց միջին տարիքը 20 տարեկան էր: Նրանք դատվում են այնպիսի հանցագործությունների համար, որոնք ապացուցվելու դեպքում կհանգեցնեն... բազմաթիվ դեպքերում մինչև ցմահ ազատազրկում, այս զինյալները, անմեղ Աստծո և մարդու առջև, պահպանում էին լավագույն ազգայնական ավանդույթները: Իտալական լրատվամիջոցներն ու դատական համակարգը լիովին սպասում էին, որ այս երիտասարդները նստած կլինեն այնտեղ՝ մեղադրյալի աթոռին, քարացած դեմքերով, լուրջ, անհանգստացած: Որքա՜ն հիասթափված էին նրանք, երբ այս ընկերները, անտեսելով արարողությունը, խաղաքարտեր էին խաղում, ծիծաղում ու կատակում միմյանց հետ: Նրանք չէին հետաքրքրվում, և ինչո՞ւ պետք է մտահոգվեին: Չորս տարի դատավարության սպասելով, վաղաժամկետ ազատ արձակման առաջարկներ նրանց, ովքեր կդառնային Սուպերգրաս: սակայն նրանք իրենց հավատքի մի կաթիլ անգամ չզիջեցին: Դատավորը պահանջեց, որ իրեն լուրջ ընդունեն, և նրան դիմավորեցին ծիծաղի ճիչերով: Սա իրական ուժ է. այն հռչակում է, որ մահն ինքը ոչ մի իշխանություն չունի դրա վրա: Սա ուժ է, որը մեզ անպարտելի կդարձնի, քանի որ ի՞նչ կարող են անել մեր թշնամիները դրանից այն կողմ: Հին կելտերը սա փորագրել են ուժը վերածել ասացվածքի. «Պայքարիր քո երկրի համար և ընդունիր մահը, եթե անհրաժեշտ է, որովհետև մահը հաղթանակ է և հոգու ազատագրում»:

Մենք կպայքարենք Ուիլյամ Բըրդի և Թոմաս Թալուսի Անգլիայի, Կորնուոլի վայրի գեղեցկության և Լճային շրջանի հանգստության համար: Մենք կպայքարենք Ուելսի՝ Ընկերների Երկրի համար՝ ոչ միայն նրա հոգեպարար գրականության և երաժշտության, այլև Օուեյն Գլինդրի հերոսական ոգու համար: Մենք կպայքարենք Շոտլանդիայի, նրա լեռնաշխարհի և կղզիների, նրա բալլադների և բարդերի համար: Մենք կպայքարենք Իռլանդիայի՝ պարադոքսների երկրի համար՝ ողբերգության և կատակերգության, հումորի և բռնկունության, այն մաքրության համար, որը Ջ. Ք. Չեստերտոնն այսպես է ասում. «Դուբլինի և Բելֆաստի ստերն ավելի ճշմարիտ են, քան Վեստմինստերի ճշմարտություններ

Քիչ բան է մնում ասելու, քանի որ ձեր առջև վերջնական ընտրություն է. դուք պետք է դառնաք Ազգային ազատության համար պայքարող հեղափոխական մարտիկ, թե՞ վախկոտ, որը կխոնարհվի՝ համբուրելու թարախակալող համակարգի կեղտոտ կոշիկները:

Թող վախկոտը գլուխը կախի ամոթից:

Թող զինվորը իմանա, որ իր վարձատրությունն է

ԵԿԵ՛Ք:

Ազգային սոցիալիզմ

Կենսաբանական աշխարհայացք

Պովլ Հ. Ռիիս-Կնուդսեն

> «Ցանկացած պահի կա ուղղափառություն, գաղափարների մի ամբողջություն, որը, ենթադրվում է, բոլոր ճիշտ մտածող մարդիկ կընդունեն առանց հարցերի: Սա կամ այն բանը ասելը բացարձակապես արգելված չէ, բայց դա «չի արվում»: «Յուրաքանչյուր ոք, ով մարտահրավեր է նետում գերիշխող ուղղափառությանը, հայտնվում է զարմանալիորեն արդյունավետ լռեցման եզրին: Իսկապես ոչ նորաձև կարծիքը գրեթե երբեք արդարացի լսման չի արժանանում ո՛չ մամուլում, ո՛չ էլ հայտնի պարբերականներում»: - Ջորջ Օրուել

Որպես ազգային սոցիալիստ՝ դուք անընդհատ դժվարանում եք իմաստալից զրույց վարել ոչ ազգային սոցիալիստի հետ: Դուք հաճախ զգում եք, որ նման երկխոսությունը բացարձակապես անհնար է, և որ ապրում եք երկու բոլորովին տարբեր աշխարհներում: Մասամբ, իհարկե, այս տխուր իրավիճակի պատճառը ազգային սոցիալիզմի քարոզչական պատկերացումն է՝ որպես մարդկային չարության գագաթնակետ, որը մեր թշնամիները ստեղծել են հանրային մտքում: Սակայն երիտասարդների համար այն, ինչ տեղի է ունեցել ավելի քան յոթանասուն տարի առաջ, այլևս այդքան էլ կարևոր չէ: Վաղ մանկությունից նրանք կարողացել են հետևել այն ամբողջ չարությանը և դաժանությանը, որը ավերում է աշխարհը 1945 թվականի «հումանիզմի հաղթանակից» ի վեր, որը վառ կերպով ներկայացվել է հեռուստատեսությամբ, և երիտասարդ սերնդի շրջանում կա շատ խրախուսելի միտում՝ ունենալ կյանքի և դրա տարբեր խնդիրների նկատմամբ ավելի քիչ կողմնակալ վերաբերմունք, քան նախորդ սերունդն ուներ:

Որպես ազգային սոցիալիստ՝ դուք անընդհատ դժվարանում եք իմաստալից զրույց վարել ոչ ազգային սոցիալիստի հետ: Դուք հաճախ զգում եք, որ նման երկխոսությունը բացարձակապես անհնար է, և որ ապրում եք երկու բոլորովին տարբեր աշխարհներում: Մասամբ, իհարկե, այս տխուր իրավիճակի պատճառը կայանում է ազգային սոցիալիզմի քարոզչական պատկերացման մեջ՝ որպես մարդկային չարագործության գագաթնակետ, որը մեր թշնամիները ստեղծել են հանրային մտքում: Սակայն երիտասարդների համար այն, ինչ տեղի է ունեցել ավելի քան յոթանասուն տարի առաջ, այլևս այդքան էլ կարևոր չէ: Վաղ մանկությունից նրանք կարողացել են հետևել այն ամբողջ չարությանը և դաժանությանը, որը ավերում է աշխարհը 1945 թվականին «հումանիզմի հաղթանակից» ի վեր, որը վառ կերպով ներկայացվել է հեռուստատեսությա երիտասարդ սերնդի շրջանում կա շատ խրախուսական միտում ունենալ կյանքի և դրա տարբեր խնդիրների նկատմամբ պակաս կողմնակալ վերաբերմունք, քան նախորդ սերունդն ուներ:

Սակայն սա չի նշանակում, որ երիտասարդները որևէ պատկերացում ունեն, թե իրականում ինչ է ազգային սոցիալիզմը, և ոչ էլ որ նրանք մեծ հասկացողություն են ցուցաբերում, երբ դուք նրանց պատմում եք դրա մասին: Նրանք մեծացել են մի աշխարհում, որտեղ նրանց դիտավորյալ օտարացրել են բոլոր բնական արժեքներից և բնական էթիկական նորմերից և սովորեցրել, որ ամեն ինչ հարաբերական է, և որտեղ ճշմարտության և ստի միջև սահմանը դադարել է գոյություն ունենալուց, քանի որ բացարձակներ չկան, և ամեն ինչ կախված է նրանից, թե ինչպես եք դուք ընտրում նայել դրան: Այս արժեքազուրկ աշխարհում մարդիկ ապրում են մտավոր վակուումում՝ լիովին կտրված իրական աշխարհի, դրա անողոք կենսաբանական օրենքների և բացարձակ բարոյական ու սոցիալական պարտավորությունների հետ կապից, և անխուսափելի է, որ ազգային սոցիալիզմի գաղափարը ընկալվի որպես անհասկանալի օտար տարր նման քաղաքական և փիլիսոփայական տիեզերքում:

Ի տարբերություն այսօրվա անհոգ հարաբերականության, որտեղ բոլոր գաղափարները՝ գոնե սկզբունքորեն՝ հավասարապես ընդունելի և վավեր են, ազգային սոցիալիզմը ներկայացնում է բացարձակ ճշմարտությունը գտնելու և այդ ճշմարտությունը մարդկային հասարակության հիմքը դարձնելու անդադար ջանքերը: Սակայն, ի տարբերություն անհեթեթ բազկաթոռային փիլիսոփաների մշուշոտ զառանցանքների և արևելյան միստիցիզմի, ազգային սոցիալիզմը հիմնված է առողջ բանականության վրա և իր փաստարկները փնտրում է իրական աշխարհում, որտեղ ճշմարտության և ստի, բարու և չարի միջև տարբերությունը որոշվում է փաստերով, այլ ոչ թե ցանկալի մտածողությամբ և տեսական երազանքներով:

Այս լույսի ներքո ակնհայտ է, որ ազգային սոցիալիզմը պետք է մերժի բոլոր իշխող գաղափարախոսությունների հայեցակարգերն ու բարոյական նորմերը, և սա, բնականաբար, հանգեցնում է դժվարամատչելի ընկալելիության բացվածքի՝ պարզապես այն պատճառով, որ ազգային սոցիալիստների և այն մարդկանց միջև, որոնց մտածողությունը որոշվում է ներկայիս կարգի գաղափարներով, ընդհանուր հենարան չկա: Ազգային սոցիալիզմը պարզապես նշանակում է բացարձակ, անդառնալի և անզիջում պայքար ամբողջ իշխող աշխարհակարգի հենց փիլիսոփայական հիմքերի դեմ: Հաջորդ էջերում մենք կփորձենք բացատրել ներկայիս կարգի և կենսաբանական աշխարհայացքի արժեքային համակարգի միջև այս բախման հետևանքները:

Ինչպես հավանաբար պարզ դարձավ նախորդ էջում, ազգային սոցիալիստական գաղափարը շատ քիչ կապ ունի քաղաքականության հետ բառի բնական իմաստով: Ազգային սոցիալիստական շարժումը սովորական քաղաքական կազմակերպություններից չէ, որոնք պարզապես ներկայացնում են որոշ խմբային շահեր՝ ավելի կամ պակաս նյութական բնույթի: Նրանց նպատակն է պարզապես կազմել քաղաքական ծրագիր, որը բավականաչափ անորոշ և դատարկ է՝ խորհրդարանական հարթակի համար անհրաժեշտ ընտրական նյութը գրավելու համար, որտեղ իրենց «ժողովրդի ընտրված ներկայացուցիչները» կարող են տորթի որքան հնարավոր է մեծ կտորը յուրացնել իրենց՝ և, հնարավոր է, իրենց կուսակիցների՝ հասարակության մնացած մասի հաշվին:

Ազգային սոցիալիզմը շատ ավելին է, քան սա. այն աշխարհայացք է, կյանքի ամբողջական փիլիսոփայություն, որը ընդգրկում է մարդկային գոյության բոլոր կողմերը: Որպես նման աշխարհայացքի հետևորդ՝ դուք հասարակության բոլոր երևույթները դիտարկում եք մեկ տեսանկյունից, որպեսզի յուրաքանչյուր առանձին կողմ դառնա միասնական ամբողջության մաս, ինչպես որ ձեր կարծիքները բոլոր ոլորտներում որոշվում են նույն միավորող սկզբունքով, որը թույլ է տալիս ձեզ հասկանալ և բացատրել կյանքի բոլոր կողմերը և դրա գաղտնիքները: Այսպիսով, աշխարհայացքը նրա հետևորդների վերաբերմունքի հիմքն է կրոնի, էթիկայի, քաղաքականության, տնտեսության և անձնական կյանքը կազմակերպելու ձևի նկատմամբ:

Իհարկե, ազգային սոցիալիզմը կյանքի միակ փիլիսոփայությունը չէ, որը պնդում է, որ ընդգրկում է գոյության բոլոր կողմերը: Այլ օրինակներ են, օրինակ, բոլոր կրոնները, որոնք սկզբունքորեն իրենց հավատացող յուրաքանչյուրին ուղեցույց են տալիս կյանքի յուրաքանչյուր իրավիճակում իր վարքի և վերաբերմունքի համար: Այսօր, սակայն, կրոնները ստիպված են եղել փոխզիջման գնալ՝ հուսահատ փորձ անելով կամուրջ հարթել կրոնական դոգմաների և իրականության միջև արագորեն մեծացող անդունդը: Վերջին 500 տարիների ընթացքում այս անդունդը հանգեցրել է հին աշխարհի քրիստոնեական երկրների կայուն աճող աշխարհիկացմանը, ինչպես նաև ստիպել է իսլամական երկրների մեծ մասի արևմտյան կառավարություններին թողնել հասարակության խիստ կրոնական կառուցվածքը՝ հօգուտ կապիտալիստական կամ կոմունիստական մատերիալիզմի:

Հակառակ ուղղությամբ գնացող և քաղաքականության ու կրոնի միասնությունը արմատապես շեշտող հասարակության օրինակ է Խոմեյնիի Իրանը, իսկ այսօր ամբողջ մուսուլմանական աշխարհում և դրանից դուրս կան ֆունդամենտալիստական խմբեր, որոնք պայքարում են Ղուրանի տառի վրա հիմնված միջնադարյան հասարակություններ ստեղծելու համար: Մեկ այլ օրինակ է Իսրայելը, որը հիմնված է այն կրոնական համոզմունքի վրա, որ...

Հրեաները «Աստծո ընտրյալ ժողովուրդն» են և ունեն աստվածային իրավունք այն տարածքի նկատմամբ, որը նրանք պահանջում են արաբներից, և որտեղ հատկապես ամենաուղղափառ խմբերը հետևաբար մերժում են Թալմուդի օրենքից ամենափոքր շեղումը: Այս օրենքը հին քոչվորական հասարակության արդյունք է և անհնար է կիրառել ժամանակակից արդյունաբերական պետության մեջ, ինչը հանգեցնում է մի շարք տիպիկ սեմական կառուցվածքների՝ շրջանցելու խիստ կրոնական կանոնները, օրինակ՝ Շաբաթի և Շմիտա տարվա շուրջ, որտեղ բոլոր հողերը պետք է անմշակ մնան, բայց դա այդպես չէ:

Նմանատիպ մեթոդներ կարելի է տեսնել արաբական երկրներում, որտեղ Ռամադանը հաճախ գրեթե ընդմիշտ չեղյալ է հայտարարվում, քանի որ երկրները «պատերազմի մեջ» են աղքատության դեմ: «Խաբելու» նման բոլոր փորձերը հստակ ցույց են տալիս, որ այս աշխարհայացքները բացարձակապես անբավարար են որպես ուղեցույցներ ժամանակակից աշխարհում՝ իր արևմտյան տեխնոլոգիաներով.
և որ նրանք բավականաչափ ուժեղ չեն եղել՝ իրենց հետևորդներին այս նոր կյանքը ցանկանալուց կանխելու համար, որը նրանց մշակույթի մաս չէ, այլ հաջողակ մակաբուծության արդյունք: Այս ձախողման պատճառն այն է, որ այս կրոնները հիմնված են կույր հավատքի վրա, այլ ոչ թե իրականության:

Բնականաբար, բարեպաշտ քրիստոնյաները նույն ցանկությունն ունեն պահպանելու Աստվածաշունչը որպես բարձրագույն հեղինակություն և բոլոր մտածողությունների կիզակետ: Այսպիսով, կաթոլիկ եկեղեցին անընդհատ փորձում է մեծացնել իր ազդեցությունը հասարակության զարգացման վրա ավանդաբար կաթոլիկ երկրներում, ինչպիսիք են Լեհաստանը, Իռլանդիան, Իտալիան, Իսպանիան և Լատինական Ամերիկան, և դա անելու համար այն պետք է ձեռք բերի քաղաքական իշխանություն: Սակայն նրա հիմնական թուլությունն այն է, որ՝ Այս նպատակին հասնելու և քրիստոնեական ուսմունքի որ մասերին շեշտը դնելու վերաբերյալ բազմաթիվ ներքին անհամաձայնությունները: Հյուսիսային Ամերիկայում նույնպես քրիստոնեությունը շատ կարևոր քաղաքական ազդեցություն ունի, որը ոչ մի դեպքում չպետք է թերագնահատել, չնայած այն անկման մեջ է, իսկ Եվրոպայում շատ երկրներ ունեն քրիստոնեական քաղաքական կուսակցություններ, որոնք փորձում են ամրապնդել այսպես կոչված քրիստոնեական արժեքները որպես իրենց քաղաքական ծրագրի մաս: Այնուամենայնիվ, կրոնը որպես այդպիսին շատ համեստ դեր է խաղում այս կուսակցություններում՝ պարզապես այն պատճառով, որ քրիստոնեությունը կորցրել է իր ազդեցությունը մարդկանց վրա, եթե երբևէ ունեցել է: Ինչ-որ կերպ, այն միշտ զգացվել է որպես օտար գաղափար հյուսիսի տղամարդկանց շրջանում, և դրա նրանց մեկնաբանությունը հաճախ շատ ոչ քրիստոնեական է եղել: Այսօր այն վերածվել է անախրոնիստական մասունքի: Օրինակ՝ Դանիայում բնակչության մոտ 95%-ը լյութերական պետական եկեղեցու անդամներ են: Այնուամենայնիվ, Միայն 2%-ն է եկեղեցի գնում և նույնիսկ ավելի քչերն են պնդում, որ հավատում են այդ վարդապետությանը: Որպես ժողովրդի մեջ հոգևոր ուժ՝ քրիստոնեությունը մեռած է:

Սակայն, մարքսիզմը նաև կյանքի փիլիսոփայություն է, որը ներկայացնում է աշխարհայացք, որը կարգավորում է մարդկային կյանքի բոլոր կողմերը, մինչդեռ մեր աշխարհի մյուս բոլոր քաղաքական գաղափարները հիմնականում կենտրոնանում են աննշան վարչական և տնտեսական խնդիրների վրա: Այս գաղափարները թույլ կապված են ընդհանուր առմամբ կյանքի և անհատի ու հասարակության միջև հարաբերությունների նկատմամբ որոշակի հիմնարար վերաբերմունքի հետ, բայց մարդու հոգևոր կարիքների վերաբերյալ դրանք, սկզբունքորեն, բացարձակապես անպարտելի են: Դրանք չեն բացառում որևէ կրոնական պատկանելություն, ընդհակառակը, միշտ շեշտում են կրոնական լիակատար ազատությունը և պնդում, որ կրոնն ու քաղաքականությունը ոչ մի կապ չունեն միմյանց հետ և պետք է առանձնացված լինեն, կարծես կրոնը քաղաքականության համեմատ անկարևոր բան լինի: Այսպիսով, այս բոլոր լիբերալ կամ պահպանողական կուսակցությունների անդամները կարող են լինել քրիստոնյաներ, հրեաներ, մուսուլմաններ, աթեիստներ կամ բուդդիստներ: Նրանց կրոնական համոզմունքները համարվում են բացարձակապես անտեղի իրենց քաղաքական աշխատանքի համար: Նրանք միավորված են պետական ապարատի որոշ բավականին լավ սահմանված գործնական խնդիրներ լուծելու փորձով, բայց նրանք կարող են ունենալ բոլորովին տարբեր հոգևոր նպատակներ: Ինչպես նշվեց վերևում, այս մասնատվածությունն իրականում անհամատեղելի է կրոնի բնույթի հետ, բայց այն պետք է ընդունվի կրոնական համայնքների կողմից՝ ավելի կամ պակաս դժկամությամբ, եթե նրանք ցանկանում են որևէ ազդեցություն ունենալ հասարակության վրա:

Կյանքի իսկական փիլիսոփայությունը, ինչպիսին է ազգային սոցիալիզմը, բացարձակապես տեղ չունի կյանքի այդպիսի ատոմիստական բաժանման համար տարբեր բաժինների, որոնք միմյանց հետ կապ չունեն: Ազգային սոցիալիզմը ի վիճակի է լուծել հասարակության բոլոր գործնական խնդիրները՝ կիրառելով իր հիմնարար փիլիսոփայության սկզբունքները, և նրա հետևորդներին որևէ օտար տարր պետք չէ իրենց հոգևոր կարիքները բավարարելու համար: Ազգային սոցիալիզմն ինքնին լիարժեք պատասխան է տալիս մարդու ցանկացած հարցի:

Հայտնի փաստ է, որ կրոնները հիմնված են միայն հավատքի վրա՝
մի բան, որը նրանք հպարտությամբ են ընդունում: Այսպիսով, Աստծո գոյությունը, Անարատ Հղիությունը, Հարությունը, Երկրորդ Գալուստը և այլն այն բաներն են, որոնք դուք չեք կարող ապացուցել, եթե, իհարկե, դուք չեք ընդունում Աստծուն որպես Աստվածաշնչի հեղինակ, ևս մեկ բան, որին դուք պարզապես պետք է հավատաք՝ անկախ հակառակը հաստատող ցանկացած ապացույցից: Եթե դուք չեք հավատում առանց ապացույցների, դուք կասկածամիտ եք՝ ինչպես կասկածող Թովմասը, ով, ըստ երևույթին, որպես աշակերտներից ամենախելացի, ուզում էր ապացույց, որ այդ մարդը...

Նրա առջև իրականում խաչվել էր: Ի տարբերություն անգիտության այս հպարտության, թե՛ մարքսիզմը, թե՛ ազգային սոցիալիզմը պնդում են, որ հիմնված են գիտական ճշմարտության վրա: Մարքսիզմը, սակայն, հորինվել է գրասեղանի ետևում՝ լի գիտական, փիլիսոփայական գրքերով, բայց առանց իրականության կամ գիտության հետ որևէ շփման: Ավելի մանրամասն նայելով՝ մարքսիզմը նույնքան հիմնված է հավատքի վրա, որքան ցանկացած կրոն՝ այն է՝ ամբողջովին ոչ գիտական համոզմունքի վրա, որ բոլոր կենսաբանական էակները, որոնք քայլում են երկու ոտքի վրա և չունեն փետուրներ, ստեղծված են հավասար, և նույնքան աբսուրդային գաղափարի վրա, որ արտադրության պայմաններն են, որոնք որոշել են պատմությունը այնպես, ինչպես պնդում են, որ միջավայրն է, այլ ոչ թե գեները, որոնք որոշում են անհատի զարգացումը: Սա, իհարկե, նշանակում է սայլը ձիուց առաջ դնել: Շատ խելք պետք չէ հասկանալու համար, որ իրականում մարդն է ձևավորել իր միջավայրը և հաստատել հասարակական կարգը, ներառյալ արտադրության պայմանները, և ոչ թե հակառակը:

Ի տարբերություն այս բոլոր մյուս փիլիսոփայությունների, ազգային սոցիալիզմը երբեք չի հորինվել. այն բխում է Բնության հավերժական օրենքներից, որոնք գոյություն են ունեցել այնքան ժամանակ, որքան տիեզերքը և որոնք կառավարել են ողջ կյանքը առաջին պարզունակ օրգանիզմի գոյության սկզբից ի վեր: Սա գեղեցիկ և հստակ արտահայտել է հայտնի ազգային սոցիալիստ փիլիսոփա Սավիտրի Դևին իր « Կայծակը և արևը» գրքում.[4]

> «Իր էությամբ ազգային սոցիալիստական գաղափարը գերազանցում է ոչ միայն Գերմանիան և մեր ժամանակները, այլև արիական ռասան և մարդկությանը և ցանկացած դարաշրջան. այն, վերջին հաշվով, արտահայտում է այն խորհրդավոր և անխափան իմաստությունը, որի համաձայն...» Բնությունը ապրում և ստեղծագործում է՝ նախնադարյան անտառի, օվկիանոսի խորքերի և տիեզերքի մութ դաշտերում գտնվող գնդերի անանձնական իմաստությունը: Եվ Ադոլֆ Հիտլերի փառքն է ոչ միայն այդ աստվածային իմաստությանը վերադառնալը, այլև այն համաշխարհային մասշտաբի գործնական վերածննդի քաղաքականությունը դարձնելը:

Այլ կերպ ասած, ազգային սոցիալիզմը չի հորինել Ադոլֆ Հիտլերը: Այն հիմնարար օրենքների գիտակցված արտահայտությունն է:

---

[4] Սավիտրի Դևի, Կայծակն ու արևը (Վևելսբուրգի արխիվային հրատարակություն), էջ 168

Բնությունը կառավարում է մեր կյանքը: Այն հիմնված է արարչագործության անսահման սիրո, բնության իմաստության նկատմամբ խորը, անվերապահ հարգանքի և կյանքը պահպանելու կրքոտ ցանկության վրա, ինչպես այն աճել է այս իմաստությունից: Դա անելու միակ ճանապարհը մարդկային հասարակությունը կազմակերպելն է այս հիմնարար օրենքներին համապատասխան: Այսպիսով, ազգային սոցիալիզմի դեմ լինելը նույնքան աբսուրդային և անտրամաբանական է, որքան ձգողականության օրենքին կամ այն փաստին, որ Երկիրը կլոր է: Ազգային սոցիալիզմը իրականում ոչ այլ ինչ է, քան ֆիզիկական և կենսաբանական օրենքների կիրառումը մարդկային կյանքի քաղաքական, տնտեսական, սոցիալական և կրոնական ոլորտներում՝ այնպես, ինչպես դրանք այսօր կիրառվում են տեխնոլոգիայի վրա: Այս լույսի ներքո ազգային սոցիալիզմը իսկապես գիտական է՝ ի տարբերություն որևէ այլ աշխարհայացքի: Այն չի ցանկանում իրականությունը համապատասխանեցնել որևէ նախապես ստեղծված տեսության, այլ տեսությունները համապատասխանեցնել իրականությանը: Այսպիսով, նոր դարաշրջան ձևավորող գիտական նշանները անմիջապես կարտացոլվեն ազգային սոցիալիստական համայնքի

Իհարկե, մենք երբեմն կարող ենք ցանկանալ, որ այս օրենքներից մի քանիսը մի փոքր այլ լինեին, բայց մենք անպայման պետք է ընդունենք, որ դրանք փոխել անհնար կլինի: Բնության օրենքները չեն կարող չեղարկվել կամ փոփոխվել Միավորված Ազգերի Կազմակերպության Գլխավոր ասամբլեայում, ԱՄՆ Կոնգրեսում կամ որևէ այլ ազգային խորհրդարանում քվեարկության միջոցով: Հնարավոր է՝ ամեն ինչ ավելի հեշտ լիներ, եթե բոլոր մարդիկ և բոլոր ռասաները ստեղծված լինեին հավասար, և եթե չլինեին ժառանգական գործոններ, որոնք կկարգավորեին և կսահմանափակեին մեր անհատական զարգացման հնարավորությունները: Սակայն դա այդպես չէ, և բացարձակապես ոչ մի հնարավորություն չկա այս փաստը փոխելու ցանկալի մտածողությամբ, այսինքն՝ անելով այնպես, կարծես այդ օրենքները գոյություն չունեն: Նման երազանքների վրա հասարակություն կառուցելը մահացու մեղք է, որը կարող է միայն աղետալի հետևանքներ ունենալ:

Այս հետևանքները չափազանց հստակ երևում են, երբ նայում ենք մեր թշնամիների կողմից Արևելքում և Արևմուտքում կառուցված հասարակություններին: Միաձայն նրանք ազգային սոցիալիզմը անվանում են «Չարիքի Ավետարան», մինչդեռ իրենք են կառավարում տնտեսական և բարոյական աղետի եզրին գտնվող աշխարհը, մի աշխարհ, որը տառապում է գնաճից, գործազրկությունից, հանցագործությունից, անիմաստ բռնությունից, թմրանյութերի չարաշահումից, աղտոտվածությունից, պոռնոգրաֆիայից, կոռուպցիայից, սովից և էկոլոգիական աղետներից՝ մի աշխարհ, որը 1945 թվականից ի վեր ապրել է ընդամենը տասնվեց օր խաղաղություն և որտեղ նույն ժամանակահատվածում անթիվ միլիոնավոր մարդիկ են կոտորվել: Եվ այս մռայլ աշխարհի վրա:

կանխատեսում է միջուկային պատերազմի սարսափելի սպառնալիքը, որը կոչնչացնի Երկրի վրա ողջ բարձրակարգ կյանքը:

Իրոք, զարմանալի չէ, որ մարդը ապրում է մշտական վախի մեջ այն մասին, թե ինչ է պատրաստել իր համար հաջորդ օրը: Դժբախտաբար, այս վախն ու անհույսությունն առավել տարածված են աշխարհի արիական հատվածում, որտեղ անկումն ու բարոյական անկումն առավել զարգացած են: Այստեղ մարդիկ լիովին օտարվել են բոլոր առողջ և բնական արժեքներից և վերածվել անմիտ զոմբիների, որոնց անհանգստությունները մեղմանում են նյութական բարեկեցության միջոցով՝ տնտեսական քաոսի դեմ անընդհատ մրցավազքում: Ժամանակակից աշխարհի բոլոր նյութական բարիքներից անկախ, այս մարդիկ ո՛չ երջանիկ են, ո՛չ էլ գոհ: Նրանք լիովին զուրկ են իդեալներից և ոգևորությունից, և կորցրել են ապագայի հանդեպ ողջ հավատը: Արիացին պարզապես չի ցանկանում երեխաներ բերել այս աշխարհ: Քանի որ նա ապագա չի տեսնում, նա նախընտրում է պահի շքեղությունները իր ռասայի և մշակույթի պահպանմանը: Նա փորձում է իր համար ապահովել հնարավորինս հարմարավետ կյանք այս աղբանոցում, և նրա միակ հույսն այն է, որ անխուսափելի աղետը չի տեղի ունենա իր կենդանության օրոք: Այսպիսով, նա պասիվորեն հետևում է, թե ինչպես է իր նախնիների երկիրը դանդաղ, բայց հաստատուն կերպով գրավվում այլմոլորակայինների կողմից, ովքեր դեռ չեն գիտակցում, որ սպիտակամորթ մարդու վերջը նշանակում է ողջ քաղաքակրթության վերջը, ինչպես այն գիտենք:

Սա այն Ոսկեդարն է, որը մեր թշնամիները խոստացել էին աշխարհին 1945 թվականին. սա այն է, ինչ նրանք կարողացել են կառուցել յոթանասուն տարվա ընթացքում, երբ ունեցել են բացարձակ իշխանություն: Այս պայմաններում ապագայի հեռանկարները, անշուշտ, մռայլ են: Այնուամենայնիվ, այդպես չպետք է լինի: Այն, որ աշխարհը գտնվում է այդպիսի չարագույժ վիճակում, բացառապես մարդու կողմից Բնության օրենքների նկատմամբ լիակատար անհարգալից վերաբերմունքի արդյունք է:

ᛉ

Որպես ազգային սոցիալիստ, դուք անխուսափելիորեն ձեզ կզգաք որպես մեկ այլ մոլորակից եկած մեկը, երբ մի անգամ գիտակցեք ներկայիս կարգի բնույթը: Դուք չեք կարող որևէ դեր ունենալ այս համակարգում, և այս հասարակության շրջանակներում գոյատևելու ամենօրյա պայքարը պետք է թվա ժամանակի անիմաստ վատնում: Որպես ազգային սոցիալիստներ, մենք պատկերացնում ենք բոլորովին նոր աշխարհակարգ, որը հիմնված է «անխափան իմաստության վրա, որի համաձայն ապրում և ստեղծում է բնությունը»: Միայն նման նոր աշխարհակարգի շրջանակներում կարող է կյանքը գոյատևել այս մոլորակի վրա երկարաժամկետ հեռանկարում: Այնուամենայնիվ, այս նոր կարգը հաստատելու համար մարդը պետք է ընդունի, որ նա Բնությունից վեր չէ: Մարդը արարչագործության տիրակալը չէ, այլ Բնության ամբողջականության անբաժանելի մասն է, և նա ենթարկվում է ճիշտ նույն օրենքներին, ինչ մյուս բոլոր կենդանի օրգանիզմները: Նմանապես, նա պետք է ընդունի նաև գիտականորեն ապացուցված այն փաստը, որ մարդկային ռասաները տարբեր են՝ ոչ միայն իրենց արտաքին տեսքով, այլև իրենց մտավոր և մտավոր բնութագրերով, և, վերջապես, որ բոլոր մարդիկ անհավասար ստեղծված անհատներ են, և որ նրանց կյանքը հիմնականում որոշվում է ժառանգական գործոններով, այլ ոչ թե իրենց բնական միջավայրով:

Սա, իհարկե, կարող է «անարդար» թվալ, բայց մարդը պետք է գիտակցի, որ բնության մեջ արդարության հասկացություն գոյություն չունի այն իմաստով, որով մենք սովորաբար կիրառում ենք այս բառը: Որպես մարդիկ՝ մենք կարող ենք և պետք է կազմակերպենք իրավական և սոցիալական արդարության վրա կառուցված հասարակություն, քանի որ հասարակության բոլոր անդամներն ունեն օգտակար գործառույթ և, հետևաբար, կարող են նաև պահանջել օրենքի առջև հավասար պաշտպանություն և տնտեսական շահագործումից անվտանգություն: Սա այն անվտանգության մի մասն է, որն անհրաժեշտ և բնական է կազմակերպված հասարակության մեջ. ըստ էության, դա հենց այն պատճառի մի մասն է, թե ինչու են մարդիկ զբաղված կայուն սոցիալական կառուցվածքներ ստեղծելով, որ նրանք ցանկանում էին այս անվ Սակայն մենք չենք կարող ստեղծել կենսաբանական արդարություն, ինչպես որ չենք կարող ստեղծել կենսաբանական հավասարություն: Մարդկային տեսանկյունից միշտ չափազանց անարդար կթվա, որ որոշ մարդիկ երիտասարդ տարիքում ենթարկվում են սարսափելի, ցավոտ և անբուժելի հիվանդությունների, մինչդեռ մյուսները կարող են վայելել լավ առողջություն մինչև հարյուր տարեկան դառնալը: նաև, նույնիսկ եթե քսանհինգ տարեկանում մահացողը շատ ավելի մեծ մտավոր տաղանդներ ունի և կարող էր մարդկությանը շատ ավելին տալ, քան ծերության հասածը: Անկախ նրանից, թե ինչ ենք մենք զգում դրա վերաբերյալ, այդպես է լինում՝ չնայած մեր բոլոր բժշկական հմտություններին, և մարդը պետք է սովորի ընդունել, որ Բնությունը չի ճանաչում արդարադատության մեր հայեցակարգը, և ապագա կյանքում աստվածային արդարադատություն ներդնելու ցանկացած փորձ պետք է մերժվի որպես իրականությունից փախչելու անհեթեթ փորձ:

Այս կապակցությամբ ազգային սոցիալիզմի թշնամիները հաճախ պնդում են, որ մարդկային բնույթի կենսաբանական ընկալումը, որը ազգային սոցիալիզմի հիմքն է, «անբարոյական է»: Դրան մենք կարող ենք միայն պատասխանել, որ այս հակառակորդների այսպես կոչված «բարոյականությունն» է անբարոյական, քանի որ այն հիմնված է բնության վրա չհիմնված նորմերի և արժեքների վրա: Ազգային սոցիալիստների համար կա միայն մեկ ճշմարտություն.

Բնության օրենքները, և ամեն ինչ, որ լիովին չի համապատասխանում այս ճշմարտությանը, բացարձակապես 100% սխալ է:

Սա, իհարկե, նշանակում է քրիստոնեության լիակատար մերժում, որի անբնական դուալիզմը գերիշխող «բարոյական» կոդեքսի հիմքն է, որտեղ այս կոդեքսը քողարկվում է նաև լիբերալ/հումանիստական կամ մարքսիստական պիտակի տակ: Քրիստոնեության համաձայն՝ մարդը բոլոր արարածների մեջ վայելում է շատ հատուկ դիրք՝ ունենալով աստվածային հոգի: Այս հոգին ունիվերսալ է և ոչ կենսաբանական: Այն չի տարբերվում ռասայից ռասա կամ անհատից անհատ, և այն կախված չէ անհատի ինտելեկտից կամ որևէ այլ մտավոր կամ ֆիզիկական որակից, ոչ էլ ժառանգական է կամ որևէ այլ կերպ ազդված է Բնությունից: Հենց այս հոգին է, որը բոլոր մարդկանց հավասար է դարձնում Աստծո աչքում, անկախ նրանից, թե ինչ են անում կամ ինչ են, քանի դեռ հավատում են Նրան: Քրիստոնյայի համար մարդու մասին որպես կենսաբանական գործոնների արդյունք խոսելը «նսեմացում» է: Քրիստոնեության համաձայն՝ մարդու ամբողջ կյանքը աստվածային հոգու (հոգու) և «նյութի»՝ այսինքն՝ Բնության, կամ՝ անձնական մակարդակում մարմնի միջև անընդհատ պայքար է, որը ներկայացնում է Չարը և պետք է պարտվի՝ ամպերի մեջ անորոշ դրախտում (կամ Արմագեդոնից հետո երկրի վրա) հավերժական կյանք ստանալու համար: Երկրի վրա կյանքը միայն նախապատրաստություն է գալիք կյանքին՝ կամ Աբրահամի գրկում, կամ դժոխքում, ամեն ինչ կախված է նրանից, թե որքան հաջողակ են մարդիկ պայքարել իրենց կենսաբանական բնույթի դեմ: Ինքնին, երկրի վրա կյանքը որևէ արժեք չունի, պարզապես արցունքների հովիտ է:

Այսպիսով, քրիստոնեությունը բնութագրվում է կյանքի և բնության նկատմամբ ակնհայտ արհամարհանքով: Այն կրոն է պարտվողների և երազողների համար, ովքեր չեն կարողանում հաղթահարել կյանքի մարտահրավերները, այլ պարզապես ապրում են՝ վստահ լինելով, որ «վերջինները կլինեն առաջինը, իսկ առաջինները՝ վերջինը», քանի որ քրիստոնեությունը ցանկացած հանցագործ, անօգուտ և մտավոր թերի հիմար համարում է ավելի արժեքավոր մարդ, քան աշխատասեր և ստեղծագործ քաղաքացին: Այն ներկայացնում է նորմերի և արժեքների մի ամբողջություն, որը կույսին դասում է մորից վեր, վանականին՝ ընտանիքի հորից վեր, իսկ թույլերին ու տառապողներին՝ ուժեղներից ու հաղթանակածներից, իրականում՝ մեռյալներին՝ կենդանիներից վեր: Այն արհամարհում է կյանքի ցանկացած հաճույք և գովաբանում ինքնախեղդումը և ինքնամեղադրանքը՝ որպես դրական նշաններ այն բանի, որ մարդը պայքարում է իր մարմնի դեմ և ընդունում է, որ ծնվել է որպես մեղքի անոթ, քանի որ նա ամբողջովին հոգի չէ:

Անկախ նրանից, թե որ տեսանկյունից եք նայում դրան, քրիստոնեությունը ներկայացնում է կյանքի նկատմամբ այլասերված և մարդատյաց վերաբերմունք, որը կարող է ոչ մի դեպքում չի կարելի հանդուրժել առողջ հասարակությունում: Անկեղծ ասած՝ քրիստոնեությունը մի տեսակ հոգևոր օժանդակ միջոց է, որը ոչնչացրել է մեր բնական անձեռնմխելիությունը ոչ կենսաբանական մտածողության դեմ: Այն մտքի վարակիչ հիվանդություն է և դրա դեմ պետք է պայքարել բոլոր ուժերով:

նշանակում է:

Ի տարբերություն քրիստոնյայի, ազգային սոցիալիստը պետք է ապրի: Նա պետք է ընդլայնի իր կարողությունները և բացահայտի իր անհատականությունը որքան հնարավոր է իր կենսաբանական բնույթի սահմաններում՝ թե՛ ֆիզիկապես, թե՛ հոգևորապես: Նա... ենթադրվում է, որ իր կյանքն անցկացնի ծնկի իջած Մերձավոր Արևելքի աստծո առջև՝ ողորմություն և ներողություն խնդրելով Բնության մեջ ծնվելու «մեղքի» համար: Մենք ուզում ենք տեսնել հպարտ և ներդաշնակ մարդկանց, ովքեր վստահ են իրենց և իրենց կյանքում առաքելության մեջ՝ ոչ թե մարդատյաց պատկերացումների վախեցած և հուսահատված արգասիքներ, ինչպիսին է «առաջնածին մեղքը», որը մարդուն կյանքում թողնում է միայն մեկ հույս. որ «Աստված» կների նրան, եթե նա պարզապես հավատա և զղջա: Մենք նաև չենք ուզում բազմակարծիք և հուսահատ զոհերին՝ բացարձակ արժեքների ժխտմամբ բազմակարծիք աշխարհայացքի: Ազգային սոցիալիստները աթեիստներ չեն: Մենք հավատում ենք աստվածության, բայց մեր աստվածությունը բացարձակ հակադրություն է հրեա-քրիստոնեական Յահվեին: Ազգային սոցիալիզմի համար կա միայն մեկ իրական աստվածություն՝ անհասկանալի ստեղծագործական ուժը, որը դրսևորվում է Բնության մեջ ամենուրեք: Սա այն աստվածությունն է, որին մենք մեր հարգանքի տուրքն ենք մատուցում՝ Բնության օրենքների իմաստության նկատմամբ պաշտամունք և հարգանք ցուցաբերելով: Որպես ազգային սոցիալիստներ, մենք հետևում ենք միայն Բնության ձայնին և ոչ մի այլ բարոյականության, բացի Բնության բարոյականությունից, և մենք գիտենք միայն մեկ մահացու մեղք՝ փորձել ապստամբել այս բարոյականության դեմ: Սա միստիցիզմ չէ, ինչպես ոմանք պնդում են, այլ պանթեիզմ՝ այն գաղափարը, որ աստվածայինը արտահայտվում է Բնության միջոցով և ոչ մի այլ տեղ: Պանթեիզմը իր արմատներն ունի պատմության խորքում և 19-րդ դարի գերմանական իդեալիզմի և ռոմանտիզմի հիմքերից մեկն է: Այն գիտակցում է, որ մենք մեր գոյությունը պարտական ենք կյանքի մի սկզբունքի, որը պարզապես նրա քիմիական բաղադրիչների գումար չէ: Այսպիսով, ազգային սոցիալիզմը կյանքը տեսնում է ոչ միայն առավելագույն սպառման և ինքնաբավարարման համար մատերիալիստական պայքարից. կյանքը ենթադրում է պարտավորություն պաշտպանել այն աստվածային սկզբունքը, որի մաս ենք կազմում մենք: Ոմանք կարող են սա անվանել կրոն, բայց այն կարիք չունի սնահավատության վրա հիմնված պատմության հաստատման՝ այն պահպանելու համար, և այն, անշուշտ, «հավատք» չէ: Այն հիմնված չէ հավատքի, այլ փաստերի վրա:

Չնայած մարդը բնության մի մասն է, ազգային սոցիալիստները, իհարկե, լիովին գիտակցում են, որ մարդը տարբերվում է մյուս բոլոր կենդանի օրգանիզմներից մեկ հատուկ առումով՝ իր յուրահատուկ ուղեղով, որը թույլ է տալիս նրան մտածել վերացական իմաստով: Այս ունակությունը մարդուն հնարավորություն է տվել կանխել կամ մեղմել բնության այն դաժանությունը, որից պետք է տառապեն մյուս էակները: Մեր ուղեղը մեզ հնարավորություն է տվել բուժել այն հիվանդությունները, որոնք այլապես անբուժելի էին, և գտնել բնության բազմաթիվ օրենքների հիմքում ընկած սկզբունքները, որպեսզի մենք կարողանանք օգտագործել այդ սկզբունքներից մի քանիսը մեր սեփական օգտին և՝ լավ թե վատ՝ մշակել այն տեխնոլոգիան, որն անհրաժեշտ էր երկիրը ուսումնասիրելու և դրա հարստությունները օգտագործելու համար:

Դժբախտաբար, մեր ուղեղը մեզ հնարավորություն է տվել գիտակցաբար անտեսել Բնության օրենքները, երբ մեզ համար ավելի հարմար է փորձել անտեսել դրանք, քան հետևել դրանց: Նախնադարյան հասարակությունում դուք շուտով կզգաք նման խախտման հետևանքները, բայց բարձր զարգացած տեխնոլոգիական հասարակությունում դուք կկարողանաք գոյատևել Բնության օրենքների խախտումից բավականին երկար ժամանակ՝ առանց զգալու անխուսափելի հետևանքները: Սակայն, վաղ թե ուշ դրանք կգան անողոք ուժով, և այդ դեպքում սխալները շտկելը, եթե ոչ անհնար, ապա առնվազն չափազանց դժվար կլինի:

Վերջապես, մեր եզակի ուղեղը մեզ տվել է նաև այնպիսի զգացմունքներ, որոնք հազիվ թե հանդիպեն որևէ այլ կենդանու մոտ. անհայտի վախը, մահվան անխուսափելիությունը և, հետևաբար, նաև հուսահատ կարիքը ինչ-որ բանի, որը կարող է մարդուն տալ հոգևոր անվտանգության զգացում և ստիպել նրան տեսնել կյանքի իմաստը նյութական բարիքների համար պայքարից այն կողմ: Սա այն կարիքն է, որը թաքնված է կրոնների հիմքում, բայց դրանցից տարբերվող ազգային սոցիալիզմը կենտրոնանում է այս կարիքները երկրի վրա բավարարելու վրա: Այս կապակցությամբ պետք է նշել, որ ո՛չ ուղեղը, ո՛չ էլ զգացմունքները մեկուսացված չեն, ոչ կենսաբանական գործոններ են, այլ կենդանի օրգանիզմի անբաժանելի մասը, և ինչպես մարդու ֆիզիկական բնութագրերը, «հոգին» նույնպես ենթարկվում է ժառանգականությանը վերաբերող բնական օրենքներին: Որպես ազգային սոցիալիստներ՝ մենք այն կարծիքին ենք, որ հասարակությունն ամբողջությամբ պետք է կազմակերպված լինի այնպես, որ հաշվի առնվեն բնական օրենքի բոլոր ասպեկտները: Այսպիսով, բավարար չէ մարդկանց նյութական կարիքները բավարարել առողջ տնտեսական կյանք հաստատելով: Անհրաժեշտ է նաև հոգ տանել, որ հոգևոր կարիքները նույնպես բավարարվեն:

Մարդու թշնամին հաճախ պնդում է, որ ազգային սոցիալիզմի հոգևոր տիեզերքը հարկադրանքի և մանիպուլյացիայի աշխարհ է, որտեղ անհատը զրկվում է իր ազատությունից և անհատականությունից՝ պարզապես անմիտ զանգվածի մաս կազմելու համար: Սա, իհարկե, հեռու է ճշմարտությունից: Իրականում սա շատ ավելի մոտ է ժողովրդավարության նկարագրությանը: Հենց դեմոկրատներն են, որ ժողովրդին համարում են մեծ մոխրագույն զանգված, որտեղ առանձին անհատների միջև եղած տարբերությունները բացատրվում են միայն որպես պատահական շրջակա միջավայրի ազդեցությունների արդյունք, որը հասարակությունը պետք է «շտկի»՝ մարդկանց ժողովրդավարական ճանապարհով «սոցիալականացնելու» համար: Մյուս կողմից, ազգային սոցիալիզմը հարգում է անհատին: Մենք գիտենք, որ բոլոր մարդիկ կենսաբանորեն եզակի են և ունեն տարբեր տաղանդներ ու կարողություններ: Այս բոլոր անհատական տաղանդները հասարակության շրջանակներում համատեղելը ազգային սոցիալիստական պետության ամենակարևոր խնդիրներից մեկն է: Միայն այս կերպ է հնարավոր օգտագործել ժողովրդի մտավոր ռեսուրսների ամբողջությունը՝ թե՛ անհատների, թե՛ հասարակության օգտին:

Սակայն մենք նաև գիտենք, որ հանճարը և առաջընթացը երբեք չեն եկել զանգվածից, այլ միշտ եղել են առանձին, ականավոր անհատներից, և միայն անհատին կազմակերպված հասարակության մեջ իրեն հնարավորինս ազատորեն գտնելու և զարգանալու հնարավորություն տրամադրելով՝ կարող ենք նպաստել մարդու առաջընթացին դեպի ավելի բարձր կատարելություն: Եթե մենք ուզում ենք լուծել ժողովրդավարության յոթանասուն տարվա ընթացքում աշխարհի առջև ծառացած հսկայական խնդիրները, դա անհրաժեշտ է: Քանի որ ակնհայտորեն անհնար է մարդկանց բարձրացնել իրենց զարգացման բնածին հնարավորություններից բարձր մակարդակի, բոլոր մարդկանց բոլոր առումներով հավասար դարձնելու բոլոր հիմար փորձերը անպայմանորեն հանգեցնում են միավորման ամենացածր մակարդակում, այսինքն՝ բոլոր այն անհատների ճնշմանը, ովքեր միջինից բարձր են ինտելեկտով կամ որևէ այլ կերպ: Այս միտումը ոչ թե ազգային սոցիալիզմի, այլ ժողովրդավարության գործն է, և այն, հավանաբար, չի բարելավի երկրի վրա կյանքի պայմանները:

Այնուամենայնիվ, էլիտա ստեղծելու յուրաքանչյուր փորձ իրավացիորեն դիտվում է որպես սպառնալիք դեմոկրատական համակարգի հիմքերի դեմ, որտեղ համարվում է, որ բոլորը պետք է ունենան ոչ միայն հավասար իրավական իրավունքներ, այլև հավասար ազդեցություն հասարակական գործերի վրա, անկախ նրանից՝ ունեն արդյոք անհրաժեշտ որակները, թե ոչ: Նման համակարգը կարող է միայն երկիրը տանել դեպի անդունդ: Ազգային սոցիալիստական պետությունում ղեկավարությունը կազմված կլինի ազգի լավագույններից: Միայն նրանք կկարողանան լուծել առաջացող խնդիրները և դիմակայել պատասխանատվությանը: Դեմոկրատական ժողովի առանձին անդամները չեն կարող պատասխանատու լինել իրենց գործողությունների համար, քանի որ բոլոր որոշումները կայացվում են քվեարկությամբ, և բոլորը պետք է խոնարհվեն մեծամասնության առջև՝ անկախ նրանից՝ համաձայն են, թե ոչ: Ակնհայտ է, որ այս տեսակի ֆորումը ազատ տեղ է տրամադրում հասարակության ամենաաղքատ տարրերին:

Հեգնական է, որ խոշոր առևտրային ձեռնարկությունները հսկայական ժամանակ և գումար են ծախսում կորպորացիայի ղեկավար պաշտոնների համար լավագույն մարդկանց գտնելու և կրթելու վրա, մինչդեռ ցանկացած քաղաքական շառլատան՝ առանց որևէ կրթության, կարող է դառնալ իր երկրի վարչապետ կամ նախագահ: Նա պարզապես պետք է ունենա ճիշտ կապեր և չպետք է չափազանց շատ խելք ցուցաբերի, ինչը կարող է ցույց տալ, որ նրան այդքան հեշտությամբ չեն կարող մանիպուլացնել տարբեր շահագրգիռ խմբեր, որոնց աջակցության առանց նա երբեք չէր հաղթի ընտրություններում: Դեմոկրատ քաղաքական գործչի ամենակարևոր որակը ընտրողին անամոթաբար ստելու և այնպիսի խոստումներ տալու ունակությունն է, որոնք երբեք չի մտադիրվում պահել: Սա խղճուկ է:

* * *

Մարդկանց միջև անհատականության և կենսաբանական տարբերությունների ժխտումը հանգեցրել է նաև «գենետիկ հիգիենա» հասկացության լիակատար ճնշմանը: Այսօր հիգիենան միայն ձեռքերը լվանալու և ատամները մաքրելու մասին է:

Մարդը գիտի «գենետիկական հիգիենայի» սկզբունքը: Նա հսկայական ժամանակ և էներգիա է ծախսում ձիերի, կովերի, շների, աղավնիների, թութակների և այլնի բուծման վրա՝ բոլորն էլ լավագույն գենետիկական սկզբունքներին համապատասխան, բայց երբ խոսքը վերաբերում է իր տեսակի վերարտադրությանը, նա լիովին հրաժարվում է այդ սկզբունքներից՝ կարծես դրանք վավեր լինեին միայն կենդանիների աշխարհում: Այսպիսով, նա կամավոր կերպով նպաստում է մարդու լիակատար կենսաբանական դեգեներացիային:

Բնական վիճակում յուրաքանչյուր պոպուլյացիա ենթարկվում է կենսաբանական ընտրության, ինչը նշանակում է, որ տվյալ հանգամանքներին առավելագույնս համապատասխանող անհատները բարձրանում են այդ հասարակության գագաթնակետին, մինչդեռ նրանք, ովքեր չեն կարողանում հաղթահարել կյանքը այնպես, ինչպես այն կա, պետք է կործանվեն: Սա բնության երկաթե, անզիջում օրենքներից մեկն է, որը մարդը կարողացել է մեղմել՝ կառուցելով հասարակություններ, որտեղ տեղ և պաշտպանություն կա նաև բնակչության ավելի թույլ տարրերի համար, ովքեր նույնպես նշանակալի դեր ունեն զարգացած հասարակությունում: Սակայն, եթե մենք

Եթե լիովին փակենք մեր աչքերը Բնության այս օրենքի գոյության վրա, մենք նույնպես կուղղվենք դեպի աղետ, քանի որ այդ դեպքում այլևս չենք կարողանա ապահովել բնակչության մեջ անհրաժեշտ կենսաբանական որակը՝ պահպանելու համար այնպիսի համակարգ, որը բավականաչափ ուժեղ կլինի նաև թույլերին պաշտպանելու համար: Առանց կյանքի կենսաբանական իրողությունները հաշվի առնելու՝ մենք կհայտնվենք բոլորի համար ազատ աշխարհում, որտեղ ամենաթույլ անհատները առաջինը կկործանվեն:

Այսպիսով, ազգային սոցիալիզմը, ինչպես հաճախ պնդվում է, չի նշանակի, որ թույլերը լքված կլինեն և թողնված իրենց ճակատագրի քմահաճույքին: Ընդհակառակը: Ազգային սոցիալիզմը միակ երաշխիքն է, որ թույլերը կարող են ունենալ անխուսափելի կործանման դեմ: Սակայն այստեղ պետք է ընդգծել, որ Այդ թուլությունը իդեալ չէ. դա մի բան է, որի դեմ պետք է պայքարել, և դա հնարավոր է միայն հետևողական գենետիկական հիգիենայի միջոցով: Ազգային սոցիալիստական պետությունը կլուսավորի մարդկանց կենսաբանական մեխանիզմների մասին և այդպիսով կհամոզվի, որ մարդը կվերականգնի իր բնական բնազդները այս ոլորտում, որպեսզի կարողանա կենսաբանորեն առաջադիմել: Միայն հիմարները կարող են հավատալ, որ մարդն արդեն հասել է զարգացման ամենաբարձր հնարավոր գագաթնակետին: Այնուամենայնիվ, որպեսզի մարդը առաջադիմի, հասարակությունը պետք է համոզվի, որ հիվանդություններն ու թուլությունները չեն կուտակվում և չեն շարունակվում անվերահսկելիորեն ժառանգության միջոցով: Ձեր երեխաներին տառապանքը գիտակցաբար փոխանցելու և բնակչությունը գենետիկորեն քայքայելու ազատությունը հանցագործություն է գալիք սերունդների նկատմամբ:

Միևնույն ժամանակ, հասարակությունը պետք է նաև ապահովի առողջ միջավայր, որպեսզի արտաքին ազդեցություններից առաջացած հիվանդությունները ընդմիշտ անհետանան: Այստեղ մենք մտածում ենք ոչ միայն սոցիալական միջավայրի և աշխատանքային պայմանների, այլև էկոլոգիական միջավայրի մասին: Ազգային սոցիալիստական հասարակությունում բացարձակապես անընդունելի է, որ շահույթի շահագործումը և ագահ մատերիալիզմը թույլ են տալիս պաթոգեն արհեստական հավելումներ սննդի և հագուստի մեջ, անառողջ սինթետիկ նյութեր մեր տներում և հասարակական շենքերում, ինչպես նաև հողի, օդի և ջրի աճող աղտոտում:

չհաշված մահացու ռադիոակտիվ աղտոտումը, որը կտևի հարյուր հազարավոր տարիներ: Այս ամենը կյանքի իրական արժեքների լիակատար աղավաղման տրամաբանական արդյունքն է, որը նկատվում է այս անբուժելի հիվանդ հասարակության մեջ: Գենետիկական հիգիենան և ընդհանուր աղտոտվածության վերահսկումը նույն գործի միայն երկու կողմերն են՝ բնության պահպանումը և էկոլոգիական հավասարակշռությունը՝ մարդու շարունակական հոգևոր և ֆիզիկական բարեկեցությունն ապահովելու համար: Առանց առողջ միջավայրի նույնիսկ լավագույն գեները կոչնչանան, և առանց այդ գեների բավարար քանակի չի լինի ոչ ոք, ով կարող է ստեղծել առողջ միջավայր:

Կյանքի զարգացման համար առողջ միջավայր ստեղծելու համար մեզ անհրաժեշտ են նաև առողջ ընտանիքներ, որտեղ երեխաները կարող են ներդաշնակ մեծանալ և երջանիկ լինել: Ներկայիս կարգի մեկ այլ չարիք է այն, որ այս տեսակի ընտանիքը ոչնչացվում է սովորական ոչ կենսաբանական մտածողության և կանանց ազատագրողների անհեթեթության պատճառով: Ինչպես ռասաները տարբեր են, այնպես էլ սեռերը, և այն գաղափարը, որ տղամարդն ու կինը կենսաբանորեն հավասար են, լուրջ սպառնալիք է մարդու գոյատևման համար: Նրանց միջև եղած տարբերությունները ոչ թե սոցիալապես կառուցված «սեռական դերերի» արդյունք են, այլ կենսաբանական դերերի: Պատահական չէ, որ կինն է երեխաներ ծնում: Նա ոչ միայն կենսաբանորեն է պիտանի այս առաջադրանքի համար, այլև մտավոր առումով, և որպես նոր սերնդի մայր՝ նա ունի ամենակարևոր դերը հասարակության մեջ: Այն գաղափարը, որ նա պետք է «իրականացնի իրեն»՝ միանալով աշխատուժին և աշխատանք ստանալով հավաքման գծում, մինչդեռ իր երեխաները թողնված են ուրիշներին, հանգա Կանայք կարող են իրենց իրացնել միայն իրենց կենսաբանական դերի շրջանակներում՝ որպես մայրեր: Առանց մոր ընտանիքը քանդվում է: Երեխաները մնում են իրենց հետ կամ պետական կրթության: Երբ նրանք տուն են վերադառնում, ոչ ոք ժամանակ չունի նրանց համար: Նրանց ոչ մի իդեալ չեն սովորեցնում, և իրենց կուռքերը ստանում են հեռուստատեսությունից, վատ երաժշտությունից և նույնիսկ ավելի վատ գրականությունից: Նրանք ապրում են արագ սնունդով և դառնում են առևտրային նյութապաշտության ամենավատ տեսակի զոհը: Այսինքն՝ եթե կինը չի ընտրում ընդհանրապես խուսափել երեխաներ ունենալուց՝ կամ օգտագործելով որևէ «հակաբեղմնավորիչ» սարք, կամ սպանելով երեխային, եթե նա այնուամենայնիվ հղիանա: Իհարկե, ֆեմինիստները պնդում են, որ նույնքան բնական կլիներ, որ տղամարդը հոգ տաներ երեխաների մասին, իսկ կինը՝ գնար աշխատանքի: Փաստն այն է, որ եթե դա նույնքան բնական լիներ, տղամարդը նույնպես կծծնդաբերեր:

Ընդհակառակը, կանացի կենսաբանությունը միշտ կնշանակի, որ կինը աշխատաշուկայում ավելի թույլ դիրքում է, քանի որ նա ավելի քիչ կայուն է որպես տղամարդ: Անգամ չեմ խոսում այն աշխատանքների մասին, որոնք պահանջում են որոշակի ֆիզիկական ուժ: Զարմանալի չէ, որ հրեա-ֆրանսիացի ֆեմինիստ Էլիզաբեթ Բադինտերը իր գրքում («Մեկը մյուսն է» = «Մեկը մյուսն է», հրատարակված Օ. Ջեյքոբի կողմից (!), Փարիզ 1986, և, զարմանալի չէ, թարգմանված գրեթե բոլոր արևմտաեվրոպական լեզուներով) պահանջում է, որ արգանդը և ձվարանները փոխպատվաստվեն տղամարդիկ՝ հավասարություն ապահովելու համար: Հասարակությունը, որտեղ նման գիրքը ընթերցողներ է գտնում, իսկապես անբուժելի հիվանդ է:

Մարդու կենսաբանական բնույթի մի մասն է այն, որ նա ոչ միայն մեկուսացված անհատ է, այլև սոցիալական էակ, և նրա սոցիալական բնազդը գերազանցում է միջուկային ընտանիքը: Վաղագույն ժամանակներից մարդիկ ապրել են միասին խմբերով, որպեսզի կարողանան ավելի լավ դիմակայել իրենց նախնադարյան գոյության վտանգներին: Եթե նրանք դա չանեին, մարդը դժվար թե կարողանար գոյատևել որպես տեսակ: Այլ կերպ ասած, կազմակերպված հասարակություններում կյանքը մարդու գոյության պայման է, և կազմակերպվելու ձգտումը՝ մեր բնույթի մի մասն է: Առանց կազմակերպված հասարակության յուրաքանչյուր անհատ կունենար բավարար անելիք՝ փորձելով հավաքել առօրյա անհրաժեշտ իրերը: Արվեստի, գիտության, կրթության կամ որևէ առողջապահական ծառայության համար ավելցուկ չէր լինի: Կազմակերպվածության բարձր աստիճանը պարզապես նախապայման է ինչպես մշակութային, այնպես էլ տեխնոլոգիական զարգացման համար: Հետևաբար, ոչ մի կերպ պատահական չէ, որ բարձրագույն մշակույթները միշտ ստեղծվել են կազմակերպվելու լավագույն կարողություններ ունեցող ժողովուրդների կողմից: Ի դեպ, նրանց մեծ մասը արիացիներ էին:

Սակայն ցանկացած կազմակերպված հասարակությունում բացարձակապես անհրաժեշտ է, որ անհատը հարմարվի այն նորմին, որը կիսում են այդ համայնքի մյուս անդամները, և որ նա ձեռնպահ մնա իր ինտելեկտն ու տաղանդները չարաշահելուց այնպես, որ դա վնասակար լինի այն համայնքի համար, որը հնարավոր է դարձրել այդ տաղանդների զարգացումը:

Սակայն խմբի ներսում անհրաժեշտ հավատարմությունը չի կարող հիմնված լինել միայն նյութական նկատառումների վրա: Բավարար չէ ունենալ ընդհանուր սոցիալական ապահովության գրասենյակ: Իմաստ ունի հրաժարվել անձնական ազատության որոշ մասից միայն ընդհանուր ճակատագիր ունեցող համայնքում, որը բաղկացած է ընդհանուր ծագում ունեցող, ընդհանուր նորմեր ու արժեքներ ունեցող և կյանքում ընդհանուր նպատակ ունեցող մարդկանցից՝
մարդիկ, որոնց նախնիները սերունդներ շարունակ նվաճել և պաշտպանել են նույն տարածքը, քանի որ ցանկացել են պահպանել իրենց լեզվական, մշակութային և կենսաբանական առանձնահատկությունները:

Հենց այս ցանկությունն է, որ մեր մշակույթը ստեղծել է մեր ժողովրդի տաղանդների, պատկերացումների, իդեալների և արժեքների հետ սերտորեն համապատասխան՝ այն բանի հետ, ինչը մենք կարող ենք անվանել մեր ժողովրդի հոգի: Այլ ժողովուրդներ ունեն այլ տաղանդներ, պատկերացումներ, իդեալներ և արժեքներ, և, հետևաբար, նրանք ստեղծել են այլ մշակույթներ: Սրանք կարող են նույնքան «լավ» լինել, որքան մերը, բայց դրանք օտար են մեզ համար, ինչպես մեր մշակույթն է օտար մյուս ժողովուրդների համար:

Խոսել բոլոր ժողովուրդների համար ընդհանուր, գալիք, համընդհանուր «աշխարհի մշակույթի» մասին անհեթեթություն է: «Մշակույթը», որը բնականաբար չի առաջացել որպես ժողովրդի հոգու հայելի, ժխտում է «մշակույթ» բառի իմաստը, և պատմությունը շատ հստակ ցույց է տալիս, որ յուրաքանչյուր քաղաքակրթություն, որն այլևս չի կարողացել պահպանել և զարգացնել իր սեփական մշակույթը և, հետևաբար, ներմուծել և ինտեգրել է պատահաբար հանդիպած ցանկացած օտար մշակութային տարր, կանգնած է եղել իր անխուսափելի անկման առջև:

Ռասաների, կրոնների և փիլիսոփայությունների պատահական խառնուրդից կազմված հասարակությունը, անշուշտ, հոգևոր և մշակութային հարստության արտահայտություն չէ, ինչպես հաճախ պնդվում է այսօր: Այն անհեթեթ խառնաշփոթ է, որի գոյությունը չի կարող արդարացվել որևէ հիմքով:
ազգի անխուսափելի քայքայման և բոլոր նորմերի ու արժեքների լիակատար լուծարման որոշակի նշան: Նման հասարակությունը իրական համայնքի այլասերված ծաղրերգություն է, և այն չի կարող երկար տևել, քանի որ նույն հողակտորի վրա ժամանակավորապես ապրող տարբեր խմբերի միջև սոցիալական հավատարմությունը փոխարինվում է կրոնական և փիլիսոփայական գաղափարների նկատմամբ շատ ավելի ուժեղ՝ հոգևոր հավատարմությամբ, որոնք իրենց հիմքը չունեն ազգի և նրա պատմության մեջ:

Հասարակության ամբողջականության համար ամենալուրջ սպառնալիքը, անհամեմատելիորեն, կենսաբանական ռասաների խառնումն է, որը միշտ կամ զուգահեռաբար է եղել մշակույթների խառնման հետ, կամ նույնիսկ եղել է դրա նախապայմանը: Մշակույթի քայքայումն ինքնին կարող է դադարեցվել ցանկացած պահի, և ժողովուրդը կարող է կրկին գտնել իր մշակութային նորմերին և արժեքներին վերադառնալու ճանապարհը՝ քանի դեռ ռասայական կազմը անվնաս է: Ռասաների խառնումը, սակայն, անդառնալի է, և դրա հետևանքները անհաշվելի և աղետալի են: Փաստ է, որ բնությունը միշտ զարգացել է դեպի ավելի մեծ ռասայական բազմազանություն, այնպես որ ռասաները, ի վերջո, դարձել են տեսակներ: Անբնական ռասաների խառնման միջոցով մենք այժմ ականատես ենք լինում բոլոր տարբեր բնական տաղանդների հավասարեցմանը, որոնք բոլորը որոշվում են ռասայով: Եթե մեկ ռասան զարգացել է մեկ ուղղությամբ, կառուցել է համայնք և ստեղծել մշակույթ՝ հիմնվելով իր զարգացած որակների վրա, այլ ռասաների հետ խառնվելը նշանակում է, որ մի քանի սերունդ անց անբարոյական սերունդը կկորցնի իր նախնիների ստեղծածը հասկանալու բոլոր պայմանները:

Դժբախտաբար, սովորելու հնարավորությունները չափազանց շատ են այն հասարակությունները, որոնք մենք ունենք ռասաների խառնման հետևանքով:

Լատինական Ամերիկան, Հնդկաստանը և Եգիպտոսը բոլորը հիանալի օրինակներ են, ինչպես նաև Հելլադան և Հռոմեական կայսրությունը: Ինչպես հնդկական, պարսկական և եգիպտական մշակույթները, այնպես էլ հունական և հռոմեական քաղաքակրթությունները ստեղծվել և պահպանվել են հիմնականում սկանդինավյան ռասայի ներգաղթած փոքրամասնության կողմից: Այս ավելի զարգացած փոքրամասնությունը սկզբում ճնշել է սկզբնական մեծամասնությանը և նրանց մշակույթը, բայց հետագայում նրանք դանդաղորեն ենթարկվել են իրենց ենթարկված ժողովուրդների թվային գերազանցությանը: Թուլացած անթիվ պատերազմներից, որոնք նրանց արժեցել էին իրենց ամենաթանկարժեք արյունը և տապալվել կեղծ մարդասիրության ասիական գաղափարներով, նրանք աստիճանաբար ենթարկված ժողովուրդների աճող թվին քաղաքացիություն տվեցին և Աֆրիկայի և Ասիայի իրենց գաղութներից նոր ստրուկներ ու աշխատավորներ բերեցին, որոնք այնուհետև ինտեգրվեցին և քաղաքացիություն ստացան հաջորդ սերնդում: Սա իսկապես ծանոթ պատկեր է, այնպես չէ՞: Եվ հենց սկանդինավյան ռասայի այս քայքայումն էր, որ հպարտ Հելլադան վերածեց ժամանակակից Հունաստանի, իսկ Հռոմը՝ Իտալիայի, կամ այլ կերպ ասած՝ քաղաքակրթությունը՝ քաոսի: Դպրոցում դուք դեռ որոշ ժամանակ եք անցկացնում երեխաներին հին մշակույթների մասին սովորեցնելով, բայց ոչ մի բառ չի ասվում այդ մշակույթները ստեղծած մարդկանց մասին: Թվում է, թե ոչ մեկին չի զարմացնում, որ պետություն կազմակերպելու ունակությունը կարող է այդքան լիովին անհետանալ: Իրականում, այսօր «հռոմեացիների» կերպարանքով ներկայացող մարդկանց մեծ մասը ռասայական առումով շատ քիչ ընդհանրություններ ունի իրենց հզոր նախորդների հետ: Նրանց նախնիներից շատերի տունը Միջերկրական ծովի հարավում էր:

Այսօր ռասայական կենսաբանության մասին խոսելիս դուք շուտով բախվում եք բազմաթիվ տաբուների: Ռասայական կենսաբանության ուսումնասիրությունը դարձել է անպարկեշտ մի բան, այսինքն՝ եթե դուք ցանկանում եք ուսումնասիրել մարդկային ռասաները, և նույնիսկ բժիշկներից կամ այսպես կոչված մարդաբաններից չի կարելի ակնկալել, որ նրանք որևէ բան իմանան այս թեմայի մասին: Նույնիսկ նման գիտելիքներ ուզենալը վնասում է ձեր կարիերային, այնպես որ ինչո՞ւ անհանգստանալ: Այսպիսով, միշտ պնդվում է, արհամարհական ծաղրով, որ գոյություն չունի որևէ «մաքուր» սպիտակ ռասա, և որ «արիականը» զուտ լեզվական տերմին է և այլն, որոնք բոլորը նպատակ ունեն ապացուցելու, որ ռասայական գիտությունը անհեթեթություն է: Իհարկե, այս փաստարկները ամբողջովին սխալ չեն, բայց եզրակացությունն այն է: Ճիշտ է, որ եղել է տարբեր եվրոպական ռասաների խառնուրդ, բայց սա նույն հիմնական ռասայի՝ այսպես կոչված սպիտակ ռասայի շրջանակներում սերտորեն կապված ռասաների խառնուրդ էր, որը դուք կարող եք շատ լավ անվանել Արիական ռասա՝ քանի դեռ դուք սահմանում եք, թե ինչի մասին եք խոսում: Ավելին, Բացարձակապես ոչ մի հիմք չկա պնդելու, որ այս խառնուրդը, որը ոչ մի կերպ ամբողջական չի եղել, բացարձակապես առավելություն է եղել եվրոպացիների համար: Հավանաբար, հակառակն է եղել, և բացարձակապես ոչ մի լավ պատճառ չկա շարունակելու քայքայման գործընթացը հետագա խառնման միջոցով:

Անգրագետները նաև պնդում են, որ ռասաների խառնումը անհրաժեշտ է «միջանձնային ամուսնությունից» խուսափելու համար: Սա, իհարկե, ոչ կենսաբանական անհեթեթություն է: Ինբրիդինգը վերաբերում է միայն սերտորեն կապված անհատների միջև բեղմնավորմանը, որոնք անպայմանորեն նման են միմյանց կենսաբանական տեսանկյունից: Ինբրիդինգի միջոցով մենք ստանում ենք տարբեր գենետիկական գործոնների կուտակում՝ թե՛ լավ, թե՛ վատ: Եթե հայրը և թե՛ մայրը կրում են նույն գեները, կա մեծ հավանականություն կամ ռիսկ, որ սերունդը կավելացնի այդ գեները, և քանի որ մենք գրեթե բոլորս կրում ենք անհաջող գեներ, ակնհայտորեն ցանկալի է, որ դրանք չկուտակվեն: Այստեղ կարևոր չէ, որ կլինի նաև դրական գեների կուտակում. խելագարություն զարգացնելու ավելի բարձր հակումը չի կարող բարելավվել այլ դրական հատկություններով:

Սակայն, ինբրիդինգը վտանգ է ներկայացնում միայն շատ փոքր պոպուլյացիաներում, ասենք՝ շատ փոքր կղզում կամ այսպես կոչված «արքայական» կամ «ազնվական» ընտանիքներում: Միլիոնավոր անհատներից բաղկացած պոպուլյացիայի մեջ այն պարզապես գոյություն չունի նորմալ պայմաններում:

Ամեն դեպքում, ռասայականորեն օտար գենետիկական տարրերի ավելացումը ինբրիդինգից խուսափելու լավ միջոց չէ: Դա հանգեցնում է միայն աններդաշնակ անհատների, քանի որ ծնողները չափազանց տարբեր են: Դրան անտեղյակները կառարկեին, որ կենդանական աշխարհում՝ և բույսերի հետ, դուք, կարծես, շատ լավ արդյունքներ եք ստանում, երբ խաչասերում եք տարբեր ռասաների: Սա, իհարկե, շատ ճիշտ է, բայց այստեղ մենք խոսում ենք խիստ վերահսկվող խաչասերման մասին, որտեղ գիտնականները նախապես սահմանել են, թե որ կոնկրետ որակներն են ցանկանում բուծել:

Այսպիսով, դուք ընտրում եք ծնողներին այդ նպատակը հաշվի առնելով՝ վերցնելով այն անհատներին, որոնք կրում են ձեր խաչասերման համար ցանկալի լավագույն հատկանիշները: Երբ արդեն ունեք սերունդ, դուք կրկին ընտրում եք այն անհատներին, որոնցում ունեք ձեր ցանկալի հատկանիշների մեծ մասը: Նրանք օգտագործվում են հետագա բազմացման համար: Մնացածը պարզապես մորթվում է որպես անխուսափելի թափոն: Այս անհատների հետ շարունակական բազմացումը կտա հակառակ արդյունքները, քան ցանկալի է: Ոչ մի դեպքում դուք թույլ չեք տալիս պատահական բազմացում: Եթե դա տեղի է ունենում պատահաբար, օրինակ՝ շների հետ, դուք ոչնչացնում եք սերունդը:

Կա շատ լավ պատճառ, թե ինչու են երկրները փորձում կանխել էկզոտիկ բույսերի և կենդանիների մուտքը իրենց տարածքներ: Դրանք կխախտեն բնական կարգը և կարող են սպառնալ գոյություն ունեցող էկոհամակարգերին: Թե որքան վտանգավոր կարող է լինել խաչասերումը, ցույց են տալիս այսպես կոչված «մարդասպան մեղուները»: Դրանք բարձր բերքատվություն ունեցող ամուր ցեղ ստեղծելու փորձի արհեստական արդյունք են: Արդյունքը մեղուների ագրեսիվ խմբեր էին, որոնք շատ տարբեր փոշոտման ձևեր ունեին: Պատահաբար, դրանցից մի քանիսը փախան լաբորատորիայից, և այսօր նրանք լուրջ սպառնալիք են ներկայացնում ամբողջ Լատինական Ամերիկայում և ԱՄՆ-ի հարավային մասերում: Իրենց վարքագծի պատճառով դրանք անպիտան են առևտրային մեղվաբուծության համար, և քանի որ Ամերիկայում փոխարինում են եվրոպական մեղվին, մարդասպան մեղուն լուրջ խնդիրներ է ստեղծում պտղատու այգիների առևտրային փոշոտման համար: Սա լավ օրինակ է այն բանի, թե ինչի կարող է հանգեցնել ռասաների խառնումը, եթե անհրաժեշտ վերահսկողությունը ձախողվի, իսկ հետո պատկերացրեք, որ մարդկային ռասաների տարածվող խառնումը բացարձակապես անվերահսկելի է:

Հավանաբար, ոչ ոք չի առաջարկի մարդկային ցեղերի խաչասերման համար նույն ընթացակարգերի ներդրումը, ինչ կենդանիների համար՝ անկախ այն փաստից, որ այստեղ մենք գործ ունենք շատ ավելի բարդ գործոնների հետ, քան կենդանիների: Ոչ այնքան հեշտությամբ սահմանվող բաները, ինչպիսիք են հասակը, մսի որակը կամ կաթի արտադրության ունակությունը, որոշում են, թե արդյոք մարդիկ կարող են հաղթահարել հասարակության պահանջները, այլ այնպիսի գործոններ, ինչպիսիք են բնավորության հակումը, ինտելեկտը, ստեղծագործականությունը և ներքին ներդաշնակությունը՝ բոլոր այն հատկանիշները, որոնք, ինչպես հայտնի է, մեծապես տուժում են ռասաները խառնելիս: Այս կապակցությամբ, հարկ է նաև նշել, որ բոլոր նրանք, ովքեր կողմ են անսահմանափակ ռասայական խառնմանը, բացարձակապես չեն կարողացել մեզ ասել, թե ինչպիսի ցանկալի հատկանիշներով կարող են հարստացնել սպիտակ ռասան այն օտար ռասայական տարրերը, որոնք այժմ ներթափանցում են արիական աշխարհ:

Ամեն դեպքում, հասարակության բոլոր ոլորտներում առկա քայքայման միտումները չեն կարող չդարձնել մարդկանց անապահով և դժբախտ: Միայն իրական, ներդաշնակ համայնքում, որը բաղկացած է նույն մշակութային, պատմական և կենսաբանական ծագում ունեցող և ապագայի նկատմամբ նույն հոգևոր ձգտումներով մարդկանցից, անհատը կարող է գտնել իրեն անհրաժեշտ հոգեկան խաղաղությունն ու ներքին անվտանգությունը: Միայն այստեղ մարդը կարող է զգալ, որ ինքը ավելի մեծ ամբողջության բնական մասն է, ինչ-որ բանի, որն ավելի հզոր է, քան անհատը, և որը կշարունակի գոյություն ունենալ, երբ անհատը այլևս գոյություն չունենա, ինչպես որ եղել է:

գոյություն է ունեցել մինչև անհատի ծնվելը: Միայն ճակատագրի նման ազգային համայնքում է մարդը գտնում այն հավերժական կյանքը, որը միշտ փնտրել է: Մեր երեխաների և մեր ժողովրդի մեջ մենք կապրենք հավերժ, բայց դա հավերժության միակ բաժինն է, որը մենք ունենք: Առանց դրա, մենք կարող էինք երբեք էլ չապրել:

Եթե, մյուս կողմից, մարդը պետք է իր ինքնությունն ու կյանքի նպատակը փնտրի ազգային համայնքից դուրս, ապա այս համայնքը կորցրել է իր իմաստը և անխուսափելիորեն կքանդվի, ինչպես մի ամուսնություն, որտեղ զուգընկերները ոչինչ չունեն ընդհանուր, բացի հասցեից:

Սա ազգայնականության հիմնարար տեսակետ է:

Սակայն, խմբի ներսում հավատարմությունը պետք է լինի փոխադարձ: Ոչ միայն քաղաքացին պետք է հավատարիմ լինի հասարակությանը, այլև հասարակությունն է, որ պետք է հավատարիմ լինի քաղաքացուն: Այսպիսով, հավատարմությունը ենթադրում է արդար սոցիալական պայմաններ և տնտեսական համակարգ, որտեղ ոչ ոք չի շահագործվում, և որտեղ բոլորը անում են ամեն ինչ ընդհանուր բարիքի համար՝ պահպանելու այն կարգը, որը պաշտպանում է ընդհանուր արժեքները, երաշխավորում է քաղաքացիների կյանքն ու երջանկությունը և յուրաքանչյուր անհատի տալիս է ժողովրդի հավերժական կյանքի իր բաժ

Սա սոցիալիստական հիմնարար տեսակետ է:

Ազգայնականությունն առանց սոցիալիզմի աբսուրդ է, և հակառակը՝ սոցիալիզմն առանց հստակ սահմանված համայնքի իմաստ չունի:

Այսօր հաճախ պնդվում է, որ ազգային սոցիալիստական վերաբերմունքը հանգեցնում է պատերազմի և այլ ազգերին ճնշելու փորձերի: Սա բացարձակ անհեթեթություն է: Ճիշտ հակառակն է: Այլ ժողովուրդների մշակութային և կենսաբանական ինքնության նկատմամբ հարգանքը հնարավոր է միայն այն դեպքում, եթե դուք ճանաչում եք ռասայական և մշակութային տարբերությունների գոյությունն ու ցանկալիությունը, և դժվար թե կարողանաք հարգել այլ ժողովուրդների ինքնությունը, եթե չեք գնահատում ձեր սեփականը: Եթե դուք ժխտում եք ռասայական տարբերությունների գոյությունը, ակնհայտ է, որ դուք անընդհատ կփորձեք այլ ժողովուրդներին պարտադրել այն, ինչ ինքներդ եք համարում լավագույնը՝ առանց որևէ հաշվի առնելու նրանց սեփական առանձնահատկությունները: Այս վերաբերմունքը ռասիզմ է, եթե երբևէ այդպիսին եղել է:

Քրիստոնեության, իսլամի և մարքսիզմի կողմից կիսվող աղետալի գաղափարը, որ կա միայն մեկ քաղաքակրթություն, որը ճիշտ է բոլոր մարդկանց համար՝ անկախ ռասայից, հիմք է հանդիսանում ինչպես նախորդ դարի եվրոպական գաղութային կայսրությունների, այնպես էլ այսօրվա անդադար փորձերի համար՝ ժամանակակից արդյունաբերական աշխարհի անպտուղ մատերիալիստական կենսակերպը պարտադրելու միամիտ երրորդ աշխարհի ժողովուրդներին, ովքեր միայն...

տեսնում են փայլը, բայց չեն կարողանում հաշվարկել արժեքը: Սա նրանց կործանումն է լինելու, քանի որ այն մերն է: Սպառողական հասարակությունը պարզապես տեսնում է միայն շուկաներ և սպառողներ, և այստեղ միատարրությունն է բանալի բառը: Միատարր հաճախորդը որևէ հատուկ պահանջարկ չունի, և սա արտադրությունը դարձնում է ավելի պարզ և էժան, ինչը նշանակում է ավելի մեծ վաճառք և ավելի բարձր շահույթ: Ազգային առանձնահատկությունները, տարբեր մշակութային ձևերն ու լեզուները այստեղ անհարմարություն են՝ առևտրի տեխնիկական խոչընդոտ, և, հետևաբար, դրանց դեմ պայքար է մղվում: Բազմազգ արդյունաբերությունների և շղթաների համար բոլոր մարդիկ հավասար են, եթե նրանք կարողանան պարզապես սպառել: Նրանք բացարձակապես ոչ մի հարգանք չունեն մարդկային արժեքների նկատմամբ: Նրանք ջախջախում են դրանք:

Ազգային սոցիալիզմի համար տարբերությունը բնական կարգի մի մասն է, և մենք ցանկանում ենք պահպանել այս կարգը՝ ռասաների, ժողովուրդների և անհատների միջև եղած բոլոր տարբերություններով: Մենք բացարձակապես ոչ մի ցանկություն չունենք ստիպել որևէ նեգր ցեղի դավանել մեր կրոնը, ուտել մեր սնունդը կամ օգտագործել մեր օրենքները: Մենք ցանկանում ենք, որ մյուս ժողովուրդները գտնեն իրենց սեփական ճանապարհը դեպի ապագա: Իհարկե, մենք պետք է ուրախ լինենք նրանց հետ համագործակցել, եթե դա փոխադարձաբար օգտակար է, բայց մենք չպետք է խանգարենք նրանց: Եթե նրանք չկարողանան գտնել իրենց ճանապարհը, դա նրանց խնդիրն է, ոչ թե մերը: Մենք որևէ հակամարտության չենք ձգտում որևէ մեկի հետ, մենք պարզապես ուզում ենք, որ մեզ խաղաղություն պարգևեն: Այնուամենայնիվ, մենք խաղաղասերներ չենք: Մենք գիտենք, որ երբեմն յուրաքանչյուր ժողովուրդ պետք է պայքարի որպես ազգ գոյատևելու համար: Հակառակ դեպքում այն կկործանվի, և մենք չենք կարող պարզապես նստել և թույլ տալ, որ մեր սեփական ժողովուրդը ոչնչացվի: Եթե մեր գոյությանը վտանգ է սպառնում, մենք պետք է պաշտպանենք մեզ, և մենք գիտենք, որ միայն նոր ազգային-սոցիալիստական աշխարհակարգը, որը բաղկացած է միմյանց նկատմամբ փոխադարձ հարգանք ունեցող անկախ ազգերից, կարող է ապահովել երկարատև խաղաղություն և փրկել աշխարհը վերահաս աղետից:

Եթե աշխարհը չընդունի ազգային սոցիալիզմը որպես ապագայի իր միակ հույս, մարդը կկանգնի կործանման առջև: Սա կլինի բնության օրենքների նրա շարունակական խախտումների տրամաբանական հետևանքը:

Սակայն դա Տիեզերքի վերջը չի լինի: Այնտեղից նայելով՝ Երկիր մոլորակը և դրա վրա ապրող մարդիկ հսկայական մեխանիզմի մանր ու լիովին անփոխարինելի մասեր են: Եթե մենք անհետանանք, վերջին 10,000 տարիների տարբեր քաղաքակրթությունները պարզապես աննշան դրվագ կլինեն անսահման և անժամանակ տարածության մեջ՝ մի փորձ, որը ձախողվեց: Նույնիսկ լիակատար միջուկային պատերազմից հետո Երկրի որոշ վայրերում, հավանաբար, դեռևս հիմքեր կլինեն կենսաբանական կյանքի համար, և այդ դեպքում զարգացումը դեպի ավելի բարձր ձևեր կսկսվի նորից: Նույնիսկ եթե Երկիրը լիովին ոչնչացվի նման պատերազմում:

կամ որևէ այլ պատճառով՝ ավելի քան հավանական է, որ կյանք կա ինչ-որ տեղ՝ շատ հեռավոր արեգակնային համակարգում գտնվող մեկ այլ մոլորակի վրա, տիեզերքում, գուցե քվինտիլիոն լուսային տարիներ հեռավորության վրա: Ամեն դեպքում, բնությունը միշտ գոյություն կունենա՝ նաև առանց մարդկանց և առանց Երկիր մոլորակի: Նույնիսկ առանց կյանքի, Տիեզերքում դեռևս բնական կարգուկանոն կլինի: Այս Տիեզերքը մարդու համար որևէ հատուկ օրենք չի ընդունում, և եթե նա դա չգիտակցի, ապա կարժանանա իր առաջիկա կործանմանը, և ոչինչ չի կարողանա փոխել դա:

Այնուամենայնիվ, մենք կարծում ենք, որ ցավալի կլինի թույլ տալ, որ դա տեղի ունենա: Ահա թե ինչու մենք փորձում ենք մարդկանց ստիպել լսել բանականությանը այս շատ ուշ ժամին: Մենք ժամանակ չունենք կորցնելու: Կցանկանայի՞ք միանալ մեզ: Ոչ թե մեր, այլ ձեր երեխաների համար:

Կարո՞ղ եք պատկերացնել աշխարհ առանց սպիտակամորթների և... քաղաքակրթությո՞ւն են նրանք ստեղծել: Մենք էլ չենք կարող:

Անշուշտ, սա քաղաքականության հարց չէ: Մեր գոյությունն ինքնին վտանգված է: Կարո՞ղ եք ձեզ թույլ տալ ավելի շատ ժամանակ վատնել:

Նացիոնալ-Սոցիալիզմ Ձախաթև շարժում

Պովլ Հ. Ռիս-Կնուդսեն

Շատ երկար տարիներ լայնորեն ընդունված է եղել, որ ազգային սոցիալիստները ծայրահեղ աջակողմյաններ են, և միայն հազվադեպ են նրանք տատանվել իրենց այդպես անվանել: Սակայն, որոշակի պահի Ազգային սոցիալիստների համաշխարհային միության պաշտոնական քաղաքականությունը դարձավ խուսափել «աջակողմյան» տերմինից՝ պնդելով, որ ազգային սոցիալիզմը չի տեղավորվում «աջ» և «ձախ» հասկացությունների մեջ և փոխարենը պետք է համարվի այս տարբերակումից վեր կանգնած: Սա, անշուշտ, քայլ էր ճիշտ ուղղությամբ, բայց այս պահին և ներկայիս պայքարի համատեքստում, այնուամենայնիվ, լավ գաղափար կլինի վերանայել քաղաքական թևերի վերաբերյալ ամբողջ հարցը և պարզաբանել մի քանի կետեր՝ կապված «աջ» և «ձախ» տերմինների իմաստի և դրանց այսօրվա քաղաքական ասպարեզում կիրառման հետ:

Պատմականորեն, քաղաքական հայացքների վերաբերյալ «աջ» և «ձախ» բառերը ծագել են նախահեղափոխական Ֆրանսիայում, որտեղ Ազգային ժողովում աջակողմյան նստած էին նրանք, ովքեր ցանկանում էին պահպանել կառավարման համակարգը, մինչդեռ ավելի արմատական փոփոխություններ ցանկացողները՝ ձախակողմյան: Հետևաբար, «աջ» տերմինը ռեակցիոներների և «ձախ» տերմինը հեղափոխականների համար. տերմիններ, որոնք այդ ժամանակվանից ի վեր դարձել են համընդհանուր ճանաչում և օգտագործում:
Սակայն ո՛չ «ռեակցիոն», ո՛չ էլ «հեղափոխական» բառը որևէ համընդհանուր բան չեն ասում տվյալ տեսակետների մասին: Երկուսն էլ հարաբերական են և իրենց կոնկրետ իմաստը ստանում են միայն տվյալ պատմական համատեքստում: Անցյալի հեղափոխականները, օրինակ՝ 19-րդ դարի եվրոպական ազգային-լիբերալները, այսօր շատ հեղափոխական չեն թվում՝ ընդհակառակը, ինչպես այսօրվա ռեակցիոներները կհամարվեին շատ հեղափոխական 200 տարի առաջ: Երբ կոմունիստները 1917 թվականին իշխանության գլուխ անցան Ռուսաստանում, նրանք դա արեցին որպես հեղափոխականներ, որոնք նպատակ ունեին տապալել անարդյունավետ և կոռումպացված ռեժիմը, մինչդեռ այսօր նրանք ներկայացնում են ռեակցիոն հաստատությանը, որը կանգնած է նոր հեղափոխական մարտահրավերի առջև:

Մեր ժամանակներում ավանդական ձախ թևը հիմնականում մարքսիստական է: նույնիսկ այն աստիճանի, որ «ձախակողմյան» տերմինն ինքնին համարվում է «մարքսիստ» բառի հոմանիշ: Սա, իհարկե, իրականության մեջ որևէ հիմք չունի: Ցանկացած հեղափոխական ձախակողմյան է, պարզապես մարքսիստները այնքան քիչ մրցակցություն են ունեցել, որ եղել են կարողանում է յուրացնել տերմինը:

Քաղաքական սպեկտրի մյուս կողմում մենք ունենք աջ թևը, որը բաղկացած է ռեակցիոներներից, ովքեր ցանկանում են պահպանել ներկայիս հասարակությունը և Արևմուտքի այսպես կոչված քրիստոնեական քաղաքակրթությունը՝ իր մատերիալիզմով և կապիտալիզմով: Աջ թևերը պաշտպանում են ավանդական հայրենասիրական արժեքները. նրանք լավ քրիստոնյաներ և լավ քաղաքացիներ են, որոնք պաշտպանում են Սահմանադրությունը և հավատարիմ են իրենց երկրին և իրենց միապետին, եթե այդպիսին ունեն: Նրանք պատրաստ են պատերազմել ցանկացած այլ ազգի դեմ՝ իրենց սեփական մեծությունը հաստատելու համար, նույնիսկ եթե դա նշանակում է միջուկային պատերազմ սկսել մեկ այլ սպիտակ երկրի դեմ, եթե կարծում են, որ դրա կառավարման համակարգը սպառնում է իրենց ներքին կարգին, անկախ նրանից, թե որքան կոռումպացված և այլասերված կարող է լինել այն: Նրանք կողմնակից են անսահմանափակ ազատ ձեռնարկատիրության վրա հիմնված տնտեսությանը՝ անկախ հետևանքներից, բայց նրանք դժգոհում են քաղաքականության մեջ լիբերալ միտումից, ինչպես նաև ներգաղթից և ռասայական ինտեգրացիայից, քանի որ վախենում են ցանկացած փոփոխությունից, որը կարող է խաթարել այն կարգը, որին նրանք սովոր են:

Այս սպեկտրում որտեղ են գտնվում ազգային սոցիալիստները, բավականին պարզ է. մենք ձախակողմյաններ ենք՝ դրանում կասկած չկա: Մենք չենք ուզում պահպանել ներկայիս համակարգը կամ դրա որևէ մասը: Մենք չենք հավատում այն համակարգի հիմքերին, որը մեր ժողովրդին հասցրել է ներկայիս տառապանքի: Մենք չենք ուզում աջակցել որևէ հաստատության, որը պատասխանատու է սպիտակ ազգերի միջև տեղի ունեցած երկու համաշխարհային պատերազմների, ինչպես նաև անթիվ մանր պատերազմների, միջուկային վերազինման, շրջակա միջավայրի աղտոտման, գործազրկության, երիտասարդների լիակատար հիասթափության, ովքեր կորցրել են ապագայի հանդեպ իրենց հավատը, թմրամոլության, պոռնոգրաֆիայի և այսօր դրսևորվող լիակատար այլասերման բոլոր մյուս ձևերի համար: Մենք՝ ազգային սոցիալիստներս, ցանկանում ենք ամենաարմատական փոփոխությունը. մենք ցանկանում ենք ամբողջ Հին կարգի լիակատար տապալումը:

Մինչդեռ մարքսիզմը Հին կարգի հետ կիսում է հիմնական հավասարության փիլիսոփայությունը և իրեն սահմանում է որպես նյութական բարիքների պարզ վերաբաշխմանը նպատակաուղղված մատերիալիստական շարժում, ազգային սոցիալիզմը ձգտում է կառուցել բոլորովին նոր կարգ՝ հիմնված իդեալիզմի և կյանքի բոլոր ասպեկտներում բնության օրենքների նկատմամբ խորը հարգանքի վրա: Սա, անկասկած, այս դարի ամենահեղափոխական գաղափարն է, և, հետևաբար, շատ ձախակողմյան: – և դա, անշուշտ, մարքսիստական չէ:

Ազգային սոցիալիզմի համեմատ, մարքսիզմը ոչ այլ ինչ է, քան քրիստոնեության կողմից հորինված և լիբերալ ժողովրդավարության կողմից պաշտպանված կեղծ-հեղափոխական գաղափար. եթե բոլոր մարդիկ ստեղծված են հավասար, ինչո՞ւ ամբողջ հարստությունը չպետք է հավասարապես բաշխվի բոլորի միջև: Այս լույսի ներքո մարքսիզմը պարզապես այն Հին կարգի մի մասն է, որը մենք ցանկանում ենք ոչնչացնել:

Եթե ազգային սոցիալիզմը, ըստ էության, ձախակողմյան շարժում է, ապա, իհարկե, պարադոքսալ է, որ ազգային սոցիալիստները այդքան շատ ժամանակ և էներգիա են նվիրել ավանդական աջակողմյան դիրքորոշումներին սպասարկելուն, մինչդեռ նրանք խուսափել են ձախակողմյան բոլոր հնարավորություններից: Արդյո՞ք զարմանալի է, որ այս հիմքի վրա ազգային սոցիալիստական շարժում ստեղծելու բոլոր փորձերը բացարձակապես անհաջող են եղել:

Այս աշխարհում որևէ բան ստեղծելու առաջին նախապայմանն այն է, որ մարդ ունենա հստակ պատկերացում այն մասին, թե ինչի է ուզում հասնել և ինչպես կարող է դա անել: հնարավոր է՝ դրան հասնի: Արվեստի գործ ստեղծել ցանկացող քանդակագործը սկսում է մտքում ունենալով գաղափար, ապա սկսում է այն իրականացնել իր ընտրած նյութում: Նա պարզապես չի զբաղվում մարմարի կտորի վրա իր սղոցով՝ մտածելով, թե ինչ կլինի վերջնական արդյունքը:

Այսպիսով, կարևոր է գիտակցել, որ ազգային սոցիալիզմը պարզապես ծայրահեղ աջակողմյանության մի ձև չէ: Մեր շարքերում յուրաքանչյուր ոք, ով դեռևս ունի նման պատկերացումներ, պետք է նվիրվի ազգային սոցիալիզմի գաղափարի ուսումնասիրությանը՝ դրա իրական իմաստն ու նշանակությունը գտնելու համար, կամ, եթե չունի դա անելու էներգիա կամ կարողություն, պետք է գտնի իր գործունեության համար այլ ելք: Այս շարժումը տեղ չունի հիասթափված ատողների կամ կրոնական երազողների համար, այլ միայն նվիրված ազգային սոցիալիստ հեղափոխականների համար:

* * *

Եկեք իրատեսորեն նայենք դրան. աջ թևը հիմնականում շատ անորոշ գաղափարներ ունեցող մարդկանց խղճուկ համախումբ է: Նրանք գիտակցում են, որ ինչ-որ բան այն չէ: Բայց նրանք հրաժարվում են լքել Հին կարգը:
Դրա փոխարեն նրանք ամբողջ ուժով կառչում են դրանից և ցանկանում են վերադառնալ 75 կամ 100 տարի առաջվա իրավիճակին՝ մտածելով, որ դա կլուծի իրենց բոլոր խնդիրները: Նրանք պարզապես չեն տեսնում, որ այսօրվա խառնաշփոթը մեր 100 տարի առաջվա համակարգի տրամաբանական արդյունքն է:

– որ այդ համակարգի հիմքերը բավականաչափ լավ և կայուն չէին մեզ ներկայիս զարգացումից պաշտպանելու համար: Մեր խնդիրների մեծ մասի հայրը հենց այդ քրիստոնեական գաղափարի մեջ է, որի հավասարության փիլիսոփայությունը և օտար ու անբնական ուսմունքները խլել են մեր ժողովրդի հոգին, բայց որը նրանք շարունակում են գովաբանել որպես այն վահանը, որը նրանք տեսնում են իրենց շուրջը: Երբ զարգացումը կասեցնելու նրանց բոլոր ապարդյուն փորձերը ձախողվում են, նրանք հիասթափվում են և վերածվում պարզապես ատողների, քանի որ չունեն իրական տեսլական և գաղափարախոսություն:

Պատմական փաստ է, որ աջակողմյաններից երբեք ոչ մի լավ բան չի դուրս եկել: Եթե չլինեին այնպիսի հեղափոխականներ, ինչպիսիք են Կոպեռնիկոսը, Կեպլերը, Ջորդանո Բրունոն և Գալիլեոն, մենք դեռ կհավատայինք, որ Երկիրը հարթ է և տիեզերքի կենտրոնն է: Երբ կապիտալիզմը զարգացավ, իշխանությունը ոչ մի փորձ չարեց լուծելու արդյունաբերական հեղափոխության հետևանքով առաջացած սոցիալական խնդիրները, այլ շարունակեց անողոք կերպով շահագործել նոր բանվոր դասակարգին՝ այդպիսով առաջացնելով հեղափոխական մտքեր, որոնք արտահայտվում են մարքսիստական գաղափարախոսության մեջ: Եվ բոլոր անհրաժեշտ և արդար սոցիալական բարելավումները, որոնք մենք տեսել ենք վերջին 100 տարիների ընթացքում, ներդրվել են միայն ձախ թևի կողմից գործադրված ուժեղ ճնշումից հետո, մինչդեռ աջ թևի պահպանողականները անընդհատ նահանջի մեջ էին, խղճալիորեն փորձելով որքան հնարավոր է շատ բան պահպանել իրենց համար:

Սա, իհարկե, չի նշանակում, որ հաստատված համակարգը տապալելու ցանկացած ջանք, ինքնին, լավ է: Եթե մարդուն հաջողվի ստեղծել նոր բնական կարգ, որը չի բրածոանում, այլ մնում է կենդանի օրգանիզմ և զարգանում է բնական օրենքի սահմաններում՝ ընդունելով կյանքի բնույթի վերաբերյալ նոր գիտական և փիլիսոփայական պատկերացումներ՝ առանց կառչելու հնացած հասկացություններից, ապա իսկապես լուրջ հանցագործություն կլինի փորձել արմատախիլ անել այդ կարգը և վերադառնալ եսասիրական մատերիալիզմին, քրիստոնեությանը կամ որևէ այլ ոչ բնական փիլիսոփայության: Լավը և վատը կարելի է դատել միայն բնական օրենքի հիման վրա. որքան մոտ է դրան, այնքան լավ:

Գրեթե բոլորն են ընդունում, որ ազգային սոցիալիզմի և մարքսիզմի միջև կա անդունդ: Նույն տրամաբանությամբ, սակայն, ազգային սոցիալիստները նույնպես աջակողմյան չեն: Ազգային սոցիալիզմի և աջակողմյանների միջև միակ ընդհանուր հիմքը, կարծես, ռասայական հարցն է: Սակայն այստեղ նույնպես կա ծայրահեղ տարբերություն:

հեռանկարում: Աջակողմյանները կարծում են, որ սպիտակ լինելն ինքնին ունի բացարձակ արժեք, որը բարձրացնում է արիական ռասային մյուս բոլոր կենդանի օրգանիզմներից և իրավունք է տալիս աշխարհի հետ անել այն, ինչ ուզում է: Սակայն որպես ազգային սոցիալիստներ, մենք մտահոգված չենք միայն մեր սեփական ռասայի կյանքով և անմիջական բարեկեցությամբ: Մենք սպիտակ ռասային տեսնում ենք որպես տիեզերքի ամբողջ բնական կարգի մի մաս, և այն պահպանելու մեր ցանկությունը կապված է ամբողջ բնական միջավայրը պահպանելու մեր ցանկության հետ՝ ներառյալ մյուս մարդկային ռասաները՝ բնության անհասկանալի իմաստության նկատմամբ խորը հարգանքից ելնելով:

Անկասկած, մեր ռասան մեծ մտավոր հնարավորություններ ունի, սակայն նրա կարողությունները որպես այդպիսին բացարձակապես արժեք չունեն, եթե դրանք ճիշտ չօգտագործվեն՝ համաձայն բնության օրենքների: Մենք չափազանց երկար ժամանակ միացել ենք «Սպիտակ Ուժ» հռչակող երգչախմբին և անտեսել ենք այն տխուր փաստը, որ մեր ռասան առնվազն 2000 տարի ունեցել է բացարձակ իշխանություն: Եվ հենց այս ուժն է, որ հանգեցրել է այսօրվա հասարակությանը:

Այսպիսով, մենք չենք կիսում աջակողմյան համոզմունքը տեխնոլոգիական և տնտեսական շարունակական ընդլայնման վերաբերյալ, որն արդեն հանգեցրել է օդի և ջրի աղտոտմանը և աշխարհի հսկայական տարածքները դարձրել է բոլոր տեսակների համար անպիտան՝ մի զարգացում, որը նշանակում է, որ մթնոլորտի օզոնային շերտը համակարգված կերպով ոչնչացվում է, որպեսզի գալիք սերունդները ենթարկվեն կյանքին սպառնացող ճառագայթման, որ արևադարձային անտառները, որոնք մեզ թթվածին էին մատակարարում, կտրվում են՝ արդյունաբերական աճի համար տեղ ազատելու համար, և որ անապատները ոռոգվում են այնպես, որ ստորգետնյա ջրերի մակարդակը իջնում է բերրի տարածքներում, որոնք հետո իրենց հերթին դառնում են անապատներ: Այս ամենը արիական հանճարի արդյունք է, առանց որի այն գոյություն չէր ունենա՝ հանճար, որը չի օգտագործվել մեր երեխաների և թոռների համար ավելի լավ աշխարհ կառուցելու համար, այլ միայն պահի մարդկային ագահությունը բավարարելու, հիմա հաճելի կյանք ապահովելու համար՝ առանց ապագայի մասին մտածելու: Այս ճակատագրական միտումը, որը բնական իրավունքի չափանիշներով, անկասկած, Արևմուտքի արդյունաբերականացված սպիտակամորթ երկրները վերածել է շատ ավելի այլասերված պետության, քան Երրորդ աշխարհի ցանկացած այսպես կոչված պարզունակ հասարակություն, բռնի կերպով աջակցվում է աջակողմյանների կողմից, որոնք, կարծես, կարծում են, որ ամեն ինչ լավ կլիներ, եթե միայն սևամորթները, հրեաները և նավակային մարդիկ վտարվեին:

ընդհանրապես

Մեր նպատակը լիակատար հոգևոր վերածնունդն է, և մեր անմիջական նպատակն է սահմանել և կառուցել այս վերածննդի հիմքերը, որը միակ բանն է, որը կարող է իմաստ հաղորդել ռասայական պայքարին: Եվ այս պայքարը չպետք է ընկալվի որպես պայքար այլ ռասաների դեմ, այլ որպես անզիջում պայքար մեր սեփական ռասայի անկման դեմ: Ռասային որպես նոր հասարակության հիմք մեկուսացված դիմելը անիմաստ է, եթե մենք չկարողանանք հաղթահարել այս անկումը և գտնել մեր ճանապարհը դեպի բնական արժեքներ: Եթե մեր ռասան կարող է գոյատևել միայն ներկայիս համակարգի համատեքստում, մենք չենք ուզում, որ այն գոյատևի, քանի որ այդ դեպքում այն կներկայացնի միայն հակաբնական այլասերման ամենախիստ ձևը: «Սպիտակ ուժի» պնդումը կարող է իմաստ ստանալ միայն այն դեպքում, եթե դրանով մենք նկատի ունենք Բնության ուժը վերաակտիվացնելու ցանկությունը, քանի որ այն թաքնված է սպիտակ մարդու հանճարի մեջ, որի պարտականությունն է օգտագործել այս ուժը՝ կյանքի հենց սկզբունքը պահպանելու համար:

Իհարկե, սա չի նշանակում, որ մենք կողմ ենք որևէ տեսակի բազմառասայականության: Ռասան բնական կարգի անկյունաքարերից մեկն է, ուստի այն պետք է պաշտպանվի ինչպես մյուս բոլոր բնական սկզբունքները: Սա, անշուշտ, չի նշանակում, որ մաշկի սպիտակ գույնը անպայմանորեն մարդկային որակի նշան է: Սպիտակ ռասան թույլ է տվել, որ աշխարհը հասնի աղետի եզրին, և եթե այն չհասկանա, որ կյանքի որակը կարող է բարելավվել՝ նյութապաշտ սպառողական հասարակությունը, որը մարքսիզմի և լիբերալիզմի գերագույն նպատակն է, փոխարինելով բնական և հոգևոր արժեքներով, այն դատապարտված է և միայն կոչնչացնի ամբողջ մոլորակը՝ իր բացարձակ անկման գործընթացում:

Բնականաբար, ազգային սոցիալիստները չեն կարծում, որ մենք պետք է վերադառնանք քարե դարի քարանձավներ, բայց մենք կարծում ենք, որ երբեք չպետք է բնությունից վերցնենք ավելին, քան վերադարձնում ենք նրան: Կյանքի որակը մեզ համար պետք է ավելի շատ նշանակություն ունենա, քան նյութական բարիքների քանակը:

Այսօրվա հիասթափված հասարակությունում աճող թվով մարդիկ գիտակցում են սա և, ավելին, բողոքում են իշխող կարգի դեմ:
Սակայն նրանք չեն դառնում ազգային սոցիալիստներ մեկ պարզ պատճառով.
նրանք չգիտեն, որ ազգային սոցիալիզմը՝ և միայն ազգային սոցիալիզմը, կարող է լուծել այսօրվա կարևորագույն խնդիրները: Դրա փոխարեն նրանք թույլ են տալիս, որ իրենց բողոքի շարժումները տիրանան...

Մարքսիստներ, ովքեր իրենց ապրանքը մեզանից ավելի լավ են վաճառում, չնայած այն հանգամանքին, որ ոչ մի մարքսիստական կառավարություն երբևէ չնչին փորձ անգամ չի արել այս հարցերը լուծելու համար՝ պարզապես այն պատճառով, որ մարքսիզմի հայեցակարգն ինքնին մատերիալիստական է և ոչ մի դեպքում չի մտահոգված բնական արժեքներով: Մարքսիստները պարզապես օգտագործում են հասարակության դժգոհությունը հաստատության նկատմամբ՝ մարքսիզմը տարածելու համար: Դժգոհ անհատներն իրենք ընդհանրապես մարքսիստներ չեն:

Մինչ ազգային սոցիալիստները վազվզում են՝ փորձելով գրավել ավանդական աջակողմյանների փոքր, ծայրահեղական խմբերին՝ իրենց բոլոր քաղաքական և կրոնական կաշկանդվածություններով, իրենց հայտնի մեծամոլությամբ և գործի նկատմամբ իրենց անհավատարմությամբ, որը բխում է նրանց անընդհատ պաշտպանողական դիրքերից՝ փորձելով փրկել այն, ինչ պետք է հեռանա, մարքսիստները հենարան են գտնում մտահոգ քաղաքացիների շրջանում, ովքեր հրաժարվում են անսահմանափակ մատերիալիզմից՝ մեր մոլորակի ապագայի հանդեպ իդեալիստական մտահոգությունից ելնելով: Մեծ մասամբ, այս մարդիկ չեն գիտակցում, որ բնական կարգի պահպանումը պահանջում է ավելի հեռահար միջոցներ, քան աղտոտվածության վերահսկողությունը, միջուկային էներգիայի և ատոմային ռումբի վերացումը: Նրանք չեն տեսնում, որ դա նաև պահանջում է ռասայական տարանջատում և ընդհանուր հոգևոր վերածնունդ, որը կարող է մարդուն վերադարձնել կյանքի աղբյուրներին: Սակայն նրանք կարող են նաև սովորել սա, կամ, ավելի ճիշտ, չեն կարող չտեսնել այն, եթե նրանց տրամադրվի անհրաժեշտ տեղեկատվությունն ու հասկացողությունը և չենթարկվեն հիմար մարքսիստական ուսմունքների բացառիկ ազդեցությանը: Այս մարդիկ իդեալիստ են և բնության կողմնակից, ուստի նրանք իսկապես մեզ են պատկանում, և նրանք, որպես մարտիկներ, ընդհանուր առմամբ շատ ավելի արժեքավոր են, քան բազմաթիվ հիասթափված երիտասարդներ, ովքեր իրենց անվանում են ազգային սոցիալիստներ՝ փորձելով բարձրացնել իրենց եսը և թաքցնել իրենց անձնական խնդիրներն ու անապահովությունը ինքնահռչակ համազգեստի, ծիծաղելի կոչումների և տիտղոսների ետևում: Սակայն բնապահպաններին չեն գրավում գրոհայինները կամ ատելության քարոզչությունը, որոնք բոլորը պարզապես հաստատում են նրանց բացասական տպավորությունը ազգային սոցիալիզմի մասին: Նրանց հետ նաև չի օգնում խոսել ռասայի նշանակության մասին, քանի որ նրանք դեռևս այնքան հեռու չեն գնացել իրենց զարգացման մեջ, որ կարողանան տեսնել ռասայական հարցի արդիականությունը: Նրանց պետք է դիմել այնտեղ, որտեղ նրանք գտնվում են և նրանց վերաբերող հարցերի շուրջ՝ այստեղ և հիմա: Դրա համար անհրաժեշտ է լավ նյութեր պատրաստել շրջակա միջավայրի վեր խնդիրները՝ ազգային սոցիալիստների տեսանկյունից, և մտնել այն խմբերի մեջ, որտեղ այս մարդիկ հավաքվում են՝ ի նշան միջուկային զենքի, աղտոտման և միջուկային պատերազմի դեմ բողոքի: Մենք չենք կարող ակնկալել, որ բնապահպանները կգան մեզ մոտ, քանի որ նրանք ոչ մի կերպ չեն կարող իմանալ, թե ինչ է ազգային սոցիալիզմը, և եթե մենք չկարողանանք կապ հաստատել նրանց հետ, նրանք կկորչեն մարքսիստների համար, որոնց ձեռքում նրանք երբեք չեն գիտակցի իրենց սեփական վերաբերմունքի ամբողջական հետևանքները:

Այս նոր ցուցարարները թշնամաբար են տրամադրված մեզ նկատմամբ՝ պարզապես տասնամյակների թշնամական քարոզչության պատճառով, որը ոչ միայն օտարացրել է առողջ և խելացի մարդկանց ցանկացած շարժումից, որը բացահայտորեն արտահայտում է ազգային սոցիալիստական գաղափարներ, այլև հաջողությամբ գրավել է մեր շարժման մեջ մեծ թվով անհատների, ովքեր չափազանց լավ են համապատասխանում ազգային սոցիալիզմի այս քարոզչական կերպարին և ովքեր մեզ են դիմում պարզապես այն պատճառով, որ ցանկանում են համապատասխանել այդ կերպարին: Նրանք ուզում են լինել այնպիսի մարդասպան, արյունարբու գազաններ, ինչպիսիք նրանք իմացել են անթիվ հոլիվուդյան արտադրություններից և սարսափելի «նացիստների» մասին դեղին մամուլի պատմություններից:

Մենք չափազանց երկար ժամանակ մեր շարքերում ընդունել ենք նման հոգեպաթների, և չափազանց երկար ժամանակ մեզ չի հաջողվել առանձնանալ այլ կազմակերպություններից, որոնք նույնն են անում: Այն, որ մարդիկ իրենց անվանում են ազգային սոցիալիստներ և թափահարում են սվաստիկան, նրանց մեր ընկերները չեն դարձնում: Շատ կազմակերպություններ դեռևս չեն գիտակցում դա, և քանի դեռ դա չեն անում, դատապարտված են, և, Դժբախտաբար, մենք էլ ենք այդպես, եթե չօգտվենք յուրաքանչյուր հնարավորությունից՝ նրանց հրապարակավ դատապարտելու համար: Հաճախ է ասվել, որ մենք չպետք է «լվանանք մեր կեղտոտ սպիտակեղենը» մեր թշնամիների առջև և որ բոլոր «ներքին վեճերը» պետք է պահվեն մեր ներսում: սեփական պատերը: Սակայն սա մեր սպիտակեղենը չէ և, անկասկած, «ներքին պայքար» չէ. սա անհրաժեշտ մաքրման գործողություն է, և այն պետք է իրականացվի հրապարակայնորեն:

Մեր ամենավատ թշնամիները ո՛չ հրեաներն են, ո՛չ էլ կոմունիստները, այլ հենց նրանք, ովքեր իրենց ազգային սոցիալիստներ անվանելով՝ իրենց վարքագծով նսեմացնում են ազգային սոցիալիստական փիլիսոփայության հիմնարար հասկացությունները՝ այդպիսով հաստատելով մեր գաղափարի մասին մեր թշնամու կողմից հանրությանը փոխանցված աղավաղված տպավորությունը: Իրոք, մենք չենք կարող որևէ հավատարմություն զգալ նման մարդկանց նկատմամբ և ոչ մի բարեկամություն: Ընդհակառակը, մենք պետք է ազատվենք նրանց հետ ցանկացած կապից և ամեն ինչ անենք մարդկանց ցույց տալու համար, որ նրանք մեզ չեն պատկանում: Ամենից առաջ մենք պետք է մեծ ջանքեր գործադրենք անելու հենց այն բաները, որոնք մեզանից չեն սպասվում: Մենք

Ակնկալվում է, որ մենք կընդունենք գրեթե ցանկացած աջակողմյան, որը սվաստիկա կթափահարի, և մենք, անշուշտ, չենք սպասվում ձախակողմյան որևէ տեղ գտնվել, պարզապես այն պատճառով, որ մարդկանց անընդհատ ասվել է, որ մենք աջակողմյաններ ենք: Հետևաբար, մենք պետք է միտումնավոր ցույց տանք նրանց, որ նրանք սխալ են տեղեկացված: Անակնկալի էֆեկտը, հավանաբար, կստիպի առնվազն որոշ մարդկանց լսել այն, ինչ մենք ասում ենք: Ավելին, դա մարդկանց կստիպի երկու անգամ մտածել այն մասին, թե ինչ են իրենց ասում ազգային սոցիալիզմի մասին, երբ հասկանան, որ իրենց մեկ անգամ ստել են այս թեմայով:

* * *

Այս կապակցությամբ պետք է նշել, որ մենք պատմական միավորում չենք: Շատ ազգային սոցիալիստներ, կարծես, կարծում են, որ մենք վերակենդանացնելու ենք Ազգային սոցիալիստական Գերմանիան և տեղափոխելու այն աշխարհի այլ մասեր: Ահա թե ինչպես մեր թշնամին կցանկանար մեզ ներկայացնել, բայց դա այդպես չէ: Ազգային սոցիալիստական Գերմանիան ներկայացնում է փորձ, և ոչ լիովին հաջողված փորձ:

կազմակերպել ազգային սոցիալիստական համայնք տվյալ ժամանակ և տվյալ պատմական համատեքստում: Այն կարող է մեզ ոգեշնչել, և մենք կարող ենք սովորել դրանից, բայց մենք չենք կարող այն վերակենդանացնել, և ոչ էլ պետք է երբևէ փորձենք: Դա փորձ էր, որը նախատեսված էր լուծելու մի շարք խնդիրներ, որոնք այդ ժամանակ մեծ մտահոգություն էին առաջացնում գերմանացի ժողովրդի համար, բայց որոնք այսօր մարդկանց կողմից պարտադիր չէ, որ հավասարապես կարևոր ընկալվեն:

Երբ մոտ 60 տարի առաջ Հիտլերը սկսեց իր պատմական առաքելությունը՝ վերակազմակերպել Գերմանիան, ամբողջ գերմանական ազգը ծնկի էր եկել տնտեսապես, ռազմական և քաղաքականապես: Առաջին համաշխարհային պատերազմում պարտությունից հետո Գերմանիան ոչ միայն կորցրեց իր բոլոր գաղութները, այլև իր եվրոպական տարածքի հսկայական մասը, որը բնակեցված էր մի քանի միլիոն գերմանացիներով, որոնք հայտնվեցին իրենց մայր հայրենիքից կտրված՝ ապրելով որպես փոքրամասնություններ օտար երկրներում, որոնք միայն ցանկանում էին ոչնչացնել նրանց: Գերմանիայից մնացածը լիովին...

ապառազմականացվեց, և նվաճողների կողմից ներկայացված փոխհատուցման անպատկառ պահանջների ծանրությունը հանգեցրեց համաշխարհային պատմության մեջ ամենասարսափելի գնաճի և կործանեց տնտեսական վերականգնման ցանկացած հնարավորություն: Այս իրավիճակում Արևելքից եկած հրեա ներգաղթյալների մի փոքր փոքրամասնություն դանդաղորեն ձեռք բերեց վերահսկողություն քայքայված տնտեսության, ինչպես նաև երկրի ողջ մշակութային և քաղաքական կյանք Այս իրավիճակի համեմատ, ներկայիս տնտեսական ճգնաժամի մասին բոլոր խոսակցությունները ծիծաղելի են: Նյութապես, Արևմուտքի ցանկացած երկիր և կոմունիստական երկրների մեծ մասը շատ ավելի լավ վիճակում են, քան Գերմանիան 20-ականներին: Այսօր խոսքը ընտանեկան մեքենան վաճառելու և, հնարավոր է, ավելի էժան բնակարան տեղափոխվելու մասին է: Գերմանիայում խոսքը պարզապես գոյատևելու մասին էր:

* * *

Բարոյապես, սակայն, մենք բախվում ենք շատ ավելի լուրջ սպառնալիքի, քան Հիտլերն էր: Նրա Գերմանիան դեռևս բավականին միատարր երկիր էր, որտեղ մարդկանց մեծ մասը կիսում էր ընդհանուր արժեքների և նորմերի մի ամբողջություն և ընդհանուր հավատ ազգի մշակութային ավանդույթների նկատմամբ: Նրանք ցանկանում էին վերականգնել իրենց նախկին իշխանությունը՝ նրանք ցանկանում էին ուժեղ լինել և հարգված լինել այլ ազգերի կողմից: Հիտլերը պարտավոր չէր նրանց ասել, որ սիրեն իրենց ժողովրդին և իրենց ռասային: Նա կարող էր ի սկզբանե ընդունված համարել, որ նրանք սիրում են: Նրանց արժեքներն ու նորմերը պարտադիր չէ, որ համապատասխանեին ազգային սոցիալիստական փիլիսոփայությանը, բայց դրանք ամուր հիմք էին, որի վրա կարելի էր կառուցել ազգային սոցիալիստական պետություն առանց չափազանց շատ դժվարությունների, և այդպիսով Հիտլերը կարող էր իր քաղաքական քարոզչությունը կենտրոնացնել ավելի առօրեական բաների վրա:

Նա ապրում էր խիստ հեղափոխական ժամանակներում, երբ աշխատանքի և սննդի կարիքը գերակա նշանակություն ուներ, և նա գիտեր, որ այս ամենը ապահովող ծրագիրը նրան կապահովի ընտրողների աջակցությունը և այդպիսով հնարավորություն կտա ձեռք բերել իշխանություն, որպեսզի կարողանա փորձել իրականացնել իր քաղաքական տեսլականը, որը, իհարկե, շատ ավելի հեռուն էր գնում, քան նյութական իրերի անհապաղ կարիքը:

Սակայն, ինչպես բոլորս գիտենք, այդ ժամանակ ազգային սոցիալիզմը Գերմանիայում միակ հեղափոխական ուժը չէր: Կոմունիստներն ունեին ճիշտ նույն առավելությունները, ինչ Հիտլերը՝ սովամահ բնակչություն, որը պատրաստ էր գրեթե ամեն ինչ փորձել գոյատևելու համար: Նրանք նաև ունեին

Հիտլերի նկատմամբ առավելություն ունենալով, որ նրանք կարող էին մատնանշել Ռուսաստանում հաջողված հեղափոխությունը: Հիտլերը չուներ այնպիսի բան, որի հետ կարող էր կապել իր պայքարը: Եվ ուշագրավ է, որ նա իր շարժումը չէր կապում անցյալի որևէ հզոր աջակողմյան գաղափարախոսության հետ, ինչպիսիք են միապետությունը կամ եկեղեցիները: Նրա մոտեցումը լիովին ձախակողմյան էր և հավասարապես հակադրվում էր իշխանությունների և կոմունիստական կուսակցությանը: Երբ վերջապես նա համոզեց կոմունիստներին, դա ոչ թե նրանց լռեցնելով, այլ նրանց աջակցությունը կորցնելով՝ կոմունիստների հետ նույն հարցերը քննարկելով և ավելի լավ լուծում մատնանշելով, որոնք բոլորը...

համոզեց գերմանացի աշխատողին, որ կարող է ավելի լավը լինել և ավելի Ավելի կոմպետենտ առաջնորդ կլիներ, քան Թելմանը, որը Գերմանիայի կոմունիստական կուսակցության ղեկավարն էր: Նա իր ժամանակի լեզվով խոսում էր մարդկանց հետ այն մասին, թե ինչն էր նրանց հուզում, և որդեգրում էր ռազմական ոճ, որը տարածված էր մի երկրում, որը լի էր նախկին զինծառայողներով, ովքեր որևէ պատճառ ունեին զգալու կառավարության կողմից դավաճանված, և որը նաև օգտակար էր այն իրավիճակում, երբ ստիպված էիր պայքարել բազմաթիվ կոմունիստական մարդասպան խմբավորումների դեմ, որոնք օգտագործում էին նույն ոճն ու լեզուն, ինչ Հիտլերը:

Այսօր փորձել ընդօրինակել Հիտլերի ոճը կնշանակեր քաղաքական ինքնասպանություն: Իրականում սա եղել է բոլոր այն խմբերի վերջը, որոնք մինչ այժմ փորձել են դա անել: Դուք նաև չեք կարող տիրանալ Հիտլերի քարոզչական նյութերին:

Այն թարգմանելը, վերատպելը կամ այլ համատեքստում ընդօրինակելը որպես պատմական ուսումնասիրության նյութ՝ անհեթեթություն է: Հիտլերը սպասարկում էր 1930-ականների գերմանական զանգվածներին: Բացի մնացած ամեն ինչից, մենք պետք է գիտակցենք և ընդունենք, որ ներկա իրավիճակում զանգվածներին նվաճելու ոչ մի միջոց չկա: Այսօր մենք փնտրում ենք իդեալիստների փոքրաթիվ խումբ: Նրանց գտնելու համար մենք պետք է մեր ուժերը դարձնենք: ուշադրություն դարձնել այն խնդիրներին, որոնք վերաբերում են հենց այն տեսակի մարդկանց, որոնց մենք փնտրում ենք՝ աղտոտվածություն, միջուկային սպառնալիք, բազմազգ կապիտալիզմի անեծք և այլն: Այս խնդիրների մեծ մասը անհայտ էր Հիտլերի ժամանակակիցների համար, բայց դա պատճառ չէ դրանց չանդրադառնալու համար: Մեր աշխարհը շատ ավելի բարդ է դարձել, քան 50 տարի առաջ էր, և ցանկացած քաղաքական շարժում, որը չի կարողանում հաշվի առնել սա, վերածվում է անախրոնիկ բրածոյի:

Մենք պետք է խոստովանենք, որ ընդհանուր առմամբ մենք հակված ենք եղել խոսելու և գրելու չափազանց շատ բան Ազգային սոցիալիստական Գերմանիայի մասին: Չնայած բոլոր

Լավ է, որ մենք կարող ենք ցույց տալ, որ Հիտլերը ինչ-որ բան արել է Գերմանիայի համար, այն մարդիկ, որոնց մենք այսօր փնտրում ենք, իրականում այդքան էլ չեն հետաքրքրվում 50 տարի առաջ տեղի ունեցածով: Նրանք մտահոգված են իրենց ժամանակով և ապագայով:

Երբ մենք այդքան հուսահատորեն կառչում ենք անցյալին, պատճառներից մեկն այն է, իհարկե, որ Ազգային սոցիալիստական Գերմանիան կիրառական ազգային սոցիալիզմի միակ օրինակն է, որը աշխարհը երբևէ տեսել է, և որ այդ 12 կարճ տարիները ներկայացնում են մեր շարժման միակ փառքն ու հաջողությունը: Սա հասկանալի է: Մեզ դա անհրաժեշտ է այս դժվարին ժամանակներում՝ նվաստացման և հալածանքների ժամանակ: Մեզ դա անհրաժեշտ է, որպեսզի ցույց տանք ինքներս մեզ, որ ազգային սոցիալիզմը մի ժամանակ հաղթանակել է՝ չնայած բոլոր դժվարություններին: Սակայն չափազանց վտանգավոր է, երբ անցյալի նկատմամբ այս հարգանքն ու հիացմունքը, արտադրողական ոգեշնչման փոխարեն, վերածվում են անցյալ դարաշրջանի նկատմամբ նոստալգիկ ամրապնդման, NSDAP-ի պարագաների, համազգեստի, խորհրդանիշների, կոչումների, սանրվածքների և նույնիսկ 30-ականների լեզվական ոճի նկատմամբ կույր սիրո: Կարևոր է ոչ թե արտաքին տեսքը, այլ ներքին գաղափարը, և մենք պետք է այդտեղից առաջ շարժվենք: Հիտլերի նման, մենք պետք է խուսափենք պատմության թակարդում հայտնվելուց: Այլ կերպ ասած, մենք պետք է ցույց տանք, թե ինչպես կարող է ազգային սոցիալիզմը լուծել այսօր գործազրկության խնդիրը՝ ոչ միայն այն, թե ինչպես Հիտլերը լուծեց այն 1933 թվականին:

Ազգային սոցիալիզմի գաղափարը գերազանցում է Հիտլերին և ինքնին ազգային սոցիալիզմին: Հիտլերը այն կիրառել է ավելի վաղ ժամանակի և վայրի վրա. մենք պետք է այն կիրառենք մեր ժամանակներում: Այն անժամանակ է, քանի որ այն ներկայացնում է հենց այն սկզբունքը, որի համաձայն Բնությունը ապրում և արարում է: Այն գոյություն է ունեցել ժամանակների սկզբից և գոյություն է ունենալու հավերժ, քանի դեռ գոյություն ունի տիեզերքը, անկախ նրանից՝ գոյություն ունի՞ արիական ռասան, կամ մարդկությունն որպես այդպիսին, թե՞ ոչ:

Մարդը հրաժարվել է այս սկզբունքից, և մեր խնդիրն է ցույց տալ նրան, որ նա չի կարող դա անել անպատիժ, և որ նրա բոլոր ներկայիս խնդիրները պայմանավորված են այն խելագար համոզմունքով, որ մարդը բարձր է Բնությունից:

Այդպես անելով՝ մենք պետք է նույնքան քիչ կապված լինենք Ազգային-սոցիալիստական Գերմանիայի հետ, որքան մյուս ձախակողմյանները կապված են Խորհրդային Միության հետ:

ᛉ

Մենք պետք է նաև շատ բան սովորենք ձախակողմյան մյուս խմբերի կազմակերպվածությունից: Սովորական է պնդել, որ մարքսիստական կազմակերպությունները կազմված են մարդկային թափոններից: Սա, իհարկե, կարող է ճիշտ լինել որոշ խմբերի հետևորդների համար, բայց լուրջ մարքսիստական կազմակերպությունների կարծր միջուկը կազմակերպված է այնպիսի սկզբունքներով, որոնք անպայման կապահովեն որակ և նվիրվածություն: Անդամները շատ հաճախ տասանորդ են վճարում, և նրանք պարտավոր են ամեն շաբաթ որոշակի քանակությամբ գիշերներ անցկացնել գաղափարական մարզումներով և գործնական գործունեությամբ: Ը Մարքսիստի առջև դրված պահանջները շատ ավելի բարձր են, քան մենք երբևէ համարձակվել ենք ակնկալել մեր անդամներից: Սա ինչ-որ բան է ասում որակի մասին և նաև բացատրում է, թե ինչու են մարքսիստները մեզանից շատ ավելի լավ գործում՝ չնայած այն հանգամանքին, որ նրանց քարոզները բացարձակ անհեթեթություն են:

Սակայն ազգային սոցիալիստների շրջանում սովորաբար մարքսիստական համարվող դիրքորոշումներ ընդունելը կամ մեթոդներ ընդունելը, կարծես, մեծ վախով են դիմավորում մարքսիզմով «աղտոտվելու» վտանգը: Նրանք պնդում են, որ դա մեզ վատ համբավ կբերի թե՛ ընկերների, թե՛ թշնամիների շրջանում: Հիմա մենք արդեն վատ համբավ ունենք. անկեղծ ասած, դժվար թե ավելի վատ լինի: Բայց քանի որ մենք այդքան էլ չենք մտահոգվում ավանդական պահպանողականներին գրավելու համար, ի՞նչ նշանակություն ունի դա: Եթե նրանք չեն կարողանում տարբերակել կոմունիզմը ազգային սոցիալիզմից, դա նրանց խնդիրն է, ոչ թե մերը:

Այդ դեպքում նրանք ցուցաբերում են ինտելեկտի պակաս, ինչը նրանց անօգուտ է դարձնում մեզ համար ցանկացած դեպքում: Մենք չենք կարող թույլ տալ մեր թշնամիներին որոշել, թե ինչն է ազգային սոցիալիստական տեսակետը և ինչը՝ ոչ, և մենք, անշուշտ, չենք կարող բոլոր լավ գործերը թողնել մարքսիստներին՝ պարզապես նրանց հաճոյանալու համար, ովքեր, այնուամենայնիվ, մեզ համար բացարձակապես անօգուտ են եղել: Մենք դա արդեն արել ենք չափազանց երկար ժամանակ, և սա ևս մեկ պատճառ է, թե ինչու են մարքսիստները այդքան հաջողակ և... կարողացել են տիրանալ մեր մշակույթի և մտավոր կյանքի հսկայական հատվածներին, մինչդեռ ազգային սոցիալիստները թույլ են տվել իրենց պարտավորված զգալ «այո» ասել ՆԱՏO-ին, Եվրոպական ընդհանուր շուկային, ռումբին, կապիտալիզմին, անսահմանափակ «ազատ ձեռներեցությանը» և այլն: Ժամանակն է, որ սա փոխվի: Եկեք չշարունակենք անել այն, ինչ մարդիկ մեզանից ակնկալում են: Եկեք անենք այն, ինչ մեզ սովորեցնում է ազգային սոցիալիզմը, այլ ոչ թե այն, ինչ մարդիկ կարծում են, որ այն պետք է սովորեցնի մեզ:

Այս կապակցությամբ տխուր ճշմարտությունն այն է, որ իրենց ավանդական մտածողությամբ շատ ազգային սոցիալիստներ դարձել են ամենավատ տեսակի զոհեր:

Աջակողմյան, հակակոմունիստական քարոզչության: Մարդու դեմ հիմնական սպառնալիքը, անկասկած, չի գալիս Մոսկվայից, Պեկինից կամ Հավանայից: Բացարձակապես ոչ մի կերպ չեք կարող մեղադրել կոմունիստներին այսօրվա աշխարհի տխուր վիճակի համար՝ թմրանյութերի չարաշահման, հանցագործության, պոռնոգրաֆիայի, միջուկային վերազինման, ռասայական ինտեգրման, աղտոտման և այլնի համար: Մեղավորը մեր ներկայիս կառավարման համակարգն է՝ ո՛չ կոմունիստները, ո՛չ էլ հրեաները: Մենք պետք է գիտակցենք, որ այս չարիքները ստեղծվել են մեր սեփական կոռումպացված և բարոյապես ապականված քաղաքական գործիչների և բրոքերների կողմից, և որ մենք՝ աշխարհի արիական ժողովուրդները, ինքներս ենք թույլ տվել, որ այն այսքան վատանա: Սա օտարերկրյա կառավարություն չէ, այլ այս ներկայիս համակարգը, որը սպառնալիք է մոլորակի գոյությանը, և առանց այս համակարգի այսօր չէր լինի ոչ մի Խորհրդային Միություն կամ որևէ այլ կոմունիստական պետություն: Կոմունիզմը կոչնչանար Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ժամանակ, եթե Արևմուտքը Խորհրդային Միությանը չտար անհրաժեշտ զենքն ու տեխնոլոգիաները: Նույնիսկ այսօր բոլոր կոմունիստական պետությունները անմիջապես կքայքայվեին, եթե նրանց անընդհատ չաջակցեին արևմտյան կառավարություններն ու բանկիրները, որոնք կարողություններ են վաստակում այս երկրների հետ առևտրով և նրանց փող տալով: Կոմունիստները, անշուշտ, գիտեն սա, և նրանք ավելին ունեն անելու՝ Արևելյան Եվրոպայի կարգի պահելու և Աֆղանստանում կոմունիստական ռեժիմն ապահովելու համար, որպեսզի լուրջ վտանգ ներկայացնեն Արևմուտքի համար: Հետաքրքիր է, որ նույն բազմազգ կորպորացիաները, որոնք հսկայական շահույթներ են ստանում կոմունիստական բլոկի հետ առևտրից, ևս մեկ կարողություն են վաստակում զենքի արտադրության վրա, որի համար մեր քաղաքական գործիչները փորձում են համոզել մեզ, որ անհրաժեշտ է կոմունիստներից պաշտպանվելու համար, կարծես թե կարելի է պաշտպանել ամեն ինչ՝ ոչնչացնելով ողջ կյանքը միջուկային պատերազմում: Սա, իհարկե, բացարձակապես ծիծաղելի է, բայց այնուամենայնիվ, սա քաղաքական և ֆինանսական համակարգ է, որն այդքան եռանդուն կերպո

Անկասկած. կոմունիզմը, անկասկած, շատ տհաճ բան կլիներ, բայց դա աշխարհի վերջը չէր լինի:

Քրիստոնեական լիբերալ ժողովրդավարությունը, ամենայն հավանականությամբ, այդպես կլինի:

Արևելյան Եվրոպայում ռասայական մաքրությունն ավելի մեծ է, քան Արևմուտքի որևէ այլ վայրում:

պարզապես այն պատճառով, որ նրանց անարդյունավետ տնտեսական համակարգը չի գրավում Երրորդ աշխարհի մեծածավալ ներգաղթը, և ռուսների ռասայական գիտակցությունը, ովքեր գերիշխող ազգն են աշխարհում

Խորհրդային Միությունը, անկասկած, ավելի լավ հեռանկար է խոստանում արիական ռասայի գոյատևման համար, քան լիբերալ և պահպանողական ամերիկացի քաղաքական գործիչների տեսլականները: Իհարկե, ճիշտ է, որ կոմունիզմը տեսականորեն չի աջակցում ռասայական սկզբունքներին, բայց կոմունիզմի դեպքում տեսությունն ու պրակտիկան երկու շատ տարբեր բաներ են: Անկասկած, Արևմուտքի կողմից առաջարկվող մատերիալիզմն ավելի գրավիչ է այստեղ և հիմա, բայց այս հաճելի կյանքին ավելի հավանական է, որ կհաջորդի ջրհեղեղ, որը կարող է ոչնչացնել երկրի վրա ողջ կյանքը: Այնուամենայնիվ, Արևմուտքում առողջ քաղաքական համակարգի առկայության դեպքում կոմունիստական պետությունները չէին կարող գոյություն ունենալ: Նրանք պարզապես չէին կարողանա ինքնուրույն գոյատևել, և նրանց քաղցած բնակչությունը կապստամբեր: Նույնը կպատահեր, եթե կոմունիստները գրավեին Արևմուտքը. նրանց ռեժիմը երկար չէր տևի:

* * *

Այս պահին ինչ-որ մեկը կարող է համարձակվել հարցնել, թե արդյոք մենք չպետք է դադարեցնենք ազգային սոցիալիզմի և սվաստիկայի մասին բոլոր խոսակցությունները և քողարկվենք որպես «իսկական» ձախակողմյաններ՝ նոր գաղափարով, որը հեշտությամբ կարող է վաճառվել մարդկանց այլ անվան տակ: Սա, իհարկե, հնարավոր չէ: Նման մոտեցում փորձելը նշանակում է թերագնահատել մեր թշնամիներին: Նրանք իրականում դեմ չեն անվանմանը կամ խորհրդանիշին: Նրանց դեմ է միայն այդ գաղափարը, և դուք չեք կարող դա անճանաչելիորեն թաքցնել: Մեր թշնամին միշտ կհակադրվի ամեն ինչի, ինչը լավ է: մեր ժողովրդի համար, և նրանք՝ իրավացիորեն, կպնդեին, որ մենք պարզապես «նացիստներ» ենք: Այդ դեպքում մենք ստիպված կլինեինք մեծ ջանքեր գործադրել «ապացուցելու» համար, որ մենք նացիստ չենք: Սա ծիծաղելի կլիներ: Շատ կազմակերպություններ փորձել են դա, բայց ոչ մեկը երբեք չի հաջողվել:

Կա միայն դժվար ճանապարհը՝ ապացուցել, որ ազգային սոցիալիզմը այն չէ, ինչ մարդիկ կարծում են, և որ դա այս մոլորակի վրա կյանքի գոյատևումն ապահովելու միակ միջոցն է: Մենք գիտենք, որ թույլ դիրքում ենք, բայց, անկեղծ ասած, մենք պետք է ուրախ լինենք, որ ստիպված չենք անհանգստանալ իշխանությունը հենց այստեղ և հիմա ստանձնելու մասին: Մենք պարզապես չէինք կարողանա հաղթահարել դա: Սա այն տհաճ փաստերից մեկն է, որը շատ ազգային սոցիալիստներ՝ և մարդիկ, ովքեր իրենց ազգային սոցիալիստ են անվանում, կարծես թե լիովին անտեսում են: Մեզ համար քիչ օգտակար կլինի վաղը, երբ զանգվածներին գրավելը:

Մենք չունենք անհրաժեշտ քանակությամբ ազգային սոցիալիստ փորձագետներ՝ ազգային սոցիալիստական պետությունը գործուն դարձնելու համար: Մեզ անհրաժեշտ են տնտեսագետներ, իրավաբաններ, վարչական աշխատողներ, կենսաբաններ և այլն, որոնք նույնպես ազգային սոցիալիստներ են: Իշխանությունը երբեք չպետք է լինի ինքնանպատակ: Մենք ուզում ենք ստեղծել նոր կարգ, քանի որ ուզում ենք ավելի լավ աշխարհ, բայց ավելի լավ աշխարհը չի կարող ստեղծվել պարզապես կապույտ երկնքից: Նման խնդիր իրականացնելու համար անհրաժեշտ են բազմաթիվ նվիրված մարդիկ՝ խորը կրթությամբ. և հիմա ավելի կարևոր է գրավել այս մարդկանցից մի քանիսին, քան փողոցներում պարտվողական պայքար մղել՝ մի շարք մոլեռանդների և պարտվողների վրա տպավորություն թողնելու համար:

Կրկին Ազգային սոցիալիստական Գերմանիան մեզ շատ ուսանելի օրինակ է բերում: Պատճառներից մեկը, թե ինչու սկզբից ազգային սոցիալիստական կարգ ստեղծելու փորձը չկարողացավ ավարտվել, և նոր պետությունը չկարողացավ դիմանալ արտաքին աշխարհի ճնշմանը, այն էր, որ Ադոլֆ Հիտլերը ստիպված էր հույսը դնել մեծ թվով մասնագետների վրա, ովքեր միայն արհամարհանք ունեին ազգային սոցիալիզմի նկատմամբ: Նա պարզապես ժամանակ չուներ բավարար քանակությամբ ազգային սոցիալիստներ պատրաստելու և կրթելու, քանի որ ստիպված էր կենտրոնանալ ժողովրդին հաղթելու վրա, նախքան կոմունիստները կգրավեին իշխանությունը: Մենք պետք է շնորհակալ լինենք, որ նման անհանգստություն չունենք: Մենք երբեք չէինք կարող հեղափոխական հաղթանակ տանել ներկա պայմաններում, այնպես որ եկեք կենտրոնանանք ապագա զանգվածային շարժման համար ամուր հիմք ստեղծելու վրա:

Այնուամենայնիվ, եկեք իրատես լինենք: Սա նույնպես կարող է պարտվողական պայքար լինել: Մենք որևէ երաշխիք չունենք, որ երբևէ կհաղթենք: Անկեղծ ասած, մենք ունենք միայն շատ մշուշոտ հույս՝ հաստատելու այն համոզմունքը, որ կարող ենք հաղթել: Սակայն բնությունն ինքը կարող է մարդկությանը ջնջել երկրի երեսից, քանի որ անտեսել է տիեզերքի օրենքները: Սա կարող է լինել այն, ինչ մեզ է սպասում: Մենք՝ ազգային սոցիալիստներս, սակայն որոշել ենք չընդունել նման զարգացումը առանց պայքարի՝ նույնիսկ բոլոր դժվարություններին հակառակ: Բայց մենք չենք ցանկանում նահատակվել կորցրած գործի համար, և հենց դա էլ լինելու ենք, եթե մնանք հին սովորույթներին: Որպես Շարժում, մենք մինչ այժմ նկատելիորեն անհաջողակ ենք եղել: Ժամանակն է արթնանալ և ճանաչել մեր գաղափարների իրական նշանակությունը: Առաջին քայլը հեղափոխական մասնագետներ դառնալն է: Մենք պետք է թողնենք բոլոր կիսատ-պռատ աջակողմյան վերաբերմունքները և գիտակցենք, որ մենք ձախակողմյան ենք:

թևավորներ: Ավելին, մենք պետք է դադարենք մեր տառապանքի համար ուրիշներին մեղադրելուց: Մենք բոլոր առումներով մեր ամենավատ թշնամիներն ենք եղել, և մեզ մեղքի նոխազներ պետք չեն: Ցանկացած փոփոխություն, որը մենք ցանկանում ենք, պետք է սկսվի մեր սեփական ժողովրդի հիմնական վերաբերմունքի փոփոխությունից: Սա ծանր խնդիր է, բայց այն միտքը, թե ինչ է պատահելու, եթե մենք չհաղթենք, արժե այն փորձել: